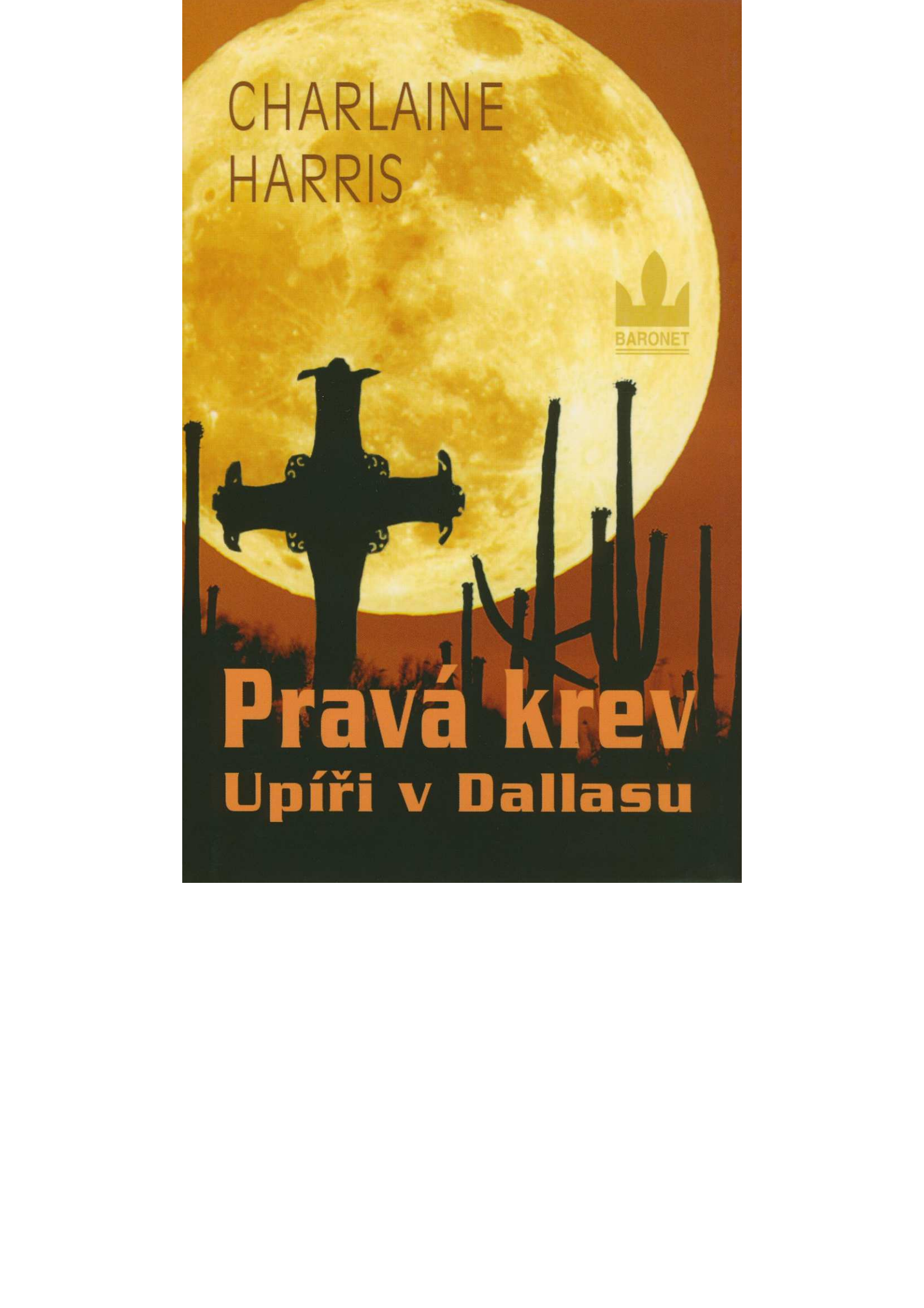

CHARLAINE
HARRIS

Pravá krev
Upíři v Dallasu

CHARLAINE HARRIS

PRAVÁ KREV

UPÍŘI V DALLASU

Přeložili:
LUDMILA A TOMÁŠ HAVLÍKOVI

Charlaine Harris: Upíři v Dallasu
Vydání první
Copyright © 2002 by Charlaine Harris
Published by arrangement with JABberwocky Literary Agency
All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2009 jako svou 1467. publikaci
Přeloženo z anglického originálu Living Dead in Dallas
vydaného nakladatelstvím Ace Books, New York v roce 2002
Český překlad © 2009 Ludmila a Tomáš Havlíkovi
Přebal a vazba © 2009 Ricardo a Baronet
Ilustrace na přebalu © 2009 Martina Kysucká
Odpovědný redaktor Josef Frajs
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.
Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o, Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-243-7

BARONET
Praha 2009

*Tento příběh je věnován všem lidem,
kteří mi říkali, že se jim líbila knížka
Mrtví do soumraku.
Díky za povzbuzení.*

Děkuji Patsy Asheové
z *Nezapomeňte na alibi* v San Antoniu, Texas;
Chloe Greenové z Dallasu
a ochotným kyber-kamarádům,
které jsem našla na Dorothy L.
a kteří zodpověděli všechny mé otázky promptně
a s nadšením.
Mám nejlepší povolání na světě.

KAPITOLA 1

Andy Bellefleur byl opilý na šrot. To nebylo u Andyho normální – věřte mi, já znám všechny opilce v Bon Temps. Několik let práce v baru Sama Merlotta mě s nimi značně obeznámilo. Ale Andy Bellefleur, rodný syn a detektiv z malé bontempské policejní jednotky, se u Merlotta ještě nikdy neopil. Byla jsem náramně zvědavá, proč je dnešní noc výjimkou.

Andy a já nejsme přátelé, to ani náhodou, takže jsem se ho nemohla zeptat rovnou. Ale jiné možnosti mi zůstávaly otevřené a já se je rozhodla využít. Ačkoliv se snažím omezit své postižení nebo dar – nebo jak tomu chcete říkat – na zjišťování věcí, které by mohly mít nějaký vliv na mě nebo na mé blízké, někdy mě přemůže čirá zvědavost.

Zvolna jsem spustila svou mentální závoru a četla v Andyho mysli. Rozesmutnilo mě to.

Andy musel toho rána zatknout nějakého muže pro únos. Odvezl svou desetiletou sousedku do lesa a znásilnil ji. Holčička byla v nemocnici a muž ve vězení, ale škoda, kterou způsobil, byla nenapravitelná. Bylo mi do pláče a smutno. Byl to zločin, který se příliš blízce dotýkal mé minulosti. Měla jsem Andyho hned trochu raději za to, v jaké byl depresi.

„Andy Bellefleur, dej mi svoje klíče,“ řekla jsem. Obrátil ke mně svou širokou tvář, v níž se zračilo jen velmi málo pochopení. Po dlouhé pauze, než do jeho zpomaleného mozku

pronikl význam mých slov, zaštrachal Andy v kapse khaki kalhot a podal mi těžký svazek klíčů. Postavila jsem před něj na bar další bourbon s kolou. „Na mě,“ řekla jsem a šla k telefonu na konci baru zavolat Portii, Andyho sestře. Sourozenci Bellefleurovi žili v polorozpadlém bílém dvoupodlažním předválečném domě, dříve docela výstavném, v nejhezčí ulici nejpěknější oblasti Bon Temps. Na Magnolia Creek Road byly všechny domy obrácené průčelím k parkovému pruhu, kterým protékal potok, tu a tam překlenutý dekorativními můstky, určenými pouze pro pěší provoz, po obou stranách vedla vozovka. Na Magnolia Creek Road bylo ještě několik málo dalších starých domů, ale všechny byly lépe udržovány než Bellefleurův Belle Rive. Právnička Portia a policajt Andy na údržbu Belle Rive prostě nestačili, protože peníze na financování takového domu a jeho parku už dávno nebyly. Ale jejich babička Caroline ho tvrdošíjně odmítala prodat.

Portia to vzala po druhém zazvonění.

„Portie, tady je Sookie Stackhouseová,“ řekla jsem. Musela jsem zvýšit hlas, protože v baru byl hluk.

„Určitě jsi v práci.“

„Ano. Je tady Andy a má pěkně naváto. Vzala jsem mu klíče. Můžeš si pro něj přijet?“

„Andy se moc napil? To je výjimka. Jasně, budu tam za deset minut,“ slíbila a zavěsila.

„Jsi milá holka, Sookie,“ ozval se Andy nečekaně.

Dopil, co jsem mu prve nalila. Odsunula jsem sklenku z dohledu a doufala, že si neřekne o další. „Díky, Andy,“ řekla jsem. „Ty jsi taky dobřej.“

„Kde je... přítel?“

„Tady,“ řekl klidný hlas a přímo za Andym se objevil Bill Compton. Usmála jsem se na něj přes Andyho klesající hlavu. Bill měřil asi sto pětasedmdesát centimetrů, měl tmavohnědé vlasy i oči. Měl široká ramena a svalnaté paže muže, který už léta pracuje manuálně. Bill pracoval na farmě se svým otcem a potom sám, než odešel jako voják do války. Byla to občanská válka.

„Ahoj, U. B.!“ zavolal manžel Charlisie Tootenové, Micah. Bill ledabyle zvedl ruku, aby opětoval pozdrav, a můj bratr Jason řekl: „Brejvečír, Upíre Bille,“ dokonale zdvořilým tónem. Jason, který nevítal Billa do našeho rodinného kroužku zrovna nadšeně, otočil úplně čistý list. Tak trochu jsem v duchu zatajila dech, čekala jsem, jestli mu ten vylepšený přístup vydrží.

„Bille, na krvežíznivce jsi dobrej,“ řekl Andy uvážlivě a otočil se na barové stoličce tak, aby byl k Billovi čelem. Poupravila jsem si názor na Andyho opilost, protože jinak nikdy nebyl dvakrát nadšený z přítomnosti upírů v americké většinové společnosti.

„Díky,“ řekl Bill suše. „Na Bellefleuru taky nejsi špatnej.“ Naklonil se přes bar, aby mě políbil. Rty měl stejně chladné jako hlas. Člověk si na to musel zvyknout. Jako když mu třeba položil hlavu na prsa a neslyšel uvnitř tep srdce. „Brejvečír, srdíčko,“ řekl tlumeným hlasem. Přisunula jsem mu přes bar sklenku syntetické B negativní, vyvinuté v Japonsku, a on ji do sebe hodil a olízl si rty. Skoro hned zrůžověl.

„Jaká byla schůze, zlato?“ zeptala jsem se. Bill strávil většinu noci ve Shreveportu.

„Povím ti to potom.“

Doufala jsem, že jeho vyprávění o práci bude méně tísnivé než to, co prožil Andy. „Fajn! Byla bych ti vděčná, kdybys pomohl Portii dostat Andyho do jejího auta. Už je tady,“ řekla jsem a kývla směrem ke dveřím.

Tentokrát na sobě Portia neměla sukni, blůzu, sako, punčocháče a lodičky na nízkém podpatku, které tvořily její profesní uniformu. Převlékla se do džínsů a potřhaného trička od Sophie Newcombové. Portia měla stejně hranatou postavu jako její bratr, ale vlasy měla dlouhé, husté a kaštanové. To, že je nosila krásně upravené, byl od Portie signál, že to ještě nevzdala. Soustředěně se prodírala rozparádným davem.

„No, ten je teda nasosanej!“ zhodnotila hned svého bratra. Portia se snažila Billa ignorovat, protože z něj byla velice nesvá. „Nestává se to často, ale když už se do toho dá, pak se mu daří.“

„Portie, Bill ti ho může odnést do auta,“ řekla jsem. Andy byl vyšší než Portia a silné postavy, očividně pro svou sestru příliš velké břímě.

„Myslím, že ho zvládnou,“ prohlásila rázně a pořád ještě se nepodívala na Billa, který ke mně zvedl obočí.

Nechala jsem ji tedy, ať ho obejmě v pase a pokusí se ho zvednout ze stoličky. Andy zůstal sedět. Portia se ohlédla po Samu Merlottovi, majiteli baru, který byl malý a na pohled hubený, ale velmi silný „Sam dělá barmana na výročním večírku v klubu,“ řekla jsem. „Radši ať ti pomůže Bill.“

„No dobrá,“ řekla právnička škrobeně, oči upřené na leštěné dřevo baru. „Mockrát děkuju.“

Bill Andyho zvedl a mířil s ním ke dveřím během několika vteřin, přestože se Andyho nohy změnily v rosol. Micah Tooten přiskočil, aby otevřel dveře, a tak mohl Bill vyvléci Andyho rovnou ven na parkoviště.

„Díky, Sookie,“ řekla Portia. „Účet je zaplacený?“

Kývla jsem.

„Tak fajn,“ plácla rukou na bar na znamení, že odtud padá. Musela si vyslechnout sbor dobře míněných rad, když následovala Billa ze dveří Merlottova baru ven.

Tak se stalo, že starý buick detektiva Andyho Bellefleurů zůstal stát na parkovišti před Merlottovým barem celou noc až do příštího dne. Ten buick byl určitě prázdný, když z něj Andy vystoupil a šel do baru, přísahal později. Také vypověděl, že nebyl tak zaneprázdněný svými vnitřními zmatky, aby zapomněl auto zamknout.

Někdy mezi osmou hodinou, kdy Andy dorazil k Merlottovi, a desátou nazítří ráno, kdy jsem přišla pomoci při otevírání baru, ocitl se v Andyho autě nový pasažér.

Tenhle způsobil policistovi značné rozpaky.

Tenhle byl totiž mrtvý.

*

Vůbec jsem tam neměla být. Den předtím jsem pracovala ve druhé směně a teď jsem zase měla přijít až na večer. Jenže

Bill mě požádal, jestli bych si to neprohodila s některou ze svých spolupracovnic, protože potřebuje, abych ho doprovodila do Shreveportu, a Sam proti tomu nic nenamítal. Zeptala jsem se své kamarádky Arlene, jestli by za mě nevzala směnu. Měla mít ten den volno, ale vždycky si chtěla přivydělat, protože večer jsme dostávaly lepší spopitné, a slíbila, že přijde v pět odpoledne.

Andy si měl správně vyzvednout auto ráno, ale měl moc velkou kocovinu, než aby se namáhal přemlouvát Portii, aby ho odvezla k Merlottovi, což byla oproti cestě k policejní stanici zajižďka. Řekla mu, že ho vyzvedne v poledne v práci a dají si spolu v baru oběd. On si pak může vyzvednout auto.

A tak buick se svým němým pasažérem čekal na odhalení daleko déle, než měl.

Spala jsem noc předtím asi šest hodin, takže jsem se cítila velmi dobře. Chodit s upírem bývá náročné pro duševní rovnováhu, pokud je člověk ve skutečnosti skřivánek jako já. Pomohla jsem zavřít bar a odešla s Billem domů kolem jedné. Společně jsme si dali horkou lázeň, pak dělali ještě ledacos, ale usnula jsem krátce po druhé a vstávala až skoro v devět. Bill už byl tou dobou dávno pod zemí.

Vypila jsem spoustu vody a pomerančové šťávy a spolykala k snídani multivitamin a železitý potravní doplněk, což byl můj režim od té doby, kdy do mého života vstoupil Bill a přinesl s sebou (spolu s láskou, dobrodružstvím a vzrušením) soustavné ohrožení anémií. Venku se ochlazovalo, díky Bohu, a já seděla na Billově verandě v cardiganu a černých kalhotách, které jsme nosily k Merlottovi do práce, když bylo moc zima na šortky. Moje bílá golfová košile měla na levém prsu vyšito MERLOTTŮV BAR.

Když jsem projížděla ranní noviny, napůl jsem koutkem mysli zaznamenávala skutečnost, že tráva už rozhodně neroste tak rychle. Některé listy jako by začínaly žloutnout. Na středoškolském fotbalovém stadionu by mohlo být v pátek v noci akorát snesitelně.

Léto se v Louisianě prostě nerado vzdává, dokonce i v severní Louisianě. Podzim začíná velmi neochotně, jako by si to mohl každou chvíli rozmyslet a uchýlit se do dusného

červencového žáru. Ale já byla ve střehu a dnes ráno jsem dokázala postřehnout stopy podzimu. Podzim a zima znamenaly delší noci, víc času s Billem, víc hodin spánku.

Byla jsem tedy veselá, když jsem šla do práce. Když jsem uviděla stát osamělý buick úplně osaměle před barem, rozpomněla jsem se na Andyho překvapivou opici z včerejšího večera. Musím přiznat, že jsem se usmívala, když jsem si představila, jak je mu asi dneska. Zrovna když jsem se chystala zajet dozadu a zaparkovat mezi ostatními zaměstnanci, všimla jsem si, že pravé zadní dveře má Andy maličko pootevřené. To by přece znamenalo, že světlo uvnitř zůstane rozsvícené? A vybila by se mu baterie. A on by se zlobil a musel by jít do baru volat odtahovku nebo někoho požádat, aby ho vyzvedl... A tak jsem zaparkovala, vyklouzla z auta a nechala motor běžet. To byla, jak se ukázalo, optimistická chyba.

Strčila jsem do dveří, ale přivřely se jen o pár centimetrů. Zatlačila jsem na ně tedy tělem v domněnání, že zacvaknou a já mohu jít. Dveře znovu nezaklaply. Netrpělivě jsem je škubnutím otevřela dokořán, abych zjistila, co tam překáží. Na parkoviště se vyvalila vlna zápachu, hrozného zápachu. Odpor mi sevřel hrdlo, protože ten zápach pro mě nebyl neznámý. Nakoukla jsem na zadní sedadlo auta a rukou jsem si přitom zakrývala ústa, třebaže jsem si říkala, že proti zápachu to stěží pomůže.

„A propána,“ zašeptala jsem. „A krucifix!“ Na zadní sedadlo někdo strčil Lafayetta, kuchaře z jedné směny od Merlotta. Byl nahý. Lafayettova hubená hnědá noha s nehty nalakovanými tmavě karmínovým lakem bránila dveřím, aby se zavřely, a Lafayettova mrtvola páchla až do nebes.

Kvapně jsem ucouvla, pak vlezla do svého auta a zajela za bar, přičemž jsem troubila klaksonem. Sam vyběhl ze vchodu pro zaměstnance, zástěru uvázanou kolem pasu. Vypnula jsem motor a byla z auta venku tak rychle, že jsem si takřka ani neuvědomila, že vystupuji, přilepila jsem se na Sama jako ponožka nabitá statickou elektřinou.

„Copak je?“ řekl mi Samův hlas do ucha. Zaklonila jsem se a pohlédla na něj, nemusela jsem moc zvedat oči, protože

Sam je pomenší. Narezle zlaté vlasy mu zářily v ranním slunci. Má šmolkově modré oči, a ty byly vytřeštěné neblahou předtuchou.

„Lafayett,“ řekla jsem a rozplakala se. Bylo to absurdní a hloupé a vůbec ničemu to nepomohlo, ale nemohla jsem si pomoci. „Je mrtvý, v autě Andyho Bellefleur.“

Sam mě pevněji sevřel v náručí a znovu přitáhl k sobě. „Sookie, to mě mrzí, žes to viděla,“ řekl. „Zavoláme policii. Chudák Lafayett.“

Dělat kuchaře u Merlotta nevyžaduje zrovna nějaké mimořádné kulinářské dovednosti, protože Sam nabízí jen pár sendvičů a hranolky, takže se kuchaři často mění. Ale Lafayett vydržel, k mému překvapení, déle než většina ostatních. Lafayett byl gay, okázalý gay, naličený gay s dlouhými nehty. Lidé v severní Louisianě jsou méně tolerantní než lidé v New Orleansu, a předpokládám, že Lafayett, který byl barevný, to měl dvojnásob těžké. Navzdory svým těžkostem – nebo právě kvůli nim – byl veselý, zábavně uličnický, chytrý a dokonce i dobrý kuchař. Měl speciální omáčku, do níž namáčel hamburgery, a lidé dost pravidelně žádali „burger Lafayett“.

„Měl tady nějakou rodinu?“ zeptala jsem Sama. Rozpačitě jsme od sebe odstoupili a šli do budovy, do Samovy kanceláře.

„Měl nějakého bratrance,“ řekl Sam, zatímco jeho prst vytukával 9-1-1. „Prosím, přijďte k Merlottovi na Hummingbird Road,“ řekl dispečerovi. „Je tady mrtvý muž v autě. Ano, na parkovišti před podnikem. Jo, a asi byste měli upozornit Andyho Bellefleur. To auto je jeho.“

Skřeky na druhém konci drátu jsem slyšela i z místa, kde jsem stála.

Danielle Grayová a Holly Clearyová, dvě číšnice z ranní směny, vstoupily se smíchem zadními dveřmi. Obě byly rozvedené, kolem pětadvaceti. Danielle a Holly byly kamarádky od dětství a v práci byly docela spokojené, jen když byly spolu. Holly měla pětiletého syna, který chodil do školky, a Danielle měla sedmiletou dceru a chlapečka moc malého, než aby chodil do školy, takže zůstával u Danielliny

matky, když byla Danielle u Merlotta. Nikdy jsem si s těmi dvěma ženami – které byly koneckonců v mém věku – nebyla nijak blízká, protože si dávaly pozor, aby zůstaly soběstačné, jen mezi sebou.

„Co se děje?“ zeptala se Danielle, když uviděla mou tvář. Na té její, úzké a pihovaté, se okamžitě objevil ustaraný výraz.

„Proč je vpředu Andyho auto?“ zeptala se Holly. Nějakou dobu s Andym Bellefleursem chodila, jak se mi vybavilo. Holly měla krátké blond vlasy, které jí visely kolem obličeje jako povadlé okvětní lístky sedmikrásky, a nejhezčí pleť, jakou jsem kdy viděla. „On v něm spal?“

„Ne,“ řekla jsem, „ale někdo jiný ano.“

„Kdo?“

„Je v něm Lafayett.“

„Andy nechal černou bukvici spát ve svém autě?“ To byla Holly, která byla přímočará a nebrala si servítky.

„Co se mu stalo?“ To byla Danielle, ta chytřejší z obou.

„Nevíme,“ řekl Sam. „Policie je už na cestě.“

„Chceš říct,“ řekla Danielle, zvolna a opatrně, „že je mrtvý?“

„No, za hodinu otevíráme.“ Holly si zapřela ruce o kulaté boky. „Co s tím budeme dělat? Jestli nám policie dovolí otevřít, kdo nám bude vařit? Lidi přijdou a budou chtít obědovat.“

„Měli bychom se připravit, pro každý případ,“ řekl Sam. „Ačkoliv myslím, že otevřeme až někdy odpoledne.“ Vstoupil do kanceláře a začal volat náhradním kuchařům.

Bylo to divné, otevírat jako obvykle, zrovna jako by se tu měl Lafayett každou chvíli objevit s historkou o nějakém mejdanu, kde byl, tak jako před několika dny. Na okrese, která vedla před Merlottovým barem, zavřeštěly sirény. Pod koly aut zakřupal štěrk na Samově parkovišti. Než jsme sundali židle, prostřely stoly a zavinuly rezervní přístroje do ubrousků a připravily k výměně prostírání, vstoupila policie.

Merlottův bar je za hranicemi města, takže tu velel okresní šerif Bud Dearborn. Bud Dearborn, který býval dobrým přítelem mého otce, byl už šedovlasý. Měl spláclý obličej

jako lidský pekinéz a zamženě hnědé oči. Když vstoupil hlavními dveřmi do baru, všimla jsem si, že Bud má těžké boty a basebalku s logem Saints. Asi ho odvolali od práce na farmě. S Budem přišel Alcee Beck, jediný afroamerický detektiv z okresní jednotky. Alcee byl tak černý, až jeho bílá košile kontrastně zářila. Kravatu měl precizně uvázanou a oblek absolutně dokonalý. Střevíce měl čisté a naleštěné.

Bud a Alcee spojenými silami řídili okres, alespoň některé důležitější prvky, které jej udržovaly v chodu. Mike Spencer, ředitel pohřebního ústavu a koroner okresu, měl taky hodně co mluvit do místních záležitostí, a byl to Budův dobrý kamarád. Klidně bych se vsadila, že Mike už byl venku na parkovišti a prohlašoval chudáka Lafayettea za mrtvého.

Bud Dearborn řekl: „Kdo našel tělo?“

„Já.“ Bud a Alcee mírně pozměnili kurz a vydali se ke mně.

„Same, můžeme si půjčit tvou kancelář?“ zeptal se Bud. Aniž by čekal na Samovu odpověď, trhl hlavou na znamení, že tam mám vstoupit.

„Jasně, jen do toho,“ řekl můj šéf suše. „Sookie, není ti nic?“

„Je to dobrý, Same.“ Nebyla jsem si jistá, zda je to pravda, ale Sam nemohl nic dělat, aniž by se dostal do maléru, a to by nebylo k ničemu. Ačkoliv mi Bud pokynul, abych si sedla, zavrtěla jsem hlavou, zatímco on a Alcee se uvelebili na kancelářských židlích. Bud si samozřejmě vzal Samovo křeslo, kdežto Alcee se spokojil tou lepší rezervní židlí, na níž ještě zbylo trochu čalounění.

„Pověz nám, kdy jsi naposledy viděla Lafayettea živého,“ vyzval mě Bud.

Zamyslela jsem se.

„Včera večer nepracoval,“ řekla jsem. „Byl tu Anthony. Anthony Bolivar.“

„Kdo to je?“ Alcee svažtil široké čelo. „To jméno neznám.“

„To je Billův kamarád. Projížděl tudy a potřeboval práci. Měl praxi.“ Za velké hospodářské krize pracoval v bufetu.

„Chceš říct, že minutkový kuchař u Merlotta je *upír*?“

„No a?“ zeptala jsem se. Cítila jsem, jak se mi tvrdohlavě stahují ústa a jak se mi vraští čelo, a věděla jsem, že se začínám tvářit našťvaně. Ze všech sil jsem se snažila nečíst jim myšlenky, ze všech sil jsem se snažila zůstat úplně mimo, ale nebylo to snadné. Bud Dearborn byl průměrný, ale Alcee vyzařoval své myšlenky, jako když maják vysílá signál. Momentálně z něj čišelo znechucení a strach.

V měsících předtím, než jsem poznala Billa a zjistila, že si tohohle mého postižení – on v tom viděl dar – cení nade vše, dělala jsem, co bylo v mých silách, abych sobě i všem ostatním předstírala, že neumím doopravdy „číst“ myšlenky. Ale od té doby, co mě Bill osvobodil z toho vězeníčka, které jsem si vybudovala, jsem trénovala a experimentovala s Billovou podporou. Pro něj jsem vkládala do slov to, co jsem už léta cítila. Někteří lidé vysílali jasné silné zprávy, jako Alcee. Většina lidí byla spíš vypnutá-zapnutá, jako Bud Dearborn. Záviselo to hodně na tom, jak silné byly jejich emoce, jak měli čistou hlavu, jaké bylo počasí, co já vím. Někteří lidé byli pekelně zakalení a nedalo se skoro poznat, co si myslí. Dokázala jsem možná vyčíst jejich náladu, ale to bylo všechno.

Poznala jsem, že pokud se lidí dotýkám, když se jim snažím číst myšlenky, dostanu jasnější obraz – jako napojit se kabelem poté, co jsem měla jen anténu. A zjistila jsem, že když „vysílám“ k člověku uklidňující obrazy, mohu plavat jeho mozkem jako ve vodě.

Po ničem jsem netoužila méně než plout myslí Alcee Becka. Jenže absolutně nechtěně jsem získávala plný obraz Alceeho hluboce pověřivé reakce na zjištění, že u Merlotta pracuje upír, i jeho odporu ke zjištění, že jsem ta ženská, o které slyšel, že chodí s upírem, i hlubokého přesvědčení, že neskrývaný gay Lafayett byl ostudou černé komunity. Alcee usoudil, že někdo asi po Andym Bellefleurovi šel, když mu do auta zaparkoval zdechlinu homosexuálního černocha. Alcee se v duchu ptal, jestli Lafayett neměl AIDS, jestli se virus nemohl nějak nasáknout do sedadla Andyho auta a přežít tam. On by na jeho místě to auto prodal.

Kdybych se Alceeho dotkla, znala bych i jeho telefonní číslo a velikost podprsenky jeho ženy.

Bud Dearborn se na mě díval divně. „Říkal jsi něco?“ zeptala jsem se.

„Jo. Zajímalo by mě, jestli jsi tady Lafayette neviděla během večera. Nepřišel na skleničku?“

„Vůbec jsem ho tady neviděla.“ Když jsem tak o tom uvažovala, nikdy jsem Lafayette neviděla pít. Poprvé jsem si uvědomila, že polední nával sice býval smíšený, ale večerní štamgasti byli takřka výlučně bílí.

„Kam chodil do společnosti?“

„Nemám zdání.“ Lafayette vyprávěl všechny historky s pozměněnými jmény, aby ochraňoval nevinné. No, vlastně viníky.

„Kdy jsi ho viděla naposledy?“

„Mrtvého v autě.“

Bud rozhořčeně potřásl hlavou. „Živého, Sookie!“

„Hmmm, nejspíš... před třemi dny. Ještě tu byl, když jsem přišla na směnu, a pozdravili jsme se. Jo, vyprávěl mi o nějakém večírku, kde byl předtím.“ Snažila jsem se vybavit si přesně jeho slova. „Prý byl v nějakém domě, kde probíhaly všechny možné sexuální vylomeniny.“

Oba muži na mě zůstali civět.

„No, tak to řekl! Nevím, kolik na tom bylo pravdy.“ Viděla jsem v duchu Lafayetteovu tvář, když mi o tom vyprávěl, jak poťouchle si pořád kladl prst na rty, aby naznačil, že mi neřekne žádná jména ani místní názvy.

„Nemyslíš, že o tom někdo měl vědět?“ Bud Dearborn se tvářil jako omráčený.

„Byl to soukromý mejdan. Proč bych o tom měla někomu povídat?“

Ale takovýhle večírek se v jejich okrese neměl konat. Oba muži se na mě mračili. Bud procedil skrze sevřené rty: „Říkal ti Lafayette něco o tom, že by se na té sešlosti užívaly drogy?“

„Ne, nic takového si nepamatuju.“

„Byl ten mejdan v domě někoho bílého, nebo černého?“

„Bílého,“ řekla jsem a pak jsem zalitovala, že jsem neřekla „nevím“. Jenže na Lafayettea ten dům udělal náramný dojem –

třebaže ne proto, že by byl velký nebo přepychový. Proč na něj tolik zapůsobil? Nebyla jsem si moc jistá, co bylo pro Lafayetta působivé, vyrůstal v chudobě a zůstal chudý, ale určitě mluvil o domě někoho bílého, protože řekl: „Samé obrazy na stěnách, všichni na nich bílí jako lilie a usměvaví jako aligátoři.“ Neopakovala jsem tu poznámku policistům a oni se mě dál nevyptávali.

Když jsem vysvětlila, proč vůbec bylo Andyho auto na parkovišti a opustila Samovu kancelář, šla jsem si zase stoupnout za bar. Nechtělo se mi sledovat dění na parkovišti a nebylo koho obsluhovat, protože policie nařídila zablokovat vchody.

Sam přerovnával láhve za barem, přitom utíral prach, a Holly a Danielle si kecly ke stolu v kuřácké části, aby si Danielle mohla dát cigaretu.

„Jaké to bylo?“ zeptal se Sam.

„Nic moc. Nezamlouvalo se jim, že tady pracuje Anthony, a nezamlouvalo se jim, co jsem jim pověděla o tom mejdanu, co se s ním Lafayett tuhle chlubil. Slyšel jsi, jak mi to vyprávěl? O těch orgiích?“

„Jo, taky mi o tom něco říkal. Musel to pro něj být náramný večer. Pokud se to opravdu stalo.“

„Myslíš, že si to Lafayett vymyslel?“

„Nemyslím, že se v Bon Temps koná moc rasově smíšených, bisexuálních večírků,“ řekl.

„Ale to jen proto, že tě nikdo na žádný nepozval,“ řekla jsem důrazně. V duchu jsem se ptala, jestli vlastně vůbec ví, co se v našem městečku děje. Ze všech lidí v Bon Temps bych zrovna já měla vědět, co se kde šustne, protože všechny informace mi byly víceméně dostupné, pokud jsem se po nich rozhodla pátrat. „Aspoň předpokládám, že to tak je?“

„Je to tak,“ usmál se na mě Sam, zatímco oprašoval láhev whisky.

„Moje pozvánka se nejspíš taky ztratila v poště.“

„Myslíš, že se sem Lafayett včera v noci vrátil, aby si s tebou nebo se mnou ještě trochu popovídal o tom mejdanu?“

Pokrčila jsem rameny. „Možná si jen domluvil s někým schůzku na parkovišti. Koneckonců, každý ví, kde je

Merlottův bar. Dostal výplatní šek?“ Byl konec týdne, kdy nám Sam zpravidla platil.

„Ne. Možná si pro něj přišel, ale dal bych mu ho další den v práci. Dneska.“

„To by mě zajímalo, kdo Lafayette na ten večírek pozval.“

„Dobrá otázka.“

„Nemyslíš, že by byl tak blbej a pokoušel se někoho vydírat, že ne?“

Sam třel falešné dřevo na baru čistým hadrem. Bar už se leskl, ale on si rád něčím zaměstnával ruce, jak jsem si všimla. „To si nemyslím,“ řekl po zralé úvaze. „Ne, určitě pozvali nepravého. Víš přece, jak byl Lafayette indiskrétní. Nejenže nám pověděl, že na takovém večírku byl – a vsadím se, že o tom neměl mluvit – možná na tom chtěl stavět víc, než bylo ostatním, ehm, účastníkům příjemné.“

„Jako třeba udržovat kontakt s lidmi z toho večírku? Potřouchle na ně mrkat na veřejnosti?“

„Něco takového.“

„Hádám, že kdybys měl s někým sex, nebo koukal, jak má někdo s někým sex, připadal by sis s ním víceméně jako rovný s rovným.“ Řekla jsem to pochybovačně, protože jsem měla v téhle oblasti jen omezené zkušenosti, ale Sam přikyvoval.

„Lafayette chtěl ze všeho nejvíc, aby ho přijímali takového, jaký byl,“ řekl a já musela souhlasit.

KAPITOLA 2

Z novu jsme otevřeli v půl páté, a to už jsme byli všichni jaksepatří otrávení. Styděla jsem se za to, protože koneckonců jsme tam byli, protože zemřel muž, kterého jsme znali, ale nedalo se popřít, že po úklidu skladiště, úklidu Samovy kanceláře a několika partičkách bourre (Sam vyhrál pět dolarů a nějaké drobné) jsme se už nemohli dočkat, až uvidíme někoho nového. Když prošel zadními dveřmi Terry Bellefleur, Andyho bratranec a častý zastupující barman nebo kuchař u Merlotta, byla to pro nás vítaná událost.

Hádám, že Terrymu bylo k šedesátce. Byl to vietnamský veterán, půldruhého roku strávil ve válečném zajetí. Terry měl pár viditelných jizev na obličeji a moje přítelkyně Arlene mi prozradila, že jizvy na jeho těle jsou ještě drastičtější. Terry byl zrzek, ačkoliv se zdálo, že každým měsícem o trochu víc zešedivěl.

Vždycky jsem měla ráda Terryho, který se div nepřetrhl, aby byl ke mně hodný – pokud neměl jednu ze svých černých nálad. Každý věděl, že není radno Terryho Bellefleura dopálit, když měl jednu z těch svých nálad. Terryho temným náladám pokaždé předcházely noční můry toho nejhoršího druhu, jak dosvědčovali jeho sousedé. Slyšeli Terryho řev, když měl v noci zlé sny.

Nikdy, nikdy jsem nečetla Terrymu myšlenky.

Terry dnes vypadal fajn. Ramena měl uvolněná a očima netěkal ze strany na stranu. „Není ti nic, cukroušku?“ zeptal se a soucitně mě pohladil po rameni.

„Díky, Terry, je to dobrý. Jen je mi líto Lafayette.“

„Jo, nebyl tak špatnej.“ Od Terryho to byla veliká chvála. „Dělal svou práci, vždycky chodil včas. Dobře uklízel v kuchyni. Nikdy jsem od něj neslyšel zlý slovo.“ Fungovat na této úrovni bylo Terryho nejvyšší ctížádostí. „A pak umře v Andyho buicku!“

„Obávám se, že Andyho auto je tak trochu...“ Snažila jsem se najít nejjemnější výraz.

„Dá se to vyčistit, říkal.“ Terry dychtil tohle téma ukončit.

„Neříkal ti, co se stalo s Lafayettem?“

„Andy říkal, že to vypadá, jako by měl zlomenej vaz. A byly tam nějaký, ehm, důkazy, že mu někdo... ublížil.“ Terryho hnědé oči mžikavě uhnuly a prozradily tak, že je nesvůj. „Ublížil“ znamenalo podle Terryho něco násilného a sexuálního.

„Ach propánajána, to je ale hrůza!“ Danielle a Holly ke mně přistoupily zezadu a Sam, s dalším pytlem odpadků, které vyklidil ze své kanceláře, se zastavil na cestě ke kontejneru za domem.

„Nevypadal tak... chci říct, auto nevypadalo tak...“

„Ušpiněné?“

„Tak!“

„Andy si myslí, že ho zabili někde jinde.“

„Fuj!“ řekla Holly. „Nemluv o tom. To je na mě moc.“

Terry se mi podíval přes rameno na obě ženy. Neměl nijak moc v lásce Holly ani Danielle, ačkoliv jsem nevěděla proč a nenamáhala jsem se to zjišťovat. Snažila jsem se ponechat lidem soukromí, zvlášť teď, když jsem své schopnosti lépe ovládala. Slyšela jsem, jak se ty dvě vzdalují, když z nich Terry pár vteřin nespouštěl pohled.

„Portia si včera pro Andyho přijela?“ zeptal se.

„Ano. Zavolala jsem jí. Nemohl řídit. Ačkoliv se vsadím, že teď ho mrzí, že jsem mu to nedovolila.“ Prostě nikdy nebudu jednička na seznamu oblíbenosti Andyho Bellefleur.

„Dělalo jí problémy dostat ho do auta?“

„Bill jí pomohl.“

„Upír Bill? Tvůj přítel?“

„Hm!“

„Doufám, že ji nevyděsil,“ řekl Terry, jako by zapomněl, že tam ještě jsem.

Cítila jsem, jak se mi stahuje obličej. „Neexistuje na světě důvod, proč by měl Bill děsit Portii Bellefleurovou,“ řekla jsem a něco na tom, jak jsem to řekla, proniklo mlhou Terryho osobních myšlenek.

„Portia není tak tvrdá, jak si všichni myslej,“ prohlásil Terry. „Ty jsi na druhý straně navenek sladkej větrníček a vevnitř pitbull.“

„Nevím, jestli se mám cítit polichocená, nebo jestli ti mám vrazit jednu do nosu.“

„Tak vidíš. Kolik ženskéjch – koneckonců i mužskejch – by řeklo něco takovýho bláznivýmu chlapovi, jako jsem já?“ A Terry se usmál, jako by se usmál duch. Nevěděla jsem, jak dalece je si Terry vědom své reputace – až do té chvíle.

Stoupala jsem si na špičky a dala mu pusku na zjizvenou tvář, aby viděl, jak se ho nebojím. Když jsem znovu klesla na paty, uvědomila jsem si, že to není tak docela pravda. Za určitých okolností bych si na tohohle potlučeného člověka nejen dávala pozor, ale možná bych se začala opravdu i velice bát.

Terry si zavázal tkanice jedné z bílých kuchařských zástěr a začal otevírat kuchyň. My ostatní jsme se vrátili k práci. Nebudu muset dlouho obsluhovat u stolů, protože v šest večer odcházím, abych se připravila odjet s Billem do Shreveportu. Vadilo mi, že mi Sam zaplatí dobu, kterou jsem dneska strávila poflakováním v Merlottově baru a čekáním na práci, ale úklid skladiště a vyklizení Samovy kanceláře taky musí něco stát.

Jakmile policie otevřela parkoviště, začali dovnitř proudit lidé tak hustým zástupem, jak jen to je v malém městečku jako Bon Temps možné. Andy a Portia přišli mezi prvními a já viděla, jak Terry vykukuje na příbuzné okénkem z kuchyně. Zamávali na něj a on jim na pozdrav zvedl vařečku. Zajímalo by mě, jak blízký příbuzný pro ně Terry vlastně je.

Určitě nebyl bratrancem z prvního kolena. Samozřejmě, tady mohl člověk říkat o někom, že je bratranec nebo teta nebo strýček, i když existovalo malé nebo vůbec žádné pokrevní příbuzenství. Když moje maminka a tatínek zahynuli při záplavě, která smetla jejich auto z mostu, maminčina nejlepší přítelkyně se snažila chodit za mnou k babičce každý týden nebo ob týden s nějakým dárečkem, a já jí celý život říkala teto Patty.

Zodpovídala jsem dotazy všech zákazníků, pokud jsem měla čas, a servírovala hamburgery, saláty a proužky z kuřecích prsíček – a pivo – až se mi hlava točila. Když jsem se podívala na hodiny, byl čas k odchodu. Na dámách jsem našla svou náhradu, přítelkyni Arlene. Arleniny ohnivě rudé vlasy (tenhle měsíc o dva odstíny rudější) byly uspořádány do složitého shluku kučer v týle, a přiléhavé kalhoty sdělovaly světu, že shodila tři a půl kila. Arlene byla čtyřikrát vdaná a už se poohlížela po číslu pět.

Pár minut jsme mluvily o vraždě a já ji informovala o stavu stolů, které jsem měla na starosti, než jsem si ze Samovy kanceláře vyzvedla kabelku a vyklouzla zadními dveřmi ven. Ještě nebyla docela tma, když jsem zastavovala u svého domu, který je v lese, půl kilometru od málo používané obecní silnice. Je to starý dům, některé části jsou přes sto čtyřicet let staré, ale přestavovalo a přistavovalo se tu tak často, že se nepočítáme mezi předválečné domy. Je to prostě každopádně stará farma. Moje babička, Adele Hale Stackhouseová, mi ten dům odkázala a já si ho cenila nade všechno. Bill mě přemlouval, abych se odstěhovala do jeho domu, který stál na kopci jen přes hřbitov od mého domu, ale mně se nechtělo opouštět vlastní půdu.

Strhala jsem ze sebe číšnický úbor a otevřela šatník. Jestliže máme jet do Shreveportu kvůli upířským záležitostem, Bill bude chtít, abych se trochu nastrojila. Nedokázala jsem to tak docela pochopit, protože nestál o to, aby po mně vyjížděl někdo jiný, ale vždycky chtěl, abych vypadala obzvlášť pěkně, když jsme jeli do Transfuzie, upířího baru, kam chodili hlavně turisté, lačníci po hrátkách s upíry – jejich patolízalové.

Muži i ženy.

Nemohla jsem se rozhodnout, a tak jsem hupla do sprchy. Myšlenky na Transfuzii ve mně vždycky probudily napětí. Upíři, kterým patřila, se řadili mezi upíří mocenské struktury, a jakmile by se dozvěděli o mém jedinečném nadání, stala bych se pro ně žádoucím přírůstkem. Jen Billův odhodlaný vstup do systému upíří samosprávy mě udržoval v bezpečí, to jest, že jsem mohla žít, kde jsem chtěla, a mít práci podle vlastního výběru. Ale na oplátku za to bezpečí jsem se stejně musela dostavit, když mě povolali, a dát jim k dispozici svou telepatii. Mírnější opatření než jejich dřívější volba (mučení a teror), to bylo to, co „většinoví“ upíři potřebovali.

V horké vodě jsem se hned cítila příjemněji a uvolnila jsem se, když mi crčela na záda.

„Můžu k tobě?“

„Sakra, Bille!“ Srdce mi bušilo jako zběsilé, musela jsem se opřít o stěnu sprchy.

„Promiň, srdíčko! Neslyšela jsi otevírat dveře koupelny?“

„Ne, krucinál! Proč nemůžeš prostě zavolat ‚zlato, jsem doma‘, nebo něco takového?“

„Promiň,“ zopakoval, ale neznělo to moc upřímně. „Nepotřebuješ někoho, kdo by ti vydrbal záda?“

„Ne, děkuju,“ zasyčela jsem. „Nejsem v náladě na drbání zad.“

Bill se zazubil (abych viděla, že zatáhl tesáky) a zatáhl sprchový závěs.

Když jsem vyšla z koupelny, víceméně cudně zavinutá do osušky, byl natažený na mé posteli, boty úhledně seřazené na koberečku u nočního stolku. Bill měl na sobě tmavomodrou košili s dlouhými rukávy a khaki kalhoty, ponožky ladící s košilí a naleštěné mokasíny. Tmavohnědé vlasy měl sčesané dozadu a dlouhé kotlety vypadaly retro.

No, však taky byly, ještě víc retro, než by si většina lidí vůbec dokázala představit.

Měl vysoko vyklenuté obočí a orlí nos. Jeho ústa byla taková, jaká jsou k vidění na řeckých sochách, aspoň na těch, které znám z obrázků. Zemřel několik let po občanské válce

(neboli po seveřanské agresi, jak ji vždycky nazývala moje babička).

„Co je dnes v noci na programu?“ zeptala jsem se. „Práce, nebo zábava?“

„Být s tebou je vždycky zábava,“ řekl Bill.

„Do Shreveportu jedeme z jakého důvodu?“ zeptala jsem se, protože vyhýbavou odpověď poznám.

„Byli jsme předvoláni.“

„Kým?“

„Erikem, samozřejmě.“

Když teď Billovi nabídli místo vyšetřovatele Oblasti 5 a on je přijal, měl ho Erik na povel – a byl pod jeho ochranou. To znamenalo, jak mi Bill vysvětlil, že každý, kdo napadne Billa, bude mít co dělat s Erikem, a to také znamenalo, že Billovo vlastnictví je pro Erika posvátné. Včetně mě. Nebyla jsem nijak nadšená, že mě zahrnují mezi Billovo vlastnictví, ale bylo to lepší než některé jiné možnosti.

Udělal jsem do zrcadla obličej.

„Sookie, na něčem ses s Erikem dohodla.“

„Jo,“ připustila jsem. „Dohodla.“

„Takže to musíš dodržet.“

„Mám to v plánu.“

„Vezmi si ty těsné džíny, co se šněrujou po stranách,“ navrhl Bill.

Nebyly vůbec z džínoviny, nýbrž z nějakého strečového materiálu. Bill mě v těch džínách, které byly bederní a hodně nízké, prostě miloval. Nejednou jsem se v duchu ptala, jestli Bill netrpí nějakými fantaziemi na téma Britney Spearsová.

Protože jsem si byla dobře vědomá, že mi ty džíny sluší, navlékla jsem si je a k nim modrobíle kostkovanou košili s krátkými rukávy, která se zapínala vepředu a končila mi asi pět centimetrů pod podprsenkou. Jen abych předvedla trochu nezávislosti (koneckonců bude si líp pamatovat, že jsem svá), vyčesala jsem si vlasy do ohonu vysoko na temeni. Přes gumičku jsem si připnula modrou mašli a nanasla trochu mejkapu. Bill se párkrát koukl na hodinky, ale já si dávala na čas. Když má takové starosti o to, jak zapůsobím na jeho upřími přátele, může na mě klidně počkat.

Sotva jsme byli v autě a vyrazili na západ ke Shreveportu, Bill řekl: „Dneska jsem se pustil do nového podnikání.“

Upřímně řečeno, byla jsem dost zvědavá, kde Bill bere peníze. Nikdy se nezdál bohatý; nikdy se nezdál chudý. Ale taky nikdy nepracoval, ledaže by to bylo v těch nocích, kdy jsme nebyli spolu.

Nepříjemně jsem si uvědomovala, že každý upír, který za něco stojí, může zbohatnout, koneckonců když můžete do jisté míry ovládat lidské myšlenky, není zase tak těžké je přesvědčit, aby vám přenechali peníze nebo tipy na akcie nebo investiční příležitosti. A dokud upíři nezískali zákonné právo na existenci, nemuseli platit daně, víte. Dokonce i vláda Spojených států musela uznat, že nemůže zdaňovat mrtvé. Ale jestliže jim dáme práva, usoudil Kongres, a poskytneme jim volební právo, pak jim můžeme uložit povinnost platit daně.

Když Japonci zdokonalili syntetickou krev a tím umožnili upírům „žít“, aniž by pili lidskou krev, mohli upíři vyjít z rakví. „Vidíte, nemusíme mít lidské oběti, abychom existovali,“ mohli tvrdit. „Nejsme nebezpeční.“

Já ale věděla, že pro Billa je senzační, když může pít ze mě. Měl sice hodně vyváženou stravu v podobě Životoku (což byl nejpopulárnější tržní název pro syntetickou krev), ale žužlat můj krk bylo nesrovnatelně lepší. Před barem plným lidí si mohl klidně vypít pár lahvové A pozitivní, ale pokud měl v plánu doušek Sookie Stackhouseové, na což jsme sakra potřebovali soukromí, byl účinek docela jiný. Ze sklenky Životoku Bill žádné erotické vzrušení nenačerpával.

„Tak copak je to za nový kšeft?“ zeptala jsem se.

„Koupil jsem nákupní centrum u dálnice, to, kde je LaLaurie.“

„Komu patřilo?“

„Pozemek měli původně Bellefleurovi. Nechali si udělat developerskou smlouvu od Sida Matta Lancastera.“

Sid Matt Lancaster působil dříve jako právník mého bratra. V branži byl už léta letoucí a byl daleko mazanější než Portia.

„To mají Bellefleurovi dobré. Už pár let se to snažili prodat. Potřebují prachy, a moc. Koupil jsi ten pozemek a nákupní centrum? Jak velká je to parcela?“

„Jenom akr, ale je na dobrém místě,“ řekl Bill věcným hlasem, jaký jsem od něj ještě nikdy neslyšela.

„V tom centru je LaLaurie a kadeřnický salon a Tara's Togs?“ Kromě venkovského klubu byla LaLaurie jedinou okázalou restaurací v oblasti Bon Temps. Tam bral člověk manželku na oslavu stříbrné svatby, anebo šéfa, když stál o povýšení, anebo tam pozval na rande slečnu, na kterou chtěl opravdu, opravdu zapůsobit. Ale moc peněz to prý nevynášelo.

Neměla jsem zdání, jak řídit podnik nebo uzavírat obchodní smlouvy, protože sama jsem celý život měla jen krůček k chudobě. Kdyby moji rodiče neměli to štěstí, že našli na svých pozemcích trochu nafty, a kdyby nenašetřili všechny peníze za ni dřív, než nafta došla, Jason a já a babička bychom žili z ruky do úst. Nejméně dvakrát jsme jen taktak neprodali dům mých rodičů, jen abychom udrželi babiččin dům a zaplatili daně v době, kdy nás dva vychovávala.

„Tak jak to funguje? Patří ti budova, kde sídlí ty tři podniky, a oni ti platí nájem?“

Bill přikývl. „Takže když si teď budeš chtít nechat udělat něco s vlasy, zajdi do Stříhu a kadeření.“

Byla jsem u kadeřníka jen jednou v životě. Když se mi roztřepily konečky, obvykle jsem zajela k Arlene do přívěsu a ona mi je rovnoměrně zastříhla. „Myslíš, že potřebuju něco udělat s vlasy?“ zeptala jsem se nejistě.

„Ne, jsou krásné.“ Bill to řekl s konejšivou jistotou. „Ale kdybys třeba chtěla, dělají tam, ehm, manikýru a mají všechny produkty péče o vlasy.“ Řekl „produkty péče o vlasy“, jako by to říkal cizí řečí. Potlačila jsem úsměv.

„A taky,“ pokračoval, „vezmi koho chceš do LaLaurie, a nemusíte platit.“

Obrátila jsem se na sedadle k němu a zůstala na něj civět.

„A Tara ví, že když tam přijdeš, napíše všechny šaty, co si koupíš, na můj účet.“

Cítila jsem, jak mě popadá vztek. Bill to naneštěstí necítil. „Takže jinými slovy,“ řekla jsem, hrdá na vyrovnanost ve svém hlase, „vědí, že mají vyhovět šéfově fešandě.“

Bill si zřejmě uvědomil, že udělal chybu. „Ach, Sookie,“ začal, ale já mu na to neskočila. Moje pýcha se zvedla a plácla mě přes obličej. Nevztekám se často, ale když už, pak pořádně.

„Proč mi nemůžeš sakra prostě poslat kytky, jako přítel každé druhé holky? Nebo bonbony. Mám ráda bonbony. Prostě mi kup kartu na Hallmark, proč ne? Nebo kotě nebo šátek!“

„Chtěl jsem ti něco dát,“ řekl opatrně.

„Kvůli tobě si připadám jako vydržovaná ženská. A určitě jsi v lidech, co v těch podnicích pracují, vzbudil dojem, že to tak je.“

Pokud jsem v šeru světla z palubní desky mohla rozeznat, Bill vypadal, jako by se snažil pochopit ten rozdíl. Byli jsme hned za odbočkou k Mimózovému jezeru, a já viděla hluboký les na jezerní straně silnice ve světle reflektorů Billova auta.

K mému naprostému překvapení auto zakašlalo a zastavilo se. Chápala jsem to jako znamení.

Bill by zamkl dveře, kdyby věděl, co udělám, protože rozhodně vypadal užasle, když jsem vylezla z auta a odpochovala k lesu u silnice.

„Sookie, okamžitě se sem vrať!“ Bill už byl našťvaný, přísámbůh. No, trvalo mu to dost dlouho.

Udělala jsem na něj opovrhlivý posunek a vstoupila do lesa.

Věděla jsem, že kdyby mě Bill chtěl v autě, byla bych v autě, protože Bill je asi dvacetkrát silnější a rychlejší než já. Po několika vteřinách ve tmě jsem málem litovala, že mě nechtyl. Ale pak převládla má hrdost a já věděla, že jsem udělala správně. Bill byl zřejmě trochu zmatený povahou našeho vztahu a já chtěla, aby si to v hlavě srovnal. Může klidně hnout svým truchlivým zadkem do Shreveportu a vysvětlovat tam mou nepřítomnost svému nadřízenému Erikovi. U všech hromů, to mu ukáže!

„Sookie,“ zavolal Bill od silnice. „Jdu do nejbližšího servisu sehnat mechanika.“

„Hodně štěstí,“ zamumlala jsem polohlasem. Servis s mechanikem na plný úvazek, otevřený v noci? Bill má v hlavě padesátá léta nebo nějakou jinou éru.

„Chováš se jako dítě, Sookie,“ řekl Bill. „Mohl bych si pro tebe dojít, ale nehodlám plýtvat časem. Až se uklidníš, vrať se do auta a zamkni se v něm. Já už jdu.“ Bill měl taky svou hrdost.

K mé úlevě i obavám jsem uslyšela slabé kroky na silnici, které zvěstovaly, že Bill běží upíří rychlostí. Opravdu odešel.

Patrně se domníval, že *on dává lekci mně*. A přitom to bylo přesně naopak. Několikrát jsem si to zopakovala. Koneckonců, za pár minut se vrátí. Byla jsem si tím jistá. Stačilo jen dbát na to, abych neklopýtala lesem tak daleko, až bych spadla do jezera.

Mezi borovicemi byla *opravdu* tma. Ačkoliv nesvítil úplněk, noc byla bezmračná a stíny mezi stromy byly neproniknutelně černé v kontrastu s klidnou odtážitou září otevřených prostor.

Vydala jsem se zpátky k silnici, pak se zhluboka nadechla a dala se na pochod zpátky směrem k Bon Temps, opačným směrem než Bill. V duchu jsem se ptala, kolik mil jsme asi ujeli od Bon Temps, než Bill zahájil náš rozhovor. Moc jich nebylo, chlácholila jsem sama sebe a poplácávala jsem se po zádech, že jsem si vzala tenisky a ne sandály s vysokými podpatky. Nevzala jsem si svetr a na obnažené pokožce mezi zkráceným vrškem a bederními džíny mi naskakovala husí kůže. Začala jsem po krajnici lehce klusat. Nebyla tam žádná pouliční světla, takže bych na tom byla špatně, kdyby nesvítil měsíc.

Zrovna když jsem si vybavila, že někde běhá někdo, kdo zavraždil Lafayetta, uslyšela jsem v lese kroky, souběžné s mými.

Když jsem se zastavila, ustal i pohyb mezi stromy.

Raději ať to vím hned. „Tak jo, kdo je tam?“ zavolala jsem. „Jestli mě chceš sežrat, tak ať to máme za sebou.“

Z lesa vystoupila žena. Měla s sebou břitvohřbeta, dravého kance. Tesáky se mu ve stínu blýskaly. V levé ruce nesla jakousi hůl nebo klacek, který měl na konci trs čehosi.

„Ohromné,“ zašeptala jsem si pro sebe. „Prostě ohromné.“ Ta ženská byla stejně strašidelná jako břitvohřbet. Byla jsem si jistá, že není upírka, protože jsem cítila aktivitu jejích myšlenek, určitě to však byla nějaká nadpřirozená bytost, takže nevysílala jasný signál. Stejně jsem postřehla tón jejích myšlenek. Bavila se.

To nemohlo být dobré!

Doufala jsem, že břitvohřbet je přátelsky naladěný. Kolem Bon Temps byli k vidění jen vzácně, ačkoliv tu a tam nějaký lovec některého zahlédl a ještě vzácněji nějakého skolil. To byla událost, o níž se psalo v novinách. Tenhle kanec páchl, strašně a zřetelně.

Nevěděla jsem, koho oslovit. Koneckonců břitvohřbet nemusel být vůbec opravdové zvíře, nýbrž měnivec. To byla jedna z věcí, kterým jsem se za posledních několik měsíců naučila. Jestliže opravdu existují upíři, tak dlouho považování za vzrušující výmysl, pak existují i jiné věci, které jsme považovali za stejně zajímavou fantazii.

Byla jsem opravdu nervózní, a tak jsem se usmála.

Měla dlouhé zacuchané vlasy, neurčitě tmavé v nejistém světle, a na sobě skoro nic. Měla jakousi košili, ale byla krátká, potrhaná a špinavá. Byla bosá. Opětovala můj úsměv. Místo abych začala křičet, zazubila jsem se ještě veseleji.

„Nemám v úmyslu tě sežrat,“ řekla.

„To ráda slyším. Ale co váš přítel?“

„Aha, divoká svině!“ Jako by si ho právě všimla, vztáhla žena ruku a podrbala břitvohřbeta za krkem, jako bych já podrbala přátelského psa. Dravčí kly poskočily nahoru a dolů. „Ta udělá, co jí řeknu,“ prohlásila žena jako by nic. Nepotřebovala jsem tlumočnicka, abych tu hrozbu pochopila. Snažila jsem se vypadat stejně ledabyle, když jsem se rozhlédla po otevřeném prostoru, kde jsem stála, a doufala, že najdu nějaký strom, na který bych v případě nutnosti mohla vyšplhat. Ale všechny kmeny v dostatečné blízkosti byly holé, bez větví, byly to borovice, jaké se v našich lesích pěstovaly po milionech na dřevo. Větve začínaly teprve ve čtyřech až pěti metrech.

Uvědomila jsem si, co mě mělo napadnout dřív. Billovo auto tam nezastavilo náhodou, a možná ani ta hádka mezi námi nebyla jen shoda okolností.

„Chtěla jste se mnou o něčem mluvit?“ zeptala jsem se jí a když jsem se k ní otočila, zjistila jsem, že se o několik krůčků přiblížila. Viděla jsem jí teď trochu lépe do tváře, a rozhodně mě to neuklidnilo. Kolem úst měla nějakou skvrnu a když je při řeči otevřela, viděla jsem, že její zuby mají tmavé okraje. Slečna Záhadná zřejmě před chvílí požírala nějakého syrového savce. „Vidím, že už jste večeřela,“ řekla jsem nervózně a hned bych si za to dala pohlavek.

„Hmmm,“ řekla. „Ty jsi Billův mazlíček?“

„Ano,“ řekla jsem. Měla jsem sice námitky proti použité terminologii, ale nemohla jsem si je zrovna dovolit vyjádřit nahlas. „Opravdu by ho strašně rozčílilo, kdyby se mi něco stalo.“

„Jako by pro mě hněv upíra něco znamenal,“ řekla ledabyle.

„Promiňte, paní, ale kdo jste? Pokud se smím zeptat.“

Znovu se usmála a já se otřásla. „Beze všeho! Jsem menáda.“

To bylo něco řeckého. Nevěděla jsem přesně co, ale bylo to divoké, samičí a žilo to v přírodě, pokud mě paměť neklamala.

„To je moc zajímavé,“ usmívala jsem se ze všech sil. „A dneska v noci tady jste, protože...“

„Potřebuju vyřídit vzkaz Eriku Northmanovi,“ řekla a blížila se ke mně. Tentokrát jsem ji přitom viděla. Divoká svině se sunula po jejím boku, jako by byla k ženě přivázaná. Vycházel z ní nepopsatelný zápach. Viděla jsem štetinový ocásek břitvohřbeta – kmital sem a tam, hbitě, netrpělivě.

„Jaký je to vzkaz?“ Vzhledla jsem k ní a otočila se na patě, abych co nejrychleji utekla. Kdybych na začátku léta nepožila trochu upíří krve, nestihla bych se obrátit včas a dostala bych ránu přes obličej a hrud' místo do zad. Byl to přesně takový pocit, jako by někdo velmi silný máchl těžkými hráběmi a zasekl mi jejich hroty do kůže, zabořil je hlouběji a rozerval mi jimi napříč záda.

Neudržela jsem se na nohou, přeletěla jsem dopředu a přistála na břiše. Slyšela jsem, jak se směje a divoká svině pochrochtává, a pak jsem zaznamenala, že jsou pryč. Pár minut jsem tam ležela a plakala. Snažila jsem se nevřískat a oddechovala jsem jako žena při porodu, pokoušela jsem se ovládnout bolest. Záda mě pekelně bolela.

Taky jsem byla naštvaná, pokud mi na to zbývalo trochu energie. Ta mrcha mě použila jen jako živou nástěnku, ta menáda nebo co to sakra bylo. Když jsem se plazila přes ulámané větvičky, hrbolatou zemi, jehličí a prach, byla jsem čím dál vzteklejší a vzteklejší. Celá jsem se trásla bolestí a zuřivostí, vláčela jsem se dál, až se mě zmocnil pocit, že bych mohla přijít o život.

Byla jsem na tom zle. Začala jsem se plazit zpátky k autu, pokoušela jsem se dostat k nejpravděpodobnějšímu místu, kde mě Bill najde, ale když už jsem tam skoro byla, došlo mi, že zůstat v otevřeném terénu není právě nejchytřejší.

Nejdříve jsem soudila, že silnice znamená pomoc – jenže samozřejmě to tak nebylo. Brzy bych přišla na to, že ne každý, na koho náhodou narazím, bude mít náladu mi pomoci. Co kdybych narazila na něco jiného, na něco hladového? Pach mé krve možná právě v téhle chvíli láká nějakého predátora. Žralok prý dokáže vysledovat ve vodě sebemenší částčky krve, a upír je dozajista suchozemskou obdobou žraloka.

Plazila jsem se tedy mezi stromy, místo abych zůstala u silnice, kde by mě bylo vidět. Nepřipadalo mi to jako moc důstojné nebo smysluplné místo k umírání. Nebylo to Alamo, ani Thermopyly. Bylo to jen místečko mezi vegetací u silnice v severní Louisianě. Pravděpodobně jsem ležela v jedovatém břečťanu. Patrně se ale nedožiju toho, že se odtud dostanu.

Čekala jsem, že bolest každou vteřinou začne slábnout, ale ona se jen zvyšovala. Neubránila jsem se slzám, které mi kanuly po lících. Dařilo se mi nevzlykat nahlas, abych neupoutala pozornost nikoho dalšího, ale zůstat úplně zticha se nedalo.

Soustředila jsem se tak zoufale na to, abych zůstala zticha, že jsem málem propásla Billa. Přecházel podél silnice a nakukoval do lesa, a já podle toho, jak šel, poznala, že je ve

střehu před nějakým hrozícím nebezpečím. Bill věděl, že se něco děje.

„Bille,“ zašeptala jsem, ale pro něj s jeho upířím sluchem to znělo jako výkřik.

Okamžitě znehybněl, očima projížděl stíny. „Tady jsem,“ řekla jsem a potlačila vzlyk. „Pozor!“ Mohla jsem být živou návnadou v pasti.

V měsíčním svitu jsem pozorovala, že se v jeho tváři nezračí žádné emoce, ale věděla jsem, že zvažuje všechny možnosti, stejně jako já. Jeden z nás se musel pohnout a já pochopila, že když vyjdu do měsíčního světla, Bill bude aspoň jasněji vidět, pokud by na něj něco zaútočilo.

Natáhla jsem ruce, chytila se trávy a přitáhla. Nedokázala jsem se ani zvednout na kolena, takže rychleji to nešlo. Trochu jsem se odstrkovala nohama, ačkoliv i takové zapojení zádových svalů pro mě bylo trýznivé. Nehodlala jsem se na Billa podívat, když jsem se pohybovala směrem k němu, protože jsem nechtěla změkknout při pohledu na jeho vztek. Byl skoro hmatatelný.

„Co ti to udělalo, Sookie?“ zeptal se tiše.

„Dostaň mě do auta! Prosím tě, dostaň mě odtud,“ řekla jsem a ze všech sil jsem se snažila nesesypat. „Jestli budeme dělat rámus, mohla by se vrátit.“ Celá jsem se při té myšlence roztrásla. „Odvez mě k Erikovi,“ dodala jsem a snažila se zachovat klidný hlas. „Říkala, že je to vzkaz pro Erika Northama.“

Bill si dřepel vedle mě. „Musím tě zvednout,“ řekl mi.

Ach ne! Už už jsem chtěla říct: „musí to jít nějak jinak“, ale věděla jsem, že to nejde. Bill věděl, že není dobře váhat. Než jsem stihla předvídat bolest v plném rozsahu, vsunul pode mě jednu paži, druhou ruku mi přiložil k rozkroku a v okamžiku si mě přehodil přes rameno.

Vykřikla jsem nahlas. Snažila jsem se potom nevzlykat, protože Bill by neslyšel blížící se útok, ale moc se mi to nedařilo. Bill se rozběhl po silnici zpátky k autu. Už bylo nastartované, motor hladce běžel na neutrálu. Bill rozrazil zadní dveře a pokusil se mě vsunout jemně, ale rychle na

zadní sedadlo cadillacu. Nebylo možné, aby mi přitom nezpůsobil další bolest, ale snažil se.

„To byla ona,“ řekla jsem, když jsem ze sebe dokázala něco souvislého vypravit. „To ona zastavila auto a přiměla mě vystoupit.“ Nedokázala jsem určit, zda způsobilá i tu původní hádku.

„O tom si promluvíme za chvíli,“ řekl. Hnal auto směrem k Shreveportu nejvyšší možnou rychlostí, zatímco já drásala nehty čalounění ve snaze zachovat si vládu nad sebou.

Z té jízdy si pamatuju jen tolik, že trvala nejmíň dva roky.

Bill mě nějak dostal k zadním dveřím Transfuzie a kopl do nich, aby na sebe upozornil.

„Co je?“ Hlas Pam zněl nepřátelsky. Byla to roztomilá blond upírka, se kterou jsem se už párkrát setkala, praktický jedinec se značným podnikatelským nadáním. „Aha, Bill! Co se stalo? Já, mňam, ona krvácí.“

„Sežeň Erika,“ řekl Bill.

„Čeká tady,“ začala, ale Bill prošel rovnou kolem ní a já se mu houpala přes rameno jako pytel krvavé zvěřiny. Byla jsem tou dobou už tak mimo, že by mi bylo jedno, i kdyby mě nesl přes taneční parket vepředu v baru, ale místo toho Bill vtrhl do Erikovy kanceláře, obtěžkán mnou a vztekem.

„Tohle je kvůli tobě,“ zavrčel Bill a já zasténala, když mnou zatřásl, jako by na mě chtěl Erika upozornit. Pochybovala jsem ovšem, že by se Erik mohl dívat někam jinam, protože jsem byla dospělá žena a patrně jediná krvácející žena v jeho kanceláři.

Hrozně ráda bych omdlela, ztratila vědomí. Ale nestalo se to. Jen jsem visela Billovi přes rameno a trpěla. „Jdi do háje,“ zamumlala jsem.

„Copak, miláčku?“

„Jdi do háje!“

„Musíme ji položit na břicho na gauč,“ řekl Erik. „Tady, dovol...“ Ucítila jsem, jak mě další pár rukou bere za nohy. Bill se pode mnou nějak natočil a spojenými silami mě opatrně položili na široký gauč, který si Erik právě koupil do své kanceláře. Voněl novotou a byl kožený. Byla jsem ráda, když jsem na něj zírала z centimetrové vzdálenosti, že nemá

látkové čalounění. „Pam, zavolej doktorku!“ Slyšela jsem kroky opouštějící místnost, a Erik si dřep, aby mi viděl do tváře. Musel se hodně skrčit, protože Erik, vysoký a ramenatý, vypadal přesně jako to, čím byl – někdejší viking.

„Co se ti stalo?“ zeptal se.

Mračila jsem se na něj, tak dopálená, že jsem sotva mohla mluvit. „Jsem vzkaz pro tebe,“ řekla jsem téměř šeptem. „Taková ženská v lese zastavila Billovo auto, a možná nás i přiměla k hádce, a pak ke mně přišla s takovou divokou sviní.“

„S *prasetem*?“ Erik nemohl být užaslejší, ani kdybych řekla, že měla na nose kanárka.

„Cink, cink. Břítvohřbet. Divoké prase. A řekla, že ti chce poslat vzkaz, a já se otočila právě včas, abych to nedostala do obličeje, ale trefila mě do zad a pak odešla.“

„Do obličeje. Dostala bys to do obličeje,“ řekl Bill. Viděla jsem, jak zatíná pěsti podél stehů, a pak jeho záda, když začal přecházet sem a tam po kanceláři. „Eriku, její šrámy nejsou tak hluboké. Co je s ní?“

„Sookie,“ řekl Erik jemně, „jak ta ženská vypadala?“

Jeho tvář byla těsně u mé, hustými zlatými vlasy se skoro dotýkal mého obličeje.

„Vypadala praštěně, povím ti, jak vypadala. A říkala ti Erik Northam.“

„To je příjmení, které používám při jednání s lidmi,“ řekl. „Tím, že vypadala praštěně, chceš říct... co?“

„Oblečení měla celé potřhané a kolem úst a na zubech měla krev, jako by zrovna snědla něco syrového. Měla takovou jako hůlku s něčím na konci. Vlasy měla dlouhé a zacuchané... Hele, když je řeč o vlasech, mně se vlasy lepí k zádům,“ zajíkla jsem se.

„Ano, vidím.“ Erik mi začal oddělovat dlouhé vlasy od zranění, kde krev, jak se srážela, začínala působit jako lepidlo.

V té chvíli vstoupila Pam s doktorkou. Jestliže jsem doufala, že Erik měl na mysli opravdového doktora, jako toho člověka se stetoskopem a špachtlí, pak jsem byla opět odsouzená k zklamání. Tahle doktorka byla trpaslice, která se skoro ani nemusela sehnout, aby mi viděla do očí. Bill

postával opodál a chvěl se napětím, zatímco ta malá žena zkoumala má zranění. Měla na sobě bílé kalhoty a blůzu, docela jako doktoři v nemocnici – no, jak to doktoři nosívali, než přešli na zelenou barvu nebo modrou, nebo jaký šílený potisk jim přišel do cesty. V jejím obličejí dominoval nos a pleť měla olivovou. Její vlasy byly zlatohnědé a hrubé, neuvěřitelně husté a vlnité. Měla je ostříhané hodně nakrátko. Připomínala mi hobita. Možná to byla hobitka. Moje chápání reality prošlo v několika uplynulých měsících prudkými zvraty.

„Co jste za doktorku?“ zeptala jsem se, ačkoliv mi trvalo nějakou chvíli, než jsem se dost sebrala.

„Ta, co uzdravuje,“ řekla překvapivě hlubokým hlasem. „Byla jste otrávená.“

„Tak proto si pořád říkám, že umřu,“ zamumlala jsem.

„Umřete, dost brzy,“ odtušila.

„Mockrát díky, doktorko! Co se proti tomu dá dělat?“

„Nemáme moc možností na vybranou. Byla jste otrávená. Slyšela jste někdy o komodorských dracích? Jejich tlamy se hemží bakteriemi. No, a stejnou toxickou hladinu mají zranění od menád. Když vás kousne drak, stopuje vás pak mnoho hodin a čeká, až vás zabijí bakterie. U menád ta pozdržená smrt slouží jen k zábavě. U komodorského draka – kdoví?“

Díky za odbočku do populární přírodovědy, paní doktorko! „Co můžete dělat?“ procedila jsem přes zaťaté zuby.

„Mohu ošetřit povrchová zranění. Ale váš krevní oběh už byl ohrožený, a je třeba odstranit a nahradit vám krev. To je práce pro upíry.“ Milá paní doktorka byla zřejmě doslova rozveselená vyhlídkou na to, že všichni budou spolupracovat. Na mně.

Obrátila se ke shromážděným upírům. „Kdyby otrávenou krev požil jen jeden z vás, bude mu pěkně mizerně. To souvisí s tou magií, kterou předávají menády. U kousnutí komodorským drakem by to pro vás nebyl problém.“ Srdečně se zasmála.

Nenáviděla jsem ji. Po tvářích mi stékaly slzy bolesti.

„Takže,“ pokračovala, „až skončím, vystřídáte se všichni, každý odebere jen trochu. Pak jí dáme transfúzi.“

„Lidské krve,“ řekla jsem, protože jsem chtěla, aby v tom bylo naprosto jasno. Jednou jsem musela dostat Billovu krev, abych přežila masivní zranění, a jednou, abych přežila určitou prohlídku, a další upíří krev jsem dostala náhodou, jakkoli to zní nepravděpodobně. Po požití té krve jsem u sebe pozorovala změny, změny, které jsem nechtěla rozmnožit přijetím další dávky. Upíří krev teď byla mezi boháči vybraná droga, ale pokud šlo o mě, mohli si ji klidně nechat.

„Pokud Erik dokáže zatahat za provázky a sehnat lidskou krev,“ řekla trpaslice. „Aspoň polovina transfúze může být syntetická. Mimochodem, já jsem doktorka Ludwigová.“

„Krev sehnat můžu, a jsme povinni ji uzdravit,“ slyšela jsem ke své úlevě Erika. Dala bych v tom okamžiku hodně za to, abych mohla vidět Billovu tvář. „Jakou máš skupinu, Sookie?“ zeptal se Erik.

„0 pozitivní,“ odpověděla jsem, ráda, že moje krev je tak běžná.

„To by neměl být problém,“ řekl Erik. „Můžeš se o to postarat, Pam?“

Znovu jsem zaznamenala pohyb v místnosti. Doktorka Ludwigová se předklonila a začala mi lízat záda. Zaječela jsem.

„Je to doktorka, Sookie,“ řekl Bill. „Ona tě takhle vyléčí.“

„Ale otráví se,“ řekla jsem ve snaze vymyslet nějakou námitku, která by nezněla homofobně a protitrpaslicky. Po pravdě řečeno, nechtěla jsem, aby mi olizoval záda kdokoli, ani trpasličí samice, ani velký upíří samec.

„Ona je léčitelka,“ řekl Erik káravě. „Musíš se od ní nechat ošetřit.“

„No tak dobrá,“ odpověděla jsem a bylo mi jedno, jak nasupeně to zní. „Mimochodem, ještě jsem neslyšela, že by ti to bylo líto.“ Pocit zášti ve mně překonával pud sebezáchovy.

„Je mi líto, že si tě ta menáda vybrala.“

Zamračila jsem se na něj. „To nestačí!“ řekla jsem. Ze všech sil jsem se snažila nepřerušovat hovor.

„Andělská Sookie, vidino lásky a krásy, jsem zdrcený tím, že ta ničemná menáda poškodila tvé hladké a bujné tělo, když se mi pokoušela předat vzkaz.“

„To už je lepší!“ Načerpala bych z Erikových slov větší uspokojení, kdybych právě v té chvíli nebyla trýzněna bolestí. (Doktorčino ošetření nebylo zrovna příjemné.) Omluvy mají být buď od srdce, nebo květnaté, a protože Erik srdce neměl (nebo aspoň já si toho dosud nevšimla), mohl mě aspoň rozptylovat slovy.

„Mám za to, že ten vzkaz znamená, že ti vypovídá válku?“ zeptala jsem se, snažíc se nevnímat dílo doktorky Ludwigové. Celá jsem se potila. Bolest v zádech byla k nesnesení. Cítila jsem, jak mi po tváři prýstí slzy. Pokoj jako by se ocitl ve žluté mlze, všechno působilo chorobně.

Erik se zatvářil překvapeně. „Ne tak docela,“ řekl opatrně. „Pam?“

„Už je to na cestě,“ řekla. „Tohle je špatné.“

„Začněte!“ řekl Bill naléhavě. „Mění barvu.“

V duchu jsem se ptala, takřka lenivě, jakou barvu dostávám. Už jsem neudržela hlavu nad gaučem, o což jsem se předtím snažila, abych působila o trochu bděleji. Položila jsem si tvář na kůži a pot mě okamžitě přilepil k jejímu povrchu. Palčivý pocit, který mi vyzařoval do těla ze stop spárů na zádech, zesílil a já vykřikla, protože jsem se prostě nedokázala ovládnout. Trpaslice seskočila z gauče a sklonila se, aby mi prohlédla oči.

Potřásla hlavou. „Ano, pokud máme mít nějakou naději,“ řekla, ale znělo mi to velmi vzdáleně. V ruce držela injekční stříkačku. To poslední, co jsem zaznamenala, byla Erikova tvář, která se blížila, a připadalo mi, že na mě mrkl.

KAPITOLA 3

Jen velmi zdráhavě jsem otevírala oči. Bylo mi, jako bych usnula v autě, nebo jako bych si zdřímla na židli. Rozhodně jsem pospávala někde, kde se to nepatřilo, a kde to bylo nepohodlné. Cítila jsem se jako omámená a všechno mě bolelo. Pam seděla na podlaze metr ode mě a upírala na mě velké modré oči.

„Zabralo to,“ prohlásila. „Doktorka Ludwigová měla pravdu.“

„Úžasné!“

„Ano, byla by škoda, kdybychom o tebe přišli dřív, než jsme z tebe stačili něco dobrého vytěžit,“ řekla otřesně praktickým tónem. „Existuje mnoho jiných lidí, kteří jsou s námi ve spojení, a které si ta menáda mohla vybrat, a jsou to daleko snadněji nahraditelní lidé.“

„Dík za teplé lidské slovo, Pam,“ zamumlala jsem. Připadala jsem si vrcholně hnusně, jako by mě namočili do kádě s potem a pak vyváleli v prachu. I na zubech jsem měla lepkavý povlak.

„Rádo se stalo,“ řekla a málem se usmála. Takže Pam měla smysl pro humor, jímž upíři nejsou zrovna vyhlášení. Jaktěživi neuvidíte upíra v roli estrádního komika, a lidské vtipy zanechávají upíry chladnými, chacha! (Z některých jejich žertíků byste měli týden zlé sny.)

„Co se stalo?“

Pam si propletla prsty kolem kolen. „Poslechli jsme doktorku Ludwigovou. Bill, Erik, Chow a já jsme se vystřídali, a když jsi byla skoro suchá, zahájili jsme transfúzi.“

Chvilí jsem o tom uvažovala, ráda, že jsem ztratila vědomí dřív, než jsem tu proceduru mohla prožít. Bill mi vždycky bral krev, když jsme se milovali, takže jsem to spojovala s vrcholnou erotickou aktivitou. „Darovat“ tolika lidem by mi bylo nadmíru trapné, kdybych byla takříkajíc u toho. „Kdo je Chow?“ zeptala jsem se.

„Zkus se posadit,“ poradila mi Pam. „Chow je náš nový barman. Je to docela řízek.“

„Ale?“

„Tetovaný,“ řekla Pam a zaznělo to skoro lidsky. „Na Asiata je vysoký a má nádherné... tetování.“

Snažila jsem se vypadat, jako by mě to zajímalo. Pohnula jsem se a ucítila určitou citlivost, která mě přiměla k velké opatrnosti. Bylo to, jako by moje záda byla pokrytá ranami, které se právě zahojily, zraněními, jež by se mohla znovu otevřít, kdybych nebyla opatrná. A jak mi Pam řekla, přesně tak tomu bylo.

Také jsem na sobě neměla košili. Ani nic jiného. Nad pasem. Pod ním byly mé džíny stále nepoškozené, třebaže pozoruhodně špinavé.

„Košili jsi měla tak potrhanou, že jsme ji museli strhnout úplně,“ neskřývala úsměv Pam. „Střídavě jsme tě drželi na klíně. Sklidila jsi veliký obdiv. Bill zuřil.“

„Jdi do horoucích pekel!“ Nic lepšího mě nenapadlo.

„No, pokud jde o to, kdoví, kde skončím?“ Pam pokrčila rameny. „Chtěla jsem ti složit poklonu. Asi jsi cudná.“ Vstala a otevřela dveře skříně. Uvnitř visely košile; Erikova rezervní zásoba, jak jsem usoudila. Pam sundala jednu z ramínka a hodila mi ji. Natáhla jsem se, abych ji chytila, a musela jsem uznat, že ten pohyb byl poměrně snadný.

„Pam, je tady někde sprcha?“ Vůbec se mi nechtělo natáhnout si běloskvoucí košili na špinavé tělo.

„Ano, ve skladišti. Vedle koupelny pro zaměstnance.“

Byla nadmíru jednoduchá, ale byla to sprcha s mýdlem a ručníkem. Člověk z ní musel vystoupit rovnou do skladiště, což upírům patrně nevadilo, protože cudnost jim velké starosti nedělá. Když Pam slíbila, že ohlídá dveře, požádala jsem ji ještě o pomoc se stahováním džínů a zouváním bot a ponožek. Bavilo ji to až trochu příliš.

V životě jsem nezažila příjemnější sprchu.

Musela jsem se pohybovat zvolna a opatrně. Shledala jsem, že jsem celá roztřesená, jako bych prodělala těžkou nemoc. A nejspíš taky ano. Pam pootevřela dveře natolik, aby mi mohla podat spodní prádlo, což bylo příjemné překvapení, aspoň dokud jsem se neosušila a nezačala se do něj oblékat. Kalhotky byly tak maličké a krajkové, že se stěží daly za kalhotky vůbec označit. Aspoň byly bílé. Poznala jsem, že je mi lépe, podle toho, že jsem litovala, že se nemohu vidět v zrcadle. Kalhotky a bílá košile byly jediné kusy oděvu, které jsem na sobě snesla. Vyšla jsem ven bosá a zjistila, že Pam srolovala moje džínsy a všechno ostatní a vecpala to do plastického pytle, abych si to mohla odvézt domů vyprat. V kontrastu se sněhobílou košilí se moje opálení zdálo hodně tmavé. Velmi pomalu jsem se vrátila do Erikovy kanceláře a vylovila z kabelky kartáč na vlasy. Když jsem se začala pokoušet rozčesat zcuhané vlasy, vstoupil Bill a vzal mi kartáč z ruky.

„Nech to na mně, miláčku,“ řekl něžně. „Jak je ti? Stáhni si tu košili, ať ti můžu zkontrolovat záda.“ Poslechla jsem a úzkostlivě doufala, že v kanceláři nejsou kamery – ačkoliv podle toho, co vyprávěla Pam, jsem mohla být klidná.

„Jak to vypadá?“ zeptala jsem se ho přes rameno.

Bill řekl krátce: „Zůstanou tam stopy.“

„To jsem tušila.“ Raději na zádech než vepředu. A mít jizvy bylo lepší než být mrtvá.

Natáhla jsem si znovu košili a Bill se pustil do mých vlasů, což byla jeho oblíbená činnost. Velmi rychle jsem se unavila a usedla do Erikova křesla, zatímco Bill si stoupl za mě.

„Tak proč si mě ta menáda vybrala?“

„Čekala na prvního upíra, který pojede kolem. Že jsem tě měl s sebou – o tolik zranitelnější – byla pro ni prémie.“

„Způsobila naši hádku?“

„Ne, to asi byla jenom náhoda. Pořád nechápu, proč ses tak rozzlobila.“

„Jsem moc unavená, než abych ti to vysvětlovala, Bille. Promluvíme si o tom zítra, ano?“

Vstoupil Erik s dalším upírem, nějak jsem pochopila, že je to asi Chow. Hned jsem poznala, čím Chow přitahuje zákazníky. Byl to první asijský upír, kterého jsem kdy viděla, a byl nadmíru hezký. Taký byl pokrytý – alespoň ty části, které bylo vidět – složitým tetováním, o němž jsem slyšela, že je v oblibě mezi příslušníky jakuzy. Ať už byl Chow zaživa gangsterem nebo ne, rozhodně teď působil zlověstně. Za další minutu vklouzla do dveří Pam se slovy: „Všechno zamčeno, doktorka Ludwigová už taky odešla.“

Transfuzia pro tuto noc zavřela krám. Musí tedy být dvě hodiny ráno. Bill mi dál kartáčoval vlasy, já seděla v kancelářském křesle s rukama na stehnech a silně jsem vnímala své nedostatečné oblečení. Ačkoliv, když o tom tak uvažuji, Erik byl tak vysoký, že mi toho jeho košile zakrývala stejně jako některé šortky. Nejspíš jsem byla v takových rozpacích kvůli těm francouzským bikinkám, které jsem měla vespod. A taky jsem neměla podprsenku. Protože mi Pánbůh v prsou nadělil hodně, nelze přehlédnout, když vyjdu bez podprsenky.

Ale bez ohledu na to, zda ze mě můj oděv ukazoval víc, než jsem si přála, bez ohledu na to, jestli už všichni přítomní viděli z mých prsou víc než teď mohli postřehnout, musela jsem dbát na dobré vychování.

„Děkuju vám všem, že jste mi zachránili život,“ řekla jsem. Nepodařilo se mi, aby to znělo vroucně, ale doufám, že poznali, že to myslím upřímně.

„Bylo mi opravdu potěšením,“ řekl Chow s nepřehlédnutelně chlípným úšklebkem. Měl mírný cizí přízvuk, ale nemám dost zkušenosti s různými charakteristickými vlastnostmi četných asijských kmenů, abych dokázala určit, odkud pocházel. Jsem si jistá, že „Chow“ taky nebylo jeho celé jméno, ale ostatní upíři mu tak říkali. „Bez toho jedu by to bylo dokonalé.“

Cítala jsem, jak se Bill za mnou napjal. Položil mi ruce na ramena, já zvedla ruku a zakryla je svými prsty.

Erik řekl: „Za to požití jedu to stálo.“ Přiložil si prsty ke rtům a políbil je, jako by chválil chuť mé krve. Škyt.

Pam se usmála. „Rádo se stalo, Sookie.“

No prostě fantazie! „Tobě taky, Bille,“ řekla jsem a opřela se o něj hlavou.

„Bylo mi ctí,“ ovládal usilovně svůj vztek.

„Vy dva jste se pohádali, než se Sookie utkala s tou menádou?“ zeptal se Erik. „Rozuměl jsem Sookii správně?“

„To je naše věc,“ odsekla jsem a tři upíři se na sebe usmáli. Nelíbilo se mi to ani za mák. „Mimochodem, proč jsi vůbec chtěl, abychom sem dneska v noci přijeli?“ zeptala jsem se a doufala, že se tím odvede řeč od Billa a ode mě.

„Pamatuješ, cos mi slíbila, Sookie? Že využiješ svých mentálních schopností, abys mi pomohla, pokud nechám žít lidi, kterých se to týká?“

„Samozřejmě, že si to pamatuji.“ Já nejsem z lidí, kteří zapomenou na slib, zvláště když jej složí upírovi.

„Od té doby, co byl Bill jmenován vyšetřovatelem Oblasti 5, jsme nezažili moc záhad. Ale Oblast 6 v Texasu potřebuje tvoje zvláštní schopnosti. Takže jsme tě tam zapůjčili.“

Uvědomila jsem si, že mě pronajali jako řetězovou pilu nebo pneumatické kladivo. V duchu jsem se ptala, jestli upíři z Texasu museli složit zálohu pro případ poškození.

„Bez Billa nepojedu!“ Dívala jsem se Erikovi upřeně do očí. Billovy prsty mě trochu stiskly, takže jsem věděla, že to říkám správně.

„Bude tam. To jsme si prosadili,“ usmál se Erik široce. Působilo to dost znepokojivě, protože měl z něčeho radost a tesáky měl venku. „Báli jsme se, že by si tě třeba chtěli nechat nebo zabít, takže doprovod byl od počátku součástí naší úmluvy. A kdo jiný, než Bill? Pokud by se stalo něco, kvůli čemu by tě Bill nemohl hlídat, pošleme hned náhradní doprovod. A upíři z Dallasu slíbili, že dají k dispozici auto a šoféra, ubytování a stravu, a samozřejmě pěkný honorář. Bill z něj dostane procenta.“

Když práci odvedu já? „Finančně si to musíš dohodnout s Billem,“ řekl Erik jako by nic. „Určitě ti přinejmenším vynahradí mzdu, o kterou přijdeš v baru, až tam nebudeš.“

Vyšel někdy v nějakém časopisu pro ženy článek na téma „Co dělat, když se váš milý stane vaším šéfem“?

„Proč menáda?“ zeptala jsem se, až se všichni lekli. Doufala jsem, že to vyslovuji správně. „Najády jsou vodní a dryády stromové, že? Tak proč tam v lese byla menáda? Nebyly menády jenom ženské, které naštvál bůh Bakchus?“

„Sookie, ty máš nečekané rezervy,“ řekl Erik po uznané pauze. Neřekla jsem mu, že jsem se to dozvěděla při četbě jedné detektivky. Jen ať si myslí, že čtu starořeckou literaturu v originále. To nemůže škodit.

Chow se ozval: „Bůh vstoupil do některých žen natolik, že se staly nesmrtelnými, nebo aspoň k tomu měly hodně blízko. Bakchus byl samozřejmě bohem vína, takže bary jsou pro menády hodně zajímavé. Dokonce tak zajímavé, že nejsou rády, když se jimi zabývají jiní tvorové z temnot. Menády to berou tak, že násilí roznicené konzumací alkoholu náleží jim, z toho jsou živé, když už teď nikdo oficiálně neuctívá jejich boha. A přitahuje je pýcha.“

To mi něco připomnělo. Nepocitovali jsme snad dnes v noci Bill i já pýchu?

„Jen se proslýchalo, že se tady v okolí jedna pohybuje,“ řekl Erik. „Dokud tě sem Bill nepřinesl.“

„Tak před čím tě varovala? Co chce?“

„Náš hold,“ řekla Pam. „Myslíme si.“

„Jakého druhu?“

Pam pokrčila rameny. Zdálo se, že jinou odpověď už nedostanu.

„Jinak co?“ zeptala jsem se. Zase jen zírali. Zhluboka jsem si vzdychla rozhořčením. „Co udělá, když jí nesložíte hold?“

„Vyšle své šílenství.“ Billův hlas zněl ustaraně.

„Do baru? K Merlottovi?“ Ačkoliv v okolí bylo barů habaděj.

Upíři se po sobě podívali.

„Nebo na někoho z nás,“ řekl Chow. „Už se to stalo. Dušičkový masakr 1876 v Sankt Petěrburku.“

Všichni vážně pokývli. „Já tam byl,“ řekl Erik. „Dvacet nás tam muselo uklízet. A museli jsme probodnout Gregoryho kulem, všichni jsme na to museli dát síly dohromady. Menáda Fryné tehdy svůj hold dostala, tomu věř.“

Když upíři probodnou kulem jednoho ze svých řad, musí to být hodně vážné. Erik probodl kulem jednoho upíra, který ho okradl, a Bill mi vyprávěl, že za to musel zaplatit vysokou pokutu. Komu, to mi Bill neřekl a já se neptala. Jsou věci, které nemusím vědět.

„Takže složíte hold té menádě?“

Vyměňovali si na to téma myšlenky, to jsem poznala.

„Ano,“ řekl Erik. „Raději ano.“

„Zabít menádu je, hádám, hodně těžké,“ řekl Bill tázavě.

Erik se otřásl. „To ano,“ řekl. „To ano.“

*

Cestou zpátky do Bon Temps jsme Bill i já mlčeli. Měla jsem spoustu otázek, týkajících se uplynulého večera, ale byla jsem unavená k padnutí.

„Měl by o tom vědět Sam,“ řekla jsem, když jsme zastavili u mého domu.

Bill obešel auto a otevřel mi dveře. „Proč, Sookie?“ Vzal mě za ruku, aby mě vytáhl z auta, protože věděl, že se sotva držím na nohou.

„Protože...“ A pak jsem znehybněla. Bill věděl, že Sam je nadpřirozená bytost, ale já mu to nechtěla připomínat. Sam vlastnil bar a my jsme byli blíž od Bon Temps než od Shreveportu, když mezi nás vstoupila menáda.

„Patří mu bar, ale nemělo by se mu nic stát,“ řekl Bill rozumně. „Kromě toho menáda říkala, že vzkaz je pro Erika.“

To byla pravda.

„Nějak moc myslíš na Sama, a to se mi nelíbí,“ řekl Bill a já na něj zůstala civět s otevřenou pusou.

„Ty žárlíš?“

Bill byl velmi ostražitý, když se zdálo, že mě obdivují jiní upíři, ale já se domnívala, že si jen hlídá své území. Nevěděla

jsem, jak se stavět k tomuto novému vývoji. Nikdy ještě na mě nikdo nežárlil.

Bill neodpovídal, ale tvářil se nasupeně.

„Hmmm,“ řekla jsem zamyšleně. „Ale, ale, ale!“ Usmívala jsem se pro sebe, když mi Bill pomáhal do schodů a přes starý dům do mého pokoje, do ložnice, v níž tolik let spávala moje babička. Teď byly stěny vymalovány bledě žlutou barvou, dřevěné ostění bylo zašle bílé, závěsy slonovinové s pestrými květy. Stejný přehoz byl na posteli.

Zašla jsem na chvilku do koupelny, abych si vyčistila zuby a provedla nezbytné úkony, a vyšla ven, pořád ještě v Erikově košili.

„Sundej to!“ řekl Bill.

„Koukej, Bille, za normálních okolností bych byla celá žhavá, ale dnes v noci...“

„Prostě nesnáším pohled na tu košili, když ji máš na sobě.“

Ale, ale, *ale!* Možná si na to zvyknu. Na druhé straně, kdyby zacházel do extrémů, mohla by to být otrava.

„Tak dobrá,“ vydala jsem vzdech, který bylo slyšet na několik metrů. „Nejspíš si tu košili prostě budu muset sundat.“ Zvolna jsem ji rozepínala s vědomím, že Billovy oči sledují mé ruce, jak se pohybují po knoflíčcích a po každém košili o trochu víc rozhalí. Shodila jsem ji a zůstala tam stát v Paminých bílých kalhotkách.

„Ach!“ vydechl Bill, a to byl pro mě dostatečný hold. Čert vem menády, už jen při pohledu na Billovu tvář jsem si připadala jako bohyně.

Až budu mít příště volno, možná zajedu do rustonského obchodu s prádlem Ladná lištička. Anebo možná mají prádlo i v tom obchodě s oděvy, co teď Bill koupil?

*

Vysvětlit Samovi, že musím jet do Dallasu, nebylo snadné. Sam se ke mně choval báječně, když mi umřela babička, a já ho měla za dobrého přítele, ohromného šéfa a (tu a tam) objekt sexuálních fantazií. Samovi jsem jen řekla, že si беру

krátkou dovolenou, Bůh ví, že jsem ještě nikdy o žádnou nežádala. Ale on víceméně pochopil, oč se jedná. Samovi se to moc nezamlouvalo. Zářivě modré oči mu žhnuly a tvář měl jako z kamene, dokonce i rudě plavé vlasy jako by se mu škvířily. Ačkoliv si prakticky ucpal pusku, aby to neřekl, Sam se očividně domníval, že Bill neměl souhlasit s tím, abych tam jela. Jenže Sam neznal všechny okolnosti mých úmluv s upíry, stejně jako ze všech upírů jediný Bill věděl, že Sam je měnivec. A já se to snažila Billovi nepřipomínat. Nechtěla jsem, aby Bill o Samovi přemýšlel ještě víc než dosud. Bill by třeba usoudil, že Sam je nepřítel, a to jsem rozhodně nechtěla. Bylo opravdu zlé mít Billa za nepřítele.

Umím dobře zachovávat tajemství a tvářit se jakoby nic, protože už léta čtu lidem myšlenky. Musím ale přiznat, že zaškatulkovat si Billa a Sama mě stálo spoustu energie.

Sam se opřel do svého křesla, když souhlasil s tím, že mi dá volno. Jeho štíhlou postavu zakrývalo velké ledňáčkově modré tričko s logem Merlottova baru. Džíny měl staré ale čisté, a na nohou letité boty s tlustou podrážkou. Seděla jsem na krajíčku židle pro návštěvy naproti Samovu psacímu stolu, dveře kanceláře za mnou byly zavřené. Věděla jsem, že za dveřmi nemůže nikdo stát a poslouchat, koneckonců v baru byl hluk jako vždycky, jukebox kvílel letitou melodií a lidi, kteří si dali pár skleniček, hulákali. Ale stejně, když člověk mluví o něčem jako je menáda, chce se mu ztlumit hlas, takže jsem se naklonila přes stůl.

Sam automaticky napodobil mou pozici, já mu položila ruku na paži a šeptem řekla: „Same, u shreveportské silnice je menáda.“ Samova tvář na dlouhou chvíli ztratila výraz a pak zařval smíchy.

Sam se křečovitě svíjel nejméně tři minuty, za kteroužto dobu jsem se pěkně naštvála. „Promiň,“ opakoval pořád a zase ho přemáhal smích. Víte, jak je to protivné, když se smějí vám? Obešel stůl a pořád se snažil utlumit svůj chechtot. Vstala jsem, protože on stál, ale pěníla jsem vzteky. Popadl mě za ramena. „Promiň, Sookie!“ opakoval. „Nikdy jsem žádnou neviděl, ale prý jsou hnusné. Proč ti to dělá starost? Tedy ta menáda.“

„Protože není dobře naložená, jak bys pochopil, kdybys viděl jizvy, co mám na zádech,“ odsekla jsem a v té chvíli změnil výraz.

„Ona ti ublížila? Jak se to stalo?“

A tak jsem mu to pověděla a snažila se nepodávat to příliš dramaticky. Přeskočila jsem detaily léčivého procesu, použitého upíry ve Shreveportu. Pořád chtěl vidět jizvy. Otočila jsem se a Sam mi vytáhl tričko, ne výš než k pásku podprsenky. Nevydal ani hlásku, ale ucítila jsem na zádech dotek a po vteřině mi došlo, že mi Sam líbá pokožku. Zachvěla jsem se. Stáhl mi tričko přes jizvy a otočil mě.

„Moc mě to mrzí,“ řekl úplně vážně. Už se nesmál, ani zdaleka ne. Byl děsně blízko u mě. Prakticky jsem cítila vyzařování z jeho kůže, elektřinu, která praskala v jemných chloupkách na jeho pažích.

Zhluboka jsem se nadechla. „Bojím se, aby se nesoustředila na tebe,“ vysvětlovala jsem. „Co chtějí menády jako hold, Same?“

„Maminka říkávala tatínkovi, že milují hrdé muže,“ řekl a já měla na okamžik dojem, že mě škádlí. Ale když jsem se mu podívala do tváře, poznala jsem, že to tak není. „Menádám není nic milejší, než roztrhat hrdého muže na kusy. Doslova.“

„Jauvajs,“ řekla jsem. „Uspokojí je i něco jiného?“

„Velká zvěř. Medvědi, tygři a tak.“

„V Louisianě najdeš tygra těžko. Možná by se dal najít medvěd, ale jak ho dostat do teritoria menády?“ Chvíli jsem nad tím uvažovala, ale nenapadla mě žádná odpověď. „Nejspíš ho bude chtít živého,“ řekla jsem tázavě.

Sam, který mě pozoroval, místo aby přemýšlel nad problémem, kývl a pak se naklonil a políbil mě.

Měla jsem to tušit.

Byl úžasně teplý na dotek – po Billovi, jehož tělo se nikdy nezahřálo. Možná jen trochu zavlážilo. Samovy rty byly doslova horké, a jazyk taky. Polibek byl hluboký, intenzivní, nečekaný, jako to vzrušení, jež pocítíte, když vám někdo dá dárek, o němž jste ani netušili, že ho vlastně chcete. Objímal mě, já jeho, a dávali jsme do toho všechno, až jsem se vrátila zpátky na zem.

Trochu jsem se odtáhla a on zvolna zvedl hlavu od mé.
 „Musím na chvíli vypadnout z města,“ řekla jsem.
 „Promiň, Sookie, ale tohle jsem chtěl udělat už léta.“
 Existovala spousta cest, po nichž jsem se mohla ubírat od tohohle prohlášení, ale já posbírala všechno odhodlání a vydala se po hlavní silnici. „Same, víš, že já...“
 „Miluješ Billa,“ dokončil za mě větu.
 Nebyla jsem si docela jistá, jestli Billa miluji, ale měla jsem ho ráda a zaslíbila jsem se mu. Abych to tedy zjednodušila, přikývla jsem na znamení souhlasu.
 Nedokázala jsem jasně číst Samovy myšlenky, protože byl nadpřirozená bytost. Ale byla bych hňup, telepatická nula, kdybych necítila vlny frustrace a touhy, které se z něj valily.
 „Chtěla jsem podotknout,“ řekla jsem po chvilce, během níž jsme se vyprostili z objetí a odstoupili od sebe, „že jestli se tahle menáda obzvlášť zajímá o bary, pak tenhle bar vede někdo, kdo není zrovna tuctový člověk, stejně jako Erikův bar ve Shreveportu. Takže by sis měl dávat pozor.“
 Sama jako by vzalo u srdce, že ho varuji, jako by z toho čerpal nějakou naději. „Díky, že mi to říkáš, Sookie! Až se příště proměním, budu v lese opatrný.“
 „Kdepak,“ řekla jsem mu důrazně. „Neměň se vůbec.“
 „Za čtyři dny je úplněk,“ podíval se Sam na kalendář. „Budu muset. Už jsem si domluvil s Terryem, aby tu noc vzal práci za mě.“
 „Co mu řekneš?“
 „Řeknu mu, že mám rande. Nedívá se do kalendáře, aby uhádl, že pokaždé, když ho požádám, aby mě zastoupil, je úplněk.“
 „Panečku! Přišla ještě policie kvůli Lafayettovi?“
 „Ne.“ Sam zavrtěl hlavou. „A já najal Lafayettova přítele. Chána.“
 „Jako Šér Chána?“
 „Jako Chaka Chána.“
 „Fajn, ale umí vařit?“
 „Vyhodili ho z Garnátové lodi.“
 „Kvůli čemu?“
 „Umělecká povaha, řekl bych.“ Samův hlas zněl suše.

„Ty nám tady nechybí,“ poznamenala jsem s rukou na klíce. Byla jsem ráda, že se Samem vedeme rozhovor, už jen abychom uvolnili napětí a odlehčili neobvyklou situaci. Nikdy jsme se v práci neobjímali. Po pravdě řečeno jen jednou jsme se políbili, když mě Sam vezl domů po naší jediné schůzce před několika měsíci. Sam byl můj šéf, a začínat si něco se šéfem, to je vždycky špatný nápad. Začínat si něco se šéfem, když chodíte s upírem, to je ještě horší nápad. Sam si potřeboval najít ženskou. Rychle.

Když jsem nervózní, usmívám se. Přímo jsem zářila, když jsem řikala: „Zpátky do práce,“ vycházela ze dveří a zavírala je za sebou. Měla jsem zmatené pocity ze všeho, co se stalo v Samově kanceláři, ale zaplašila jsem je a chystala se rychle roznést pár nápojů.

Na shromáždění toho večera u Merlotta nebylo nic neobvyklého. Kamarád mého bratra Hoyt Fortenberry popíjel s nějakými kámoši. Kevin Prior, jehož jsem byla zvyklá vídat spíš v uniformě, seděl s Hoytem, ale Kevin neprožíval nijak radostný večer. Vypadal, jako by byl radši v hlídkovém vozu se svou partnerkou Kenyou. Můj bratr Jason přišel se svou čím dál častější okrasou Liz Barrettovou. Liz se vždycky tvářila, že mě ráda vidí, ale nikdy se nesnažila vnucovat, čímž si u mě nahnala vysoký počet bodů. Babička by byla ráda, kdyby věděla, že Jason chodí tak často s Liz. Jason figuroval na scéně už léta, dokud scéna nezačala být z Jasona safraportsy otrávená. Koneckonců v Bon Temps a okolí není nevyčerpatelná zásoba žen, a Jason v tom rybníku lovil už léta. Potřeboval změnit revír.

Kromě toho se zdálo, že Liz je ochotná ignorovat Jasonovy drobné neshody se zákonem.

„Sestřičko!“ řekl na uvítanou. „Přines nám každému jednu Seven-and-Seven, ano?“

„Ráda,“ usmála jsem se. Unášená na vlně optimismu, naslouchala jsem chvilku Liz – doufala, že se Jason už velmi brzy vysloví. Čím dřív, tím líp, myslela si, protože si byla celkem jistá, že je těhotná.

Dobře, že jsem měla letitý trénink ve skrývání svých myšlenek. Přinesla jsem jim oběma pití, pečlivě se straníc

všech dalších zatoulaných myšlenek, které bych mohla zachytit, a snažila jsem se vymyslet, co mám říct. To je na telepatii jedna z nejhorších stránek. To, nač lidé myslí a nemluví o tom, obvykle bývají věci, které jiní lidé (jako třeba já) vlastně nechťejí vědět. Nebo by je vědět neměli. Vyslechla jsem tolik tajemství, že by to zdolalo i velblouda, a věřte mi, ani jedno z nich mi nijak neprospělo.

Jestliže je Liz těhotná, pak to poslední, co potřebuje, je pít, bez ohledu na to, kdo je otcem toho dítěte.

Bedlivě jsem ji pozorovala a ona si maličko usrkla ze sklenice. Zakryla ji dlaní, aby ji částečně schovala před očima ostatních. Ona a Jason si chvíličku povídali, pak na něj zavolal Hoyt a Jason se na barové stoličce otočil čelem ke svému kamarádovi ze střední. Liz upírala oči na svou sklenici, jako by ji vlastně nejraději vypila jedním douškem. Podala jsem jí stejnou sklenici s čistou 7UP a míchaný koktejl od ní rychle vzala.

Velké kulaté hnědé oči Liz na mě civěly s úžasem. „To není pro tebe,“ řekla jsem velmi tiše. Lizina olivová plet' zesinala, jak bylo v jejích možnostech. „Máš rozum,“ řekla jsem. Snažila jsem se vysvětlit, proč jsem se vmísila, když je proti mé osobní politice jednat v souladu s tím, co se takhle pokoutním způsobem dozvím. „Máš rozum, dokážeš to udělat jaksepatří.“

Jason se v té chvíli obrátil nazpět a mě volali od jednoho z mých stolů, chtěli další džbánec. Když jsem vyšla zpoza baru, všimla jsem si ve dveřích Portie Bellefleurové. Portia se rozhlížela po ztemnělém baru, jako by někoho hledala. K mému úžasu se ukázalo, že ten někdo jsem já.

„Sookie, máš chvíli?“ zeptala se.

Osobní rozhovory, které jsem kdy s Portií měla, bych spočítala na prstech jedné ruky, skoro by mi na to stačil jeden prst, a neuměla jsem si představit, co má za lubem.

„Posaď se támhle,“ ukázala jsem na prázdný stůl v mém úseku. „Za minutku jsem u tebe.“

„Tak dobrá. A měla bych si nejspíš objednat sklenku vína. Merlotu.“

„Hned ho přinesu.“ Nalila jsem pečlivě do sklenky a postavila ji na tácek. Když jsem se pohledem přesvědčila, že všichni moji zákazníci vypadají spokojeně, odnesla jsem tácek k Portiinu stolu a sedla si naproti ní. Usadila jsem se na krajíček židle, aby každý, komu dojde pití, hned viděl, že se chystám každou vteřinou vyskočit.

„Co pro tebe můžu udělat?“ Zvedla jsem ruku, abych se přesvědčila, že mi ohon na temeni pevně drží, a usmála se na Portii.

Soustředila se na svou sklenku s vínem. Obracela ji v prstech, usrkla, postavila ji přesně doprostřed podložky. „Musím tě požádat o laskavost,“ řekla.

To zírám, Sherlocku! Protože jsem nikdy nevedla s Portií společenský hovor delší než dvě věty, bylo dávno zřejmé, že ode mě něco potřebuje.

„Nech mě hádat! Poslal tě sem bratr, abys mě požádala, abych četla lidem myšlenky, když jsou v baru, a tak zjistila něco o těch orgiích, kam chodil Lafayett.“ Jako bych to netušila předem.

Portia se zatvářila rozpačitě, ale odhodlaně. „Nikdy bych to od tebe nechtěla, nebýt tohohle vážného maléru, Sookie.“

„Nikdy by to ode mě nežádal, protože mě nemá rád. Ačkoliv jsem k němu celý život jen a jen milá! Ale teď mě klidně může požádat o pomoc, protože mě opravdu potřebuje.“

Portiina světlá pleť nabývala nepříliš slušivé, tmavě rudé barvy. Věděla jsem, že ode mě není moc hezké otloukat jí o hlavu problémy jejího bratra, ale koneckonců souhlasila s tím, že se stane poslíčkem. Však víte, co se stává poslům. To mi připomnělo mou vlastní roli posla z včerejší noci a v duchu jsem se ptala, jestli mám mít dneska pocit, že mě potkalo štěstí.

„Já byla proti,“ zamumlala. Uráželo ji to, žádat o laskavost servírku, a ještě ke všemu servírku Stackhouseovou.

Nikdo nebyl rád, že mám „dar“. Nikdo nechtěl, abych ho na něm využívala. Ale všichni chtěli, abych zjistila něco, co by jim bylo ku prospěchu, a bylo jim jedno jak mi je, když

mám prosévat myšlenky (většinou nepříjemné a irelevantní) barových štangastů, abych se dobrala k použitelné informaci.

„Patrně jsi zapomněla, že zrovna nedávno Andy zatkl mého bratra pro vraždu?“ Samozřejmě, že musel Jazona pustit, ale stejně!

Kdyby Portia zrudla ještě o chlup víc, už by hořela plamenem. „Tak na to prostě zapomeň,“ vzchopila se a posbírala veškerou svou důstojnost. „Stejně nepotřebujeme pomoc od takového magora, jako jsi ty.“

Řála jsem ji do živého, protože Portia bývala vždycky zdvořilá, třebaže ne přívětivá.

„Tak poslyš, Portie Bellefleurová! Trochu se zaposlouchám. Ne kvůli tobě nebo tvému bratrovi, ale protože jsem měla Lafayetteta ráda. Byl to můj kamarád a vždycky byl ke mně hodnější než ty nebo Andy.“

„Nemám tě ráda.“

„To je mi jedno.“

„Miláčku, máš nějaký problém?“ zeptal se klidný hlas za mými zády.

Bill. Vztáhla jsem svou mysl a ucítila uklidňující prázdnotu přímo za sebou. Jiné myslí přímo bzučely jako včely v zavařovačce, ale Billova byla jako koule naplněná vzduchem. Bylo to báječné. Portia vstala tak prudce, až málem převrhla židli. Děsilo ji jen být Billovi nablízku, jako by byl jedovatý had nebo co.

„Portia mě právě požádala o službu,“ řekla jsem zvolna a poprvé jsem si uvědomila, že naše trojice přitahuje do jisté míry pozornost přítomných.

„Na oplátku za ty četné laskavosti, které Bellefleurovi prokázali tobě?“ zeptal se Bill. Portii selhaly nervy. Otočila se na patě a odkráčela z baru. Bill se za ní díval s prapodivným výrazem zadostiučinění.

„Ted' musím zjistit, o co šlo,“ řekla jsem a opřela se o něj zády. Objal mě pažemi a přitáhl těsněji k sobě. Bylo to, jako by mě choval strom.

„Upíři v Dallasu už všechno zařídili,“ řekl Bill. „Můžeš odjet zítra večer?“

„A co ty?“

„Já musím cestovat v rakvi, pokud jsi ochotná se postarat, aby mě na letišti vyložili. Pak budeme mít celou noc na zjišťování, co to od nás dallaští upíři vlastně chtějí.“

„Takže tě budu muset odvézt na letiště pohřebákem?“

„Ne, srdíčko! Odjedeš tam jen ty sama. Na tyhle věci existuje stěhovací služba.“

„Prostě převáží upíry za bílého dne?“

„Ano, mají na to licenci a jsou v obchodním rejstříku.“

O tom budu muset chvíli uvažovat. „Dáš si láhev? Sam jich má pár v ohřívači.“

„Ano, prosím. Dal bych si nulu pozitivní.“

Moje krevní skupina. Jak milé! Usmála jsem se na Billa, ne tím napjatým úšklebkem jako obvykle, ale opravdovým úsměvem, který mi šel od srdce. Je to náramné štěstí, že ho mám, ať už máme jako pár sebevíc problémů, říkala jsem si. Nemohla jsem uvěřit, že jsem prve políbila někoho jiného, a vymazala jsem tu myšlenku hned, jak mi bleskla hlavou.

Bill můj úsměv opětoval, což asi nebyl zrovna uklidňující pohled, protože měl radost, že mě vidí. „Jak brzy můžeš vypadnout?“ naklonil se blíž ke mně.

Koukla jsem na hodinky. „Za půl hodiny,“ slíbila jsem.

„Počkám na tebe.“ Sedl si ke stolu, který uprázdnila Portia, a já mu přinesla krev, *tout de suite*.

Kevin si za ním přišel popovídat a nakonec si přisedl. Jen dvakrát jsem se přiblížila natolik, abych zachytila útržky hovoru. Mluvili o typech zločinů, které se vyskytují v našem městěčku, o cenách benzínu a kdo vyhraje příští volby šerifa. Bylo to náramně normální! Zářila jsem pýchou. Když začal Bill chodit k Merlottovi, atmosféra tam byla dost napjatá. Teď už lidé přicházeli a odcházeli jakoby nic, promluvili s Billem nebo jen kývli, ale tak ani tak z toho nedělali žádné velké téma. Upíři měli už tak dost právních problémů, ještě aby se k nim přidávaly problémy společenské.

Když mě té noci Bill vezl domů, zdálo se, že je ve vzrušené náladě. Nechápala jsem její důvod, dokud jsem neuhádla, že jde o návštěvu Dallasu.

„Máš cestovní horečku?“ zeptala jsem se zvědavě. Nebyla jsem nijak nadšená jeho náhlou touhou cestovat.

„Cestoval jsem léta. Tyhle tři měsíce v Bon Temps byly báječné,“ natáhl se, aby mě pohladil po ruce, „ale přirozeně rád navštěvuji i jiné, jako jsem já, a upíři ve Shreveportu nade mnou mají příliš velkou moc. Nemůžu se uvolnit, když jsem s nimi.“

„Byli upíři organizovaní, ještě než jste vyšli na veřejnost?“ Snažila jsem se nevyptávat na upíří společnost, protože jsem nikdy nevěděla, jak bude Bill reagovat, ale byla jsem opravdu zvědavá.

„Ne stejným způsobem,“ řekl vyhýbavě. Věděla jsem, že lepší odpověď z něj nedostanu, ale stejně jsem si povzdychla. *Pan Záhadný*. Upíři ještě pořád dodržovali jasně stanovené hranice. Žádný doktor je nesměl vyšetřit, po žádném upírovi se nesmělo požadovat, aby nastoupil do ozbrojených sil. Na oplátku za tyto právní ústupky Američané požadovali, aby upíři, kteří se stali lékaři a ošetřovatelkami – a těch nebylo málo – pověsili své stetoskopy na hřebík, protože lidstvo se tuze ušklibuje nad profesionálním zdravotníkem, který pije krev. I když, pokud bylo lidem známo, vampirismus byl jen extrémní alergickou reakcí na kombinaci různých faktorů, včetně slunečního světla a česneku.

Ačkoliv jsem byla člověk – třebaže divný – věděla jsem, jak to je. Bývala jsem daleko šťastnější, když jsem věřila, že Bill má nějakou zařaditelnou nemoc. Teď jsem věděla, že tvorové, které jsme odsunuli do říše mýtů a legend, mají ošklivý zvyk prokazovat svou realitu. Třeba ta menáda! Kdo by věřil, že se starořecká legenda bude procházet po lese v severní Louisianě?

Možná, že na konci zahrady jsou skutečně víly, jak jsem si to pamatovala z jedné písně, kterou si zpívala babička, když věšela naše prádlo na šňůru.

„Sookie?“ Billův hlas byl jemně naléhavý.

„Copak?“

„Ty na něco strašně soustředěně myslíš.“

„Ano, jen jsem uvažovala o budoucnosti,“ řekla jsem neurčitě. „A o tom letu. Budeš mi muset povědět, co všechno je domluveno a kdy mám být na letišti. A jaké šatstvo si mám vzít s sebou?“

Bill to začal přemítat v hlavě, když jsme zastavovali na příjezdové cestě před mým starým domem, a já poznala, že bere mou žádost vážně. Byla to jedna z mnoha jeho dobrých vlastností.

„Ale než začneš balit,“ řekl, tmavé oči vážné pod klenbou obočí, „musíme probrat ještě něco.“

„Co?“ Stála jsem uprostřed ložnice a zírala do otevřených dveří šatníku, když ke mně jeho slova dolehla.

„Relaxační techniky.“

Otočila jsem se čelem k němu, ruce v bok. „O čem to propána mluvíš?“

„O tomhle.“ Zvedl mě do náruče v klasickém postoji Rhett Butlera, a i když jsem na sobě měla dlouhé kalhoty a ne dlouhé červené – neglizé? plesové šaty? – Billovi se podařilo vzbudit ve mně pocit, že jsem stejně krásná a stejně nezapomenutelná jako Scarlett O’Harová. Nemuseli jsme ani škobrtat do schodů; postel byla velmi blízko. Bill většinou postupoval velmi pomaloučku, tak pomalu, až jsem si myslela, že začnu křičet, než dojde na věc, takříkajíc. Ale dnes, vzrušený výletem, nadcházející cestou, Bill velice zvýšil tempo. Dorazili jsme na konec tunelu společně, a když jsme spolu leželi při drobných dodatečných otřesech po úspěšném milování, v duchu jsem se ptala, jak si budou upíři v Dallasu vykládat naše spojení.

Byla jsem v Dallasu jenom jednou, na školním výletu do Six Flags, a nebyla jsem z toho tenkrát nijak nadšená. Nemotorně jsem ochraňovala svou mysl před myšlenkami, které věčně vysílaly ostatní mozky. Nebyla jsem připravená na to, že se spáruje moje nejlepší kamarádka Marianne s jedním spolužákem jménem Dennis Engelbright, a nikdy předtím jsem nebyla pryč z domova.

Tohle bude jiné, řekla jsem si přísně. Jedu na žádost upírů z Dallasu, není to snad úžasné? Potřebují mě kvůli mým jedinečným schopnostem. Měla bych se soustředit na to, abych nenazývala své zvláštnůstky invaliditou. Naučila jsem se svou telepatii ovládat, konečně byla daleko přesnější a předvídatelnější. Mám chlapa. Nikdo mě neopustí.

Přesto musím přiznat, že jsem před usnutím vyronila pár slz kvůli té bídě, která byla mým údělem.

KAPITOLA 4

V Dallasu bylo horko jako v šestém kruhu pekla, obzvlášť na chodníku u letiště. Náš krátký několikadenní podzim se znovu proměnil v léto. Poryvy vzduchu, horkého jako by vycházel z elektrické trouby, nesoucí všechny zvuky a pachy letiště Dallas-Fort Worth – dílo malých vozidel a letadel, jejich paliva a jejich nákladu – jako by se nahromadily u úpatí rampy z nákladního prostoru letadla, na něž jsem čekala. Letěla jsem pravidelným komerčním letem, ale Billa museli poslat speciálem.

Mávala jsem okraji kostýmového kabátku ve snaze zachovat si podpaží v suchu, když ke mně přistoupil ten katolický kněz.

Zpočátku jsem měla takovou úctu k jeho kolárku, že jsem nic nenamítala proti tomu, aby mě oslovil, i když jsem si opravdu nechtěla s nikým povídat. Právě jsem absolvovala jeden totálně nový zážitek, a valilo se na mě několik dalších.

„Mohu vám nějak pomoci? Nemohl jsem si nepovšimnout vaší situace,“ řekl ten mužík. Byl střízlivě oděn v klerikální černi a div se nedusil soucitem. A co víc, měl v sobě sebejistotu člověka, zvyklého oslovovat cizího lidi a být zdvořile přijímán. Na kněze však měl podle mého názoru neobvyklý účes, jeho hnědé vlasy byly delší a rozcuchané, a taky měl knír. Ale toho jsem si všimla jen mlhavě.

„Mé situace?“ zeptala jsem se, aniž bych vlastně věnovala pozornost jeho slovům. Právě jsem na okraji nákladního prostoru zahlédla leštěnou dřevěnou rakev. Bill byl náramný tradicionalista, kov by byl na cestování praktičtější. Uniformovaní zřízenci sunuli rakev k začátku rampy, takže pod ni museli nějak dostat kolečka. Slíbili Billovi, že ji dopraví do místa určení bez jediného škrábance. A ozbrojené strážce za mnou byly pojistkou, že se nepřihlíží žádný fanatik a nestrhne víko. To byla jedna z extra služeb, které Anubis Air nabízel ve své inzerci. Podle Billových pokynů jsem také zařídila, aby jeho rakev vyložili z letadla jako první.

Zatím to bylo dobré.

Vrhla jsem pohled na soumrachnou oblohu. Lampy kolem letiště se před pár minutami rozsvítily. Hlava černého šakala na ocase letadla vypadala zuřivě v prudkém světle, které vytvářelo hluboké stíny tam, kde předtím žádné nebyly. Znovu jsem se podívala na hodinky.

„Ano. Je mi velice líto.“

Úkosem jsem se podívala na svého nechtěného společníka. Nastoupil do letadla v Baton Rouge? Nevzpomínala jsem si na jeho tvář, jenomže celou dobu letu jsem byla nervózní. „Pardon,“ řekla jsem. „Čeho? Je tu nějaký problém?“

Úmyslně se zatvářil užasle. „No,“ řekl a ukázal hlavou k rakvi, kterou už pomocí kladkostroje spouštěli na rampu. „Vaše ztráta. Byl to někdo blízký?“ Přisunul se trochu blíž ke mně.

„No jasně,“ řekla jsem, napůl zmatená, napůl rozhořčená. Proč tady je? Letecká společnost přece neplatí kněze, aby chodil naproti každému, kdo cestuje s rakví? Zvláště když tu rakev vykládají z Anubis Air. „Proč jinak bych tu stála?“

Začínala jsem se bát.

Pomalou, opatrně jsem spustila své duševní clony a začala zkoumat muže vedle sebe. Já vím, já vím – pronikání do jeho soukromí. Jenže jsem byla zodpovědná nejen za vlastní bezpečnost, nýbrž i za Billovu.

Kněz, který náhodou vysílal hodně silné vlny, přemýšlel o blížícím se soumraku stejně soustředěně jako já, a s daleko

větším strachem. Doufal, že jeho přátelé jsou tam, kde mají být.

Snažila jsem se nedat najevo úzkost a podívala jsem se znovu nahoru. V hlubokém soumraku už na texaské obloze zbývala jen slaboulinká stopa světla.

„Možná váš manžel?“ Vzal mě za paži.

Je ten chlap blázen, nebo co? Podívala jsem se na něj. Upíral oči na nosiče zavazadel, které bylo jasné vidět uvnitř v letadle. Měli na sobě černo-stříbrné kombinézy s logem Anubisu na levé straně hrudi. Pak mžikl pohledem k zaměstnanci letecké společnosti na zemi, který se připravoval navést rakev na čalouněnou plochou káru. Kněz chtěl... Co chtěl? Snažil se vystihnout, kdy se budou všichni muži dívat jinam a nebudou soustředění. Nechtěl, aby viděli, až on... co?

„Ne, je to můj přítel,“ řekla jsem, jen abych se neprozradila. Babička mě vychovávala ke zdvořilosti, ale nevychovávala mě k hlouposti. Kradmo jsem jednou rukou otevřela tašku, kterou jsem měla přes rameno, a vytáhla pepřový sprej, který jsem dostala od Billa pro případ nouze. Přidržela jsem si váleček u stehna. Pomaličku jsem se sunula pryč od falešného kněze a jeho nejasných úmyslů, a jeho ruka se sevřela na mé paži, když se víko rakve otevřelo.

Dva nosiči zavazadel v letadle jí mrskli na zem. Už se hluboce klaněli. Ten, který naváděl rakev na káru, řekl: „Do prdele!“, než se také uklonil (nejspíš nováček). Tohle servilní chování poskytovala letecká společnost také za příplatek, ale mně to připadalo nějak přehnané.

Kněz řekl: „Pomoz mi, Ježíši!“ Ale místo aby padl na kolena, skočil ke mně zprava, popadl mě za ruku, ve které jsem držela sprej, a začal mnou škubat. Nejprve jsem si myslela, že má pocit, že se mě pokouší vzdálit od nebezpečí představovaného otevřenou rakví, že mě táhne do bezpečí. A nejspíš to tak připadalo i nosičům zavazadel, kteří byli pohroužení do své role zřízenců Anubis Air. Výsledkem bylo, že mi nepomohli, i když jsem řvala, „Pusťte!“ ze svých plných, dobře vyvinutých plic. „Kněz“ mi pořád škubal paži a pokoušel se utíkat, a já pořád zarývala své pěticentimetrové podpatky do země a tahala nazpět. Bušila jsem do něj volnou

rukou. Nenechám se od nikoho vláčet někam, kam nechci jít, aniž bych se pořádně bránila.

„Bille!“ Byla jsem opravdu vyděšená. Kněz nebyl velký, ale byl vyšší a těžší než já, a skoro stejně odhodlaný. Ačkoliv jsem mu zápas co možná ztěžovala, kousek po kousku mě vlekl ke dveřím terminálu, kde byl vchod pro personál. Odkudsi zavanul vítr, horký suchý vítr, a kdybych na něj stříkla chemikálie, vítr by mi je zavál rovnou zpátky do obličeje.

Muž v rakvi se zvolna posadil, velkýma tmavýma očima vnímal scénu kolem sebe. Zahlédla jsem ho, jak si přejíždí dlaní po hladkých hnědých vlasech.

Vchod pro personál se otevřel a já tam někoho zaznamenala hned za dveřmi – posily pro kněze.

„Bille!“

Ve vzduchu kolem mě to zasvištělo a zčistajasna mě kněz pustil a vletěl do dveří jako králík na závodech chrtů. Zapotácela jsem se a byla bych přistála na zadku, kdyby Bill nezpomalil, aby mě chytil.

„Ahoj, zlato,“ řekla jsem s neuvěřitelnou úlevou. Upravila jsem si kabátek svého nového šedého kostýmu a byla jsem ráda, že jsem si nanesla ještě trochu rtěnky, když letadlo přistávalo. Podívala jsem se směrem, kam se prve ubíral kněz. „To bylo hodně divný.“ Zastrčila jsem pepřový sprej zpátky do kabelky.

„Sookie,“ řekl Bill, „není ti nic?“ Naklonil se, aby mi vtiskl polibek, a nevšímal si užaslého šepotu nosičů zavazadel, pracujících u charterového letadla vedle brány Anubisu. I když se svět jako takový dozvěděl už před dvěma roky, že upíři nejsou jen postavy z legend a filmových hororů, nýbrž ve skutečnosti mezi námi existují už staletí, spousta lidí nikdy neviděla upíra z masa a kostí.

Bill je ignoroval. Bill umí dobře ignorovat ledacos, co se mu nezdá hodné jeho pozornosti.

„Ne, je mi fajn,“ řekla jsem trochu omámeně. „Nevím, proč se mě pokoušel odtáhnout.“

„Špatně pochopil náš vztah?“

„To si nemyslím. Myslím, že věděl, že na tebe čekám, a snažil se mě dostat pryč dřív, než ses probudil.“

„Nad tím se budeme muset zamyslet,“ řekl Bill, mistr umírněného vyjadřování. „Jaký byl večer, kromě tohohle bizarního incidentu?“

„Let byl dobrý,“ řekla jsem a snažila se nevystřkovat dolní ret.

„Jinak se nestalo nic nečekaného?“ Billův hlas zněl malilinko suše. Dobře věděl, že si připadám odstrčená.

„Nevím, co se dá čekat při cestě letadlem, ještě nikdy jsem neletěla,“ řekla jsem štiplavě, „ale dokud se neobjevil ten kněz, řekla bych, že všechno běželo celkem hladce.“ Bill zvedl jedno obočí tím svým povýšeným způsobem, takže jsem to rozvedla. „Myslím, že ten člověk ani kněz nebyl. Proč vůbec na to letadlo čekal? Proč si se mnou přišel povídat? Jen čekal, až se všichni, kteří u letadla pracují, budou dívat jinam.“

„O tom si promluvíme někde, kde budeme sami,“ řekl můj upír a rozhlédl se po mužích a ženách, kteří se začali shromažďovat kolem letadla a zjišťovat, co znamená ten rozruch. Přistoupil k uniformovaným zaměstnancům Anubisu a tichým hlasem je pokáral, že mi nepřišli na pomoc. Aspoň jsem se dohadovala, že to je tématem hovoru, podle toho jak zbledli a začali blábolit. Bill mi vsunul paži kolem pasu a vykročili jsme k terminálu.

„Pošlete rakev na adresu na víku,“ zavolal Bill přes rameno za sebe. „Hotel Tichý břeh.“ Tichý břeh byl jediný hotel v oblasti Dallasu, který podstoupil rozsáhlé renovace, nezbytné k ubytování upířích klientů. Byl to jeden z velkých starých hotelů v centru, stálo v brožuře – ne že bych někdy dřív viděla centrum Dallasu nebo některý z tamních velkých starých hotelů.

Zastavili jsme se u krátkých špinavých schůdků, vedoucích nahoru k hlavnímu prostoru pro pasažéry. „Teď mi to pověz!“ požádal. Dívala jsem se na něj, když jsem mu popisovala tu divnou příhodu od začátku do konce. Byl velice bledý. Věděla jsem, že musí mít hlad. Jeho obočí se v

kontrastu s bílou pletí zdálo černé a oči vypadaly ještě tmavěji hnědé než ve skutečnosti.

Pomohl mi otevřít dveře a já prošla do ruchu a zmatku jednoho z největších letišť světa.

„Neposlouchala jsi ho?“ Poznala jsem, že Bill nemá na mysli poslouchání ušima.

„Pořád ještě jsem byla silně zaštitěná z letadla,“ řekla jsem. „A než jsem se soustředila, než jsem ho začala číst, vylezl jsi z rakve a on utekl. Měla jsem strašně divný pocit, než se rozběhl...“ Zaváhala jsem, protože jsem věděla, že je to za vlasy přitažené.

Bill jen čekal. Není z těch, kteří plýtvají slovy. Necháává mě dokončit, co říkám. Na vteřinu jsme se zastavili u zdi.

„Měla jsem pocit, jako by tam byl, aby mě unesl,“ řekla jsem. „Vím, že to zní praštěně. Kdo by věděl, kdo jsem, tady v Dallasu? Kdo by věděl, že má čekat na letadlo? Ale rozhodně jsem ten dojem měla.“ Bill uchopil mé teplé ruce do svých chladných.

Vzhlédla jsem Billovi do očí. Nejsem tak malá a on není tak vysoký, ale stejně jsem se musela dívat nahoru. A jsem na sebe trochu hrdá, že se mu dokážu podívat do očí a nedám se okouzlit. Někdy lituji, že mi Bill *nedokáže* navodit jiné vzpomínky – například by mi nevadilo zapomenout na tu menádu – ale nedovede to.

Bill přemýšlel o tom, co jsem řekla, ukládal si to do paměti pro budoucí použití. „Takže let sám o sobě byl nudný?“ zeptal se.

„Vlastně byl pěkně napínavý,“ připustila jsem. „Když jsem se ujistila, že tě lidé od Anubisu naložili do svého letadla a já nastoupila do svého, předváděla nám nějaká paní co máme dělat, když ztroskotáme. Seděla jsem v řadě u nouzového východu. Říkala, abychom počkali, kdybychom měli pocit, že to nezvládneme. Ale já myslím, že bych to dokázala, vid’? Zvládnout nouzovou situaci? Přinesla mi pití a časopis.“ Jen zřídka jsem se nechávala někým obsluhovat, jelikož jsem byla profesí servírka, takže mě vážně bavilo, když mi někdo sloužil.

„Určitě bys zvládla skoro všechno, Sookie. Bála ses, když letadlo startovalo?“

„Ne. Jen mi trochu dělal starosti tenhle večer. Jinak to proběhlo prima.“

„Mrzí mě, že jsem nemohl být s tebou,“ zašeptal. Jeho klidný a vláčný hlas plynul kolem mě. Přitiskl si mě k hrudi.

„To nevádí,“ řekla jsem do jeho košile a myslela jsem to víceméně vážně. „První let, víš, je tak trošku na nervy. Ale proběhlo to dobře. Dokud jsme nepřistáli.“

Mohla jsem žehrat a kvílet, ale byla jsem doopravdy ráda, že se Bill probudil právě včas, aby mě vedl přes letiště. Čím dál víc jsem si připadala jako chudá příbuzná z venkova.

O knězi jsme už nemluvili, ale já věděla, že Bill nezapomněl. Provedl mě přes vyzvedávání zavazadel a hledání dopravního prostředku. Byl by mě mohl někde zaparkovat a všechno to zařídit sám, až na to, jak mi často připomínal, jednou to možná budu muset dělat sama, pokud by naše práce vyžadovala, abychom někde přistáli za bílého dne.

Přestože se letiště zdálo nesmírně přeplněné, plné lidí, kteří všichni vypadali usouzené a nešťastné, podařilo se mi sledovat nápisy, když mě Bill občas trochu pošťouchl, když jsem předtím trochu posílila své duševní štíty. Bylo to dost zlé, dát se omývat unaveným trápením cestujících, aniž by člověk naslouchal jejich konkrétním žalozpěvům. Nasměrovala jsem nosiče s našimi zavazadly (která by Bill klidně unesl jednou rukou) ke stanovišti taxíků, a Bill a já jsme zamířili do hotelu čtyřicet minut po Billově procitnutí. Lidé od Anubisu o překot přísahali, že jeho rakev bude doručena nejpozději za tři hodiny.

Uvidíme! Jestli to nestihnou, budeme mít let zdarma.

Za těch sedm let od maturity na střední škole jsem zapomněla, jak je Dallas rozlehlý. Světla města byla úžasná, i ruch, který tam panoval. Zírala jsem z okének na všechno, co jsme míjeli, a Bill se na mě usmíval s protivnou shovívavostí.

„Moc ti to sluší, Sookie! To tvoje oblečení je akorát.“

„Díky,“ řekla jsem s úlevou a radostí. Bill trval na tom, že musím vypadat „profesionálně“, a když jsem řekla:

„Profesionálně jak?“, obdařil mě jedním z těch svých pohledů. Vzala jsem si tedy šedý kostým přes bílý top, perlové náušnice, černou kabelku a lodičky na podpatku. Dokonce jsem si stáhla vlasy dozadu a svinula v týle jednou z těch smyček, které jsem si objednala v TV shopu. Má přítelkyně Arlene mi pomohla. Podle svého úsudku jsem vypadala jako profesionálka – profesionální pohřební zřízenkyně – ale Billovi se to zřejmě zamlouvalo. A celý ten úbor jsem si opatřila na jeho účet v Tara Togs, protože to byly legitimní pracovní výdaje. Takže jsem si nemohla stěžovat, kolik to stálo.

Pohodlněji bych se cítila ve svém úboru servírky. Šortky a tričko vždycky ráda vyměním za šaty a punčocháče. A k uniformě servírky bych si mohla vzít adidas, ne tyhle zatracené podpatky. Vzdechla jsem.

Taxík zastavil u hotelu a řidič vystoupil, aby vytáhl naše zavazadla. Bylo jich na tři dny dost. Kdyby upíři v Dallasu dbali na mé pokyny, mohla bych to zabalit a zítra večer bychom se mohli vrátit do Bon Temps, žít tam bez problémů a nezaplétat se do upíří politiky – aspoň dokud zase Billovi někdo nezatelefonuje. Ale bylo lépe vzít si s sebou šatstvo navíc, než počítat s tímhle.

Přesunula jsem se přes sedadlo, abych vystoupila za Billem, který platil řidiči. Uniformovaný poslíček z hotelu nakládal zavazadla na vozík. Obrátil se k Billovi a řekl: „Vítejte v hotelu Tichý břeh, pane! jmenuju se Barry a...“ Pak Bill postoupil kupředu, světlo ze dveří haly dopadlo na jeho tvář. „... odnesu vám zavazadla,“ dokončil Barry slabě.

„Děkuju vám,“ řekla jsem, abych dala chlapci, jemuž nebylo víc než osmnáct, pár vteřin na to, aby se vzpamatoval. Ruce měl trochu roztřesené. Vrhla jsem v duchu síť, abych zjistila zdroj jeho trápení.

Ke svému překvapení a radosti jsem zjistila (když jsem se rychle prohrabala Barryho hlavou), že je telepat jako já! Byl však na organizační a vývojové úrovni, kterou jsem já prošla asi ve dvanácti letech. Měl v sobě pěkný zmatek, ten kluk. Nedokázal se vůbec ovládat a štítý (nebo clony, jak tomu chcete říkat) měl úplně na nic. Vězel až po krk ve vzdoru.

Nevěděla jsem, jestli ho mám popadnout a obejmout, nebo mu dát pár pohlavků. Pak jsem si uvědomila, že nesmím prozradit jeho tajemství. Zadívala jsem se opačným směrem a přešlápla z nohy na nohu, jako bych se nudila.

„Hned za vámi přivezu zavazadla,“ zamumlal Barry a Bill se na něj vlídně usmál. Barry jeho úsměv opatrně opětoval a pak se zase pilně věnoval zavazadlům a vozíku. Barryho určitě znervóznilo Billovo vzezření, protože nedokázal číst Billovy myšlenky, čímž jsou nemrtví velice přitažliví pro lidi jako já. Barry se bude muset naučit, jak se ve společnosti upírů uvolnit, protože přijal práci v hotelu, kde často bývají hosty.

Některým lidem připadá, že z upírů jde hrůza. Podle mě záleží na upírovi. Pamatuji si, že když jsem Billa poprvé potkala, připadalo mi, že vypadá neuvěřitelně odlišně, ale nebála jsem se.

Ta, která na nás čekala v hale Tichého břehu, ta tedy byla strašidelná. Vsadím se, že Barry si z ní načural do kalhot. Když jsme se zapsali, oslovila nás, zatímco si Bill ukládal kreditní kartu zpátky do peněženky (jen si zkuste požádat o kreditní kartu, když je vám šest set let; ten proces byl *utrpění*) a já se přisunula o trochu blíže, když dával Barrymu spropitné – doufala jsem, že *ona* si mě nevšimne.

„Bill Compton? Detektiv z Louisiany?“ Její hlas byl klidný a chladný jako Billův, značně méně zvukný. Byla mrtvá už dlouho. Byla bílá jako papír a plochá jako prkno, a tenké, po kotníky dlouhé modro-žluté šaty jen zdůrazňovaly jak její bělost, tak plochost. Světle hnědé vlasy (zapletené do copu a dlouhé až po zadek) a třpytivé zelené oči podtrhovaly její jinakost.

„Ano.“ Upíři si nepodávají ruce, ale tihle dva se spojili očima a krátce na sebe kývli.

„Tohle je ta žena?“ Patrně na mě ukázala jedním z těch bleskově rychlých pohybů, protože jsem koutkem oka postřehla jakousi šmouhu.

„Tohle je moje společnice a spolupracovnice, Sookie Stackhouseová,“ řekl Bill.

Po chvilce přikývla, aby dala najevo, že pochopila náznak. „Já jsem Isabel Beaumontová,“ řekla, „a až si uložíte zavazadla do pokoje a uspokojíte své potřeby, máte jít se mnou.“

Bill řekl: „Musím se nakrmit.“

Isabel zamyšleně sjela očima ke mně, nepochybně se v duchu ptala, proč neposkytuji svému doprovodu krev, ale nic jí do toho nebyla. Řekla: „Stačí si jen zavolat pokojovou službu.“

*

Já, skromná ubohá smrtelnice, bych si prostě pouze objednala z jídelníčku. Ale když jsem uvážila časový rámec, usoudila jsem, že se budu cítit daleko lépe, když s jídlem počkám, až bude tahle večerní záležitost dokončená.

Když byla naše zavazadla v ložnici (dost velké, aby se tam vešla postel i rakev), zavládlo v obývacím pokoji nepříjemné mlčení. Byla tam malá lednička dobře zásobená ČistoKrví, ale dnes večer bude Bill chtít nefalšovanou.

„Musím si zavolat, Sookie,“ řekl Bill. Probírali jsme to ještě před cestou.

„Samozřejmě.“ Aniž bych se na něj podívala, odebrala jsem se do ložnice a zavřela dveře. Může se klidně nakrmit z někoho jiného, abych si uchovala síly na nadcházející události, ale nemusím se na to dívat a nemusí se mi to líbit. Po několika minutách jsem uslyšela klepání na dveře z chodby a Bill někoho vpustil – svou Večeři Na Kolečkách. Bylo slyšet polohlasný hovor a pak tlumený sten.

Bohužel jsem se nezbavila napětí tím, že bych mrštila přes místnost kartáčem na vlasy nebo jednou tou ztracenou lodičkou s vysokým podpatkem. Možná zde hrálo svou roli i zachování důstojnosti a zdravé vědomí toho, s jakým množstvím temperamentu se Bill musí potýkat. Vybálila jsem si tedy kufr a rozložila šminky v koupelně, kterou jsem použila, třebaže jsem necítila zvláštní potřebu. Toalety nejsou v upířím světě nezbytné, jak jsem se dozvěděla, a i když bylo

v domě obývaném upíry funkční zařízení dostupné, obvykle je zapomínali opatřit toaletním papírem.

Brzy jsem uslyšela, jak se venkovní dveře opět otevírají a zavírají a Bill lehce zaklepal, než vstoupil do ložnice. Zrůžověl a tvář měl plnější.

„Jsi hotová?“ zeptal se. Náhle mi došlo, že jdu poprvé opravdu pracovat pro upíry, a zase jsem se celá vyděsila. Jestli nebudu úspěšná, znamená to pro mě velké ohrožení života a Bill by se mohl stát ještě mrtvějším, než už je. Přikývla jsem, hrdlo vyschlé strachem.

„Neber si kabelku.“

„Proč ne?“ S úžasem jsem se na ni zadívala. Kdo by mohl něco namítat proti kabelce?

„V kabelkách se dá ledacos skrývat.“ Jako třeba špičaté kůly, usoudila jsem. „Jen strč klíč od pokoje do – má ta sukně nějakou kapsu?“

„Ne.“

„No, strč si ten klíč do kalhotek.“

Zvedla jsem sukni, aby Bill viděl, do jakýchž přesně kalhotek si mám něco strčit. Výraz v jeho tváři mě pobavil víc, než dokážu popsat.

„To jsou... to mají být... tanga?“ Bill vypadal zčistajasna trochu roztržitě.

„To jsou. Nechápu, proč bych měla být profesionálka až na kůži.“

„A že je to, panečku, nějaká kůže,“ zašeptal Bill. „Tak opálená, tak... hladká.“

„Jo, říkala jsem si, že si nemusím brát punčocháče.“ Zastrčila jsem plastický obdélníček – „klíč“ – pod jeden postranní pásek.

„Ten tam asi nezůstane,“ řekl, oči velké a lesklé. „Mohli by nás odloučit, takže si ho rozhodně musíš vzít s sebou. Zkus jiné místo.“

Přestěhovala jsem ho někam jinam.

„Ale, Sookie! Tam se ve spěchu vůbec nedostaneš. Musíme... aha, musíme jít.“ Bill jako by se vzpamatoval z transu.

„Tak dobrá, když na tom trváš,“ uhladila jsem si kostýmovou sukni přes tanga.

Obdařil mě temným pohledem, poplácal si kapsy, jak to muži dělají, jen aby se přesvědčili, že mají všechno. Bylo to prapodivně lidské gesto a mě to dojalo způsobem, který jsem nedokázala popsat ani sama sobě. Rázně jsme na sebe pokývli a vyšli chodbou k výtahu. Isabel Beaumontová už čeká, a já měla zřetelný pocit, že není zvyklá čekat.

Letitá upírka, která vypadala nanejvýš na pětatřicet, stála přesně tam, kde jsme ji nechali. Tady v hotelu Tichý břeh neměla Isabel žádné zábrany dát průchod svému upířímu já, k čemuž náleží nehybnost. Lidé se ošívají. Cítí nutkání působit zaměstnaně nebo cílevědomě. Upíři dokážou prostě jen pobývat v prostoru, aniž by se cítili povinováni to nějak ospravedlňovat. Když jsme vystoupili z výtahu, Isabel vypadala přesně jako socha. Člověk by si na ni klidně pověsil klobouk, třebaže by toho brzy litoval.

Když jsme byli asi dva metry od upírky, naskočil nějaký první varovný systém. Isabel mžikla očima směrem k nám a její pravá ruka se pohnula, jako by někdo stiskl vypínač. „Pojďte se mnou,“ řekla a vyplula z hlavních dveří. Barry jí je sotva stihl včas otevřít. Všimla jsem si, že už je dost vycvičený, aby sklopil oči, když ho mýjela. Všechno, co jste kdy slyšeli o pohledu do očí upíra, je pravda.

Jak se dalo čekat, Isabelino auto byl černý lexus plný vymožeností. Upíři nejezdí v žádných starých šunkách. Isabel počkala, až si zapnu bezpečnostní pás (ona a Bill se tím nenamáhali), než vyrazila od obrubníku, čímž mě překvapila. Pak už jsme projížděli Dallasem po hlavním dopravním tahu. Isabel byla zřejmě mlčenlivá, ale když jsme byli v autě asi pět minut, jako by se vzpamatovala, jako by si připomněla, že má nějaké rozkazy.

Začali jsme zahýbat doleva. Uviděla jsem nějakou zatravněnou plochu a neurčitý obrys čehosi, co mohla být jakási historická tabule s označením. Isabel ukázala dlouhým kostnatým prstem napravo. „Texaský školní archiv,“ řekla a já pochopila, že cítí povinnost mě informovat. To znamenalo, že to měla nařízeno, což bylo velmi zajímavé. Dychtivě jsem

sledovala její prst a zaznamenala z cihlové budovy všechno, co se dalo. Překvapilo mě, že nevypadá pozoruhodněji.

„To je travnatý kopeček?“ vydechla jsem, vzrušená a ohromená. Jako bych se náhle ocitla na *Hindenburgu* nebo nějakém jiném proslulém artefaktu.

Isabel přikývla stěží postřehnutelným pohybem, který jsem zachytila jen proto, že přitom pohnula mozkiem. „Ve starém archivu je muzeum,“ řekla.

To tedy bylo něco, co bych ráda viděla ve dne. Jestli tady budeme dost dlouho, projdu se nebo možná zjistím, jak chytit taxíka, zatímco Bill bude ve své rakvi.

Bill se na mě usmál přes rameno. Dokázal postřehnout i sebemenší změnu mé nálady, což bylo zhruba v osmdesáti procentech případů báječné.

Jeli jsme ještě nejméně dvacet minut, opustili obchodní čtvrt' a ocitli se v rezidenční. Stavby byly zpočátku skromné a krabicovité, ale postupně, i když se parcely nezdály o tolik větší, začaly domy růst, jako by braly steroidy. Naším konečným cílem byl obrovský dům, vměstnaný na malý pozemek. S tím kousíčkem půdy kolem krychle domu to vypadalo absurdně dokonce i potmě.

Rozhodně bych vydržela i delší jízdu a další zdržení.

Zaparkovali jsme na ulici před sídlem, tedy mně to alespoň jako sídlo připadalo. Bill mi otevřel dveře. Na chvíli jsem zůstala stát, nechtělo se mi do toho – projektu. Věděla jsem, že uvnitř jsou upíři, a že jsou jich spousty. Věděla jsem to stejně, jako bych dokázala rozeznat, že tam čekají lidé. Ale místo pozitivních přívalů myšlenek, takových, které znamenají přítomnost lidí, se mi v duchu objevovaly obrázky... jak to nazvat? Uvnitř domu byly díry ve vzduchu. Každá díra představovala jednoho upíra. Udělala jsem pár kroků po krátké pěšině k domovním dveřím a tam jsem konečně zachytila duchovní závan člověka.

Světlo nade dveřmi svítilo, takže jsem poznala, že dům je z běžových cihel a bílého zdiva. Také světlo tu bylo kvůli mně, každý upír vidí daleko líp než sebevíc bystrozraký člověk. Isabel šla před námi k domovním dveřím, které byly zarámovány do ustupujících oblouků z cihel. Na dveřích byl

vkusný věnec z vinné révy a sušených květin, který takřka zakrýval špehýrku. To bylo chytré maskování. Uvědomila jsem si, že zvenčí není na domě nic nápadného, co by naznačovalo, že se něčím liší od všech ostatních přerostlých domů, které jsme míjeli – žádný vnější náznak, že uvnitř žijí upíři.

Ale žili tam, a kolik! Když jsem následovala Isabel dovnitř, napočítala jsem čtyři v hlavní místnosti, kam vedly domovní dveře, dva byli v hale a nejméně šest v obrovské kuchyni, která vypadala, jako by se v ní mělo vařit pro dvacet lidí najednou. Okamžitě jsem pochopila, že nějaký upír dům nedal postavit, nýbrž koupil, protože upíři vždycky projektují malinké kuchyňky anebo vypouštějí kuchyň úplně. Jim stačí jen lednička na syntetickou krev, a mikrovlnka, aby si ji mohli ohřát. Copak by asi tak vařili?

U dřezu myl vysoký hubený člověk pár talířů, takže tady nějací lidé patrně opravdu žili. Pootočil se, když jsme ho míjeli, a kývl na mě. Měl brýle a rukávy košile vyhrnuté. Nestačila jsem promluvit, protože Isabel nás vedla do místnosti, která vypadala jako jídelna.

Bill byl napjatý. Sice jsem mu nedovedla číst myšlenky, ale znala jsem ho dost dobře, abych si dokázala vyložit, jak držel ramena. Každý upír je vždycky nesvůj, když vstupuje na území jiného upíra. Upíři mají stejné množství pravidel a regulí jako každá jiná společnost; jen se je snaží udržet v tajnosti. Ale já už na ledacos kápla.

Mezi všemi upíry v domě jsem snadno našla vůdce. Byl to ten, který seděl u dlouhého stolu ve velké jídelně. Byl to úplný magor. To byl můj první dojem. Pak jsem si uvědomila, že se za magora chytře vydává: byl úplně... jiný. Pískové vlasy měl ulízané dozadu, obličej úzký a bezvýrazný, brýle v černých obroučkách byly jen čirá kamufláž a proužkovanou oxfordskou košili měl zastrčenou do kalhot, ušitých ze směsové látky bavlna-polyester. Byl bledý – no bodejt' – a pihovatý, s neviditelnými řasami a minimálním obočím.

„Bill Compton,“ řekl magor.

„Stan Davis,“ opáčil Bill.

„Jo, vítej ve městě!“ V magorově hlasu zněla slabá stopa cizího přízvuku. *Býval to Stanislaw Davidowitz*, pomyslela jsem si a pak setřela svou mysl, jako když se utírá tabule. Kdyby někdo z nich zjistil, že teď a tady zachycuji z ticha jejich mozků zatoulané myšlenky, byla bych bez krve, ještě než bych dopadla na podlahu.

Ani Bill to nevěděl.

Zamkla jsem strach do sklepa své mysli, zatímco se na mě blede oči upřely a zkoumaly mě kousek po kousku.

„Má moc pěkné balení,“ řekl Billovi a nejspíš to měl být kompliment, poplácání po zádech.

Bill pokývl hlavou.

Upíři nemarní čas tím, že by říkali spoustu věcí, které by za stejných okolností říkali lidé. Lidský ředitel by se Billa zeptal, jak se vede Erikovi, jeho šéfovi, pohrozil by trochu Billovi pro případ, že bych nepodala očekávaný výkon, možná by představil Billa a mě přinejmenším významnějším osobám v místnosti. Stan Davis, hlavní upír, nic z toho neudělal. Zvedl ruku a mladý hispánský upír s ježatými černými vlasy opustil místnost a vrátil se s lidskou dívkou v patách. Když mě uviděla, zaječela a vrhla se ke mně, snažíc se vytrhnout upírovi, který ji držel za nadloktí.

„Pomoc!“ ječela. „Musíte mi pomoci!“

Hned jsem pochopila, že je pitomá. Koneckonců, co bych mohla udělat proti místnosti plné upírů? Její prosba byla směšná. Zopakovala jsem si to několikrát velmi rychle po sobě, abych zvládla udělat, co jsem musela.

Zachytila jsem její pohled a zvedla prst, abych ji umlčela. Jakmile se na mě podívala, zaklesla se do mě, poslechla. Nemám hypnotické oči upíra, ale nevypadám ani v nejmenším hroživě. Vypadám přesně jako holky, které vídáte na špatně placených místech v každém podniku a v každém městečku na Jihu: blond a prsatá, opálená a mladá. Možná nevypadám moc chytře. Ale myslím, že si to spíš lidé (a upíři) namlouvají, že když je holka pěkná a blond a má špatně placenou práci, musí být ipso facto blbá.

Obrátila jsem se ke Stanu Davisovi, velmi ráda, že Bill stojí hned za mnou. „Pane Davis, jistě chápete, že potřebuji

víc soukromí, až budu vyslýchat tuhle dívku. A musím vědět, co od ní potřebujete.“

Dívka začala vzlykat. Bylo to pomalé a srdcervoucí, a za dané situace takřka neuvěřitelně protivné.

Davisovy bledé oči se na mě upřely. Nesnažil se mě uhranout ani podrobit, prostě mě jen zkoumal. „Měl jsem za to, že váš doprovod zná podmínky mé dohody s jeho vůdcem,“ řekl Stan Davis. Dobrá, pochopila jsem. Byla jsem hluboko pod jeho úroveň, protože jsem byla člověk. Můj hovor se Stanem byl toho druhu, jako když kuře mluví se zákazníkem v KFC. Ale stejně jsem musela znát náš cíl. „Jsem si vědoma, že jste vyhověli podmínkám Oblasti 5,“ řekla jsem co neklidnějším hlasem, „a vynasnažím se. Ale bez cíle nemohu začít.“

„Musíme vědět, kde je náš bratr,“ řekl po odmlce.

Snažila jsem se nevypadat tak užasle, jak jsem se cítila.

Jak už jsem řekla, někteří upíři, jako Bill, žijí sami. Jiní se cítí bezpečněji v houfu, kterému se říká hnízdo. Říkají si navzájem bratře a sestro, když stráví nějakou dobu ve stejném hnízdě, a některá hnízda vydrží celá desetiletí. (Jedno v New Orleansu vydrželo dvě století.) Než jsme odjížděli z Louisiany, Bill mě informoval, že dallaští upíři žijí v obzvlášť velkém hnízdě.

Nejsem žádný mozkový chirurg, ale dokonce i já jsem si uvědomovala, že když tak mocný upír jako Stan pohřešuje jednoho ze svých bratrů z hnízda, je to nejen velmi neobvyklé, ale taky ponižující.

Upíři mají ponížení rádi asi stejně jako lidi.

„Vysvětlete okolnosti, prosím,“ řekla jsem svým nejneutrálnějším hlasem.

„Můj bratr Farrell se už pět nocí nevrátil do hnízda,“ řekl Stan Davis.

Věděla jsem, že prověřili Farrellova oblíbená loviště a vyptali se všech ostatních upírů z dallaského hnízda, jestli Farrell nebyl někde spatřen. Nicméně jsem otevřela ústa, abych se zeptala, jak už tak lidé dělávají. Jenže Bill se dotkl mého ramene, já se ohlédla a viděla, jak maličko zavrtěl hlavou. Mé otázky by byly považovány za těžkou urážku.

„Tahle dívka?“ zeptala jsem se místo toho. Byla pořád zticha, ale chvěla se a třásla. Hispánský upír byl zřejmě to jediné, co ji drželo na nohou.

„Pracuje v klubu, kde byl naposledy spatřen. Ten klub patří nám, Křídlo netopýra.“ Bary byly oblíbenými podniky upírů, přirozeně, protože jejich nejhustší provoz přicházel v noci. Čistírny s celonočním provozem jaksi nebyly pro zubatce tak lákavé, jako bar prošpikovaný upíry.

V uplynulých dvou letech se upíří bary staly nejmódnější formou nočního života, jakou se které město mohlo honosit. Ubozí lidé, kterých se zmocnila posedlost po upírech – tesákovina – se zdržovali v upířích barech, často v kostýmech, v naději, že upoutají pozornost opravdových. Turisté chodili zevlovat na upíry a na tesákovce. Tyhle bary nebyly zrovna tím nejbezpečnějším pracovištěm.

Zachytila jsem pohled hispánského upíra a ukázala na židli na mé straně dlouhého stolu. Posadil na ni dívku. Shlédl jsem na ni a připravovala se vklouznout do jejích myšlenek. Její mysl neměla vůbec žádnou ochranu. Zavřela jsem oči.

Jmenovala se Bethany. Bylo jí jednadvacet a považovala se za nezdárné dítě, opravdu špatnou holku. Neměla zdání, do jakého maléru se tím může dostat – až do nynějška. Když přijala místo v Křídle netopýra, bylo to její životní gesto vzpoury, a klidně mohlo skončit osudově.

Obrátila jsem oči zpět ke Stanu Davisovi. „Je vám jasné,“ řekla jsem, a bylo v tom veliké riziko, „že pokud vydá informace, které chcete, vyjde odtud volně a bez úhony.“ Řekl už jednou, že chápe podmínky, ale já si musela být jistá.

Bill za mými zády těžce vzdychl. Nebyl právě nadšený. Oči Stana Davise vteřinu doslova svítily, tolik se zlobil. „Ano,“ odsekával slova, tesáky napůl vysunuté, „souhlasil jsem.“ Na vteřinu jsme se střetli očima. Oba jsme věděli, že ještě přede dvěma roky by upíří Bethany unesli a mučili ji, dokud by nezískali do posledního puntíku všechny informace, které má uložené v mozku, i takové, které by si vymyslela.

Zapojení do veřejného života, zveřejnění faktu jejich existence – to mělo mnoho výhod, ale také nevýhody. V tomto případě bylo nevýhodou, že museli využít mých služeb.

„Jak ten Farrell vypadá?“

„Jako kovboj.“ Stan to řekl beze stopy humoru. „Nosí takovou tu šňůru místo kravaty, džíny a košile s druky z falešné perleti.“

Dallaští upíři zřejmě nevynikali nevtravou elegancí. Možná jsem si přece jen mohla vzít svůj úbor servírky. „Jakou má barvu očí a vlasů?“

„Hnědé prošedivělé vlasy. Hnědé oči. Velkou bradu. Asi tak... metr sedmdesát osm.“ Stan překládal z nějaké jiné metody měření. „Vám by připadalo, že vypadá tak na osmařicet,“ řekl Stan. „Je hladce oholený a hubený.“

„Nechcete, abych vzala Bethany někam jinam? Máte nějakou menší místnost, míň přeplněnou?“ Snažila jsem se vypadat přívětivě, protože mi to připadalo jako dobrý nápad.

Stan udělal pohyb rukou, tak rychlý, že jsem to skoro vůbec nepostřehla, a ve vteřině – doslova – všichni upíři kromě samotného Stana a Billa opustili místnost. Bez dívání jsem věděla, že Bill stojí u zdi, připravený na všechno. Zhluboka jsem se nadechla. Byl čas spustit tenhle podnik.

„Bethany, jak se vede?“ nasadila jsem vlídný hlas.

„Odkud znáte mé jméno?“ zeptala se a sesula se na své židli. Byla to židle na kolečkách a já ji odvezla od stolu a obrátila čelem k té, na níž jsem se sama uvelebila. Stan pořád seděl v čele stolu, za mnou, kousek vlevo ode mě.

„Vím o vás spoustu věcí,“ snažila jsem se působit přívětivě a vševědoucň. Začala jsem sbírat myšlenky ze vzduchu jako jablka z obtěžkaného stromu. „Měla jste psa jménem Huf, když jste byla malá, a vaše maminka dělá nejlepší kokosový dort na světě. Táta jednou prohrál moc peněz v kartách a vy jste musela dát do frcu svůj videorekordér, abyste mu to pomohla splatit a aby máma na nic nepřišla.“

Ústa měla otevřená dokořán. Pokud to vůbec bylo možné, zapomněla, že je ve strašlivém nebezpečí. „To je úžasné, vy jste stejně dobrá jako ta psychotronička z televize, ta z reklam!“

„No, Bethany, já žádná psychotronička nejsem,“ řekla jsem trochu příliš ostře. „Jsem telepatka a čtu vám myšlenky,

dokonce i některé, o nichž možná nevíte. Nejdřív vás uvolním a pak budeme vzpomínat na ten večer, kdy jste pracovala v baru – ne dneska, ale před pěti dny.“ Ohlédla jsem se na Stana, který kývl.

„Ale já jsem nemyslela na mamčin dort!“ řekla Bethany. Držela se toho, co ji zarazilo.

Pokusila jsem se potlačit vzdech.

„Nebyla jste si toho vědoma, ale myslela. Blesklo vám to hlavou, když jste se podívala na nejbledšího upíra – Isabel – protože byla v obličeji bílá jako poleva na dortu. A myslela jste na to, jak moc se vám stýská po psovi, když jste si představila, jak moc byste chyběla svým rodičům.“

Pochopila jsem, že to byla chyba, hned jak mi ta slova vyšla z úst. Samozřejmě se znovu rozplakala, protože si vybavila svou současnou situaci.

„Tak proč jste tady?“ zeptala se mezi vzlyky.

„Jsem tady, abych vám pomohla vzpomínat.“

„Ale říkáte, že nejste psychotronička.“

„To taky nejsem.“ Nebo jsem? Někdy jsem si říkala, že něco z toho se mísí s mým druhým „darem“, což byl pro upíry opravdu dar. Já to vždycky brala spíš jako kletbu, dokud jsem nepotkala Billa. „Psychotronici se dovedou dotknout předmětu a získat informace o nositeli. Někteří psychotronici mají vize minulých nebo budoucích událostí. Někteří psychotronici umějí komunikovat s mrtvými. Já jsem telepat. Umím číst lidem myšlenky. Údajně umím myšlenky taky vysílat, ale nikdy jsem to nezkoušela.“ Kdybych poznala jiného telepata, byl by to zajímavý pokus, ale odsunula jsem ten nápad, abych se jím zabývala až někdy ve volném čase. Ted' jsem se musela soustředit na daný problém.

Když jsem seděla těsně u Bethany, musela jsem udělat řadu rozhodnutí. Nápad využívat mé „naslouchání“ k nějakému účelu byl pro mě nový. Většinu života jsem se usilovně snažila *neposlouchat*. Ted' bylo naslouchání mým úkolem a patrně na něm závisel Bethanin život. Můj tedy skoro určitě.

„Poslouchejte, Bethany, uděláme to takhle. Budete vzpomínat na ten večer a já ho projdu s vámi. Ve vašich myšlenkách.“

„Bude to bolet?“

„Ne, ani trošičku.“

„A potom?“

„Přece odejdete.“

„Odejdu domů?“

„Jasně!“ S upravenou pamětí, v níž se nebudu vyskytovat já, ani tenhle večer, díky jednomu upírovi.

„Nezabijou mě?“

„Ani omylem.“

„Slibujete?“

„Slibuju.“ Podařilo se mi na ni usmát.

„Tak jo,“ řekla zdráhavě. Trochu jsem ji posunula, aby neviděla přes mé rameno na Stana. Neměla jsem zdání, co Stan dělá. Ale ona nemusí vidět tu bílou tvář, zatímco se snažím, aby se uvolnila.

„Jste hezká,“ řekla najednou.

„Díky, a nápodobně.“ Alespoň by za lepších okolností hezká být mohla. Bethany měla příliš malá ústa na svůj obličej, ale tenhle rys některým mužům připadá atraktivní, protože to vypadá, jako by se pořád špulila. Měla velmi mnoho hnědých vlasů, hustých a huňatých, a štíhlé tělo s malými ňadry. Když se teď na ni dívala jiná žena, dělala si Bethany starosti o své pomačkané oblečení a zašlé nalíčení.

„Vypadáte fajn,“ řekla jsem tiše a vzala ji za ruce. „Teď se budeme držet minutku za ruce – přísahám, že po vás nevyjedu.“ Zahihňala se a její prsty se ještě trochu uvolnily. Pak jsem začala.

Tohle pro mě byla novinka. Místo abych se snažila vyhnout používání telepatie, snažila jsem se ji s Billovou podporou rozvinout. Lidský personál v Transfuzii pro mě představoval pokusná morčata. Skoro náhodou jsem zjistila, že dokážu zhypnotizovat lidi co by dup. Nedostali se tím do mé moci nebo něco takového, ale vpustili mě do své mysli tak snadno, až to děsilo. Jestliže člověk pozná, co někoho doopravdy odblokuje, tím, že mu čte myšlenky, je relativně

snadné dotyčného uvolnit tak, až se dostane do stavu podobného transu.

„Co vás nejvíc baví, Bethany?“ zeptala jsem se. „Zajdete si tu a tam na masáž? Nebo si třeba ráda necháváte dělat nehty?“ Delikátně jsem nahlížela do Bethaniny mysli. Vybírala jsem nejlepší kanál pro své účely.

„Necháváte si upravovat vlasy,“ řekla jsem tichým a jednotvárným hlasem, „od svého oblíbeného kadeřníka... Jerryho. Češe je a češe, až nezbude jediný zacuchaný. Rozdělí je, opatrnoučce, protože vaše vlasy jsou náramně husté. Stříhání mu trvá dlouho, ale těší se na to, protože máte vlasy zdravé a lesklé. Jerry zvedá pramen a zastřihává ho... nůžky trochu cvaknou. Kousíček vlasů spadne na plastickou pláštěnku a sklouzne na podlahu. Zase cítíte jeho prsty ve vlasech. Znovu a znovu se pohybují, zvedají pramen vlasů, ušmíknou ho. Někdy znovu češe, aby viděl, jestli to má rovně. Je to moc příjemné, jen tak sedět a nechat si od někoho upravovat vlasy. Není nikdo jiný...“ Ne, počkat! To zvedlo náznak nejistoty. „V kadeřnictví je jen pár lidí, a ti mají stejně napilno jako Jerry. Někdo pustil velký fén. Sotva slyšíte hlasy, které mluví potichu ve vedlejším boxu. Jeho prsty projíždějí, zvedají, šmikají, češou, znovu a znovu...“

Nevěděla jsem, co by školený hypnotizér řekl o mé technice, ale mně to přinejmenším tentokrát zabralo. Mozek Bethany byl v neklidném dychtivém stavu, přímo čekal, až dostane nějaký úkol. Stejně jednotvárným hlasem jsem řekla: „Zatímco pracuje s vašimi vlasy, projdeme si ten večer v práci. Nepřestane stříhat, ano? Začneme tím, že se připravíte jít do baru. Na mě nehleďte, já jsem jen obláček vzduchu za vašimi zády. Možná uslyšíte můj hlas, ale ten vychází z druhého boxu v tom salonu krásy. Ani neuslyšíte, co říkám, ledaže bych použila vaše jméno.“ Kromě toho, že jsem chlácholila Bethany, jsem také informovala Stana. Pak jsem se pohroužila hlouběji do dívčiny paměti.

Bethany se dívala na svůj byt. Byl hodně malý, krásně uklizený, a dělila se o něj s další zaměstnankyní z Křídla netopýra, která se jmenovala Desiree Dumasová. Desiree Dumasová, jak ji Bethany viděla, vypadala přesně jako její

vymyšlené jméno: samozvaná siréna, trochu moc buclatá, trochu moc blond a přesvědčená o tom, že působí náramně eroticky.

Provádět číšnici tímhle prožitkem bylo jako sledovat film, opravdu nudný film. Bethanina paměť byla až moc dobrá. Pokud se přeskočí nudné partie, jako třeba hádka Bethany a Desiree o relativní výhody dvou značek řasenky, pamatovala si Bethany tohle: připravila se do práce jako vždycky a jely tam s Desiree. Desiree pracovala v dárkovém obchodě uvnitř Křídla netopýra. Oblečená v červeném korzetu a černých holínkách vnucovala upíří suvenýry za velké peníze. S umělými tesáky pózovala s turisty na fotkách a dostávala za to pěkné spropitné. Kostnatá a stydlivá Bethany byla pouhá číšnice. Rok čekala na otevření příjemnějšího dárkového obchodu, kde by nedostávala velké spropitné, ale základní plat by měla vyšší a mohla by si sednout, když by zrovna neměla nic na práci. Bethany se tam ještě nedostala. Z její strany proto panovala vůči Desiree velká zášť, naprosto neodůvodněná, ale slyšela jsem se, jak to Stanovi sděluji, jako by to byla zásadní informace.

Nikdy jsem nebyla takhle hluboko v myšlenkách někoho jiného. Snažila jsem se informace cestou prosévat, ale nedařilo se mi to. Nakonec jsem prostě nechala všechno plynout. Bethany byla úplně uvolněná, pořád se nechávala stříhat a česat. Měla výtečnou vizuální paměť a byla stejně hluboce jako já zaujatá večerem, který strávila v práci.

Ve své mysli servírovala Bethany syntetickou krev jen čtyřem upírům: rudovlasé ženě, malé podsadité hispánce s očima černýma jako uhel, blond pubertákovi s prastarým tetováním a hnědovlasému muži s vyčnívající bradou a vázankou bolo. Tak! Farrell byl zahnížděn v Bethanině paměti. Musela jsem potlačit překvapení a poznání a snažit se kormidlovat Bethany důrazněji.

„To je on, Bethany!“ zašeptala jsem. „Co si z něj pamatujete?“

„Aha, ten,“ řekla Bethany nahlas a tolik mě polekala, až jsem málem vyskočila ze židle. V duchu se obrátila k

Farrellovi, přemýšlela o něm. Dal si dvakrát syntetickou krev, nulu pozitivní, a nechal jí spropitné.

Bethany měla mezi obočím vrásku, jak se soustředila na můj požadavek. Ze všech sil se nyní snažila, pátrala v paměti. Kousky večera se začínaly spojovat, takže se dostala k částem obsahujícím vzpomínku na hnědovlasého upíra. „Šel s tím blondákem dozadu na záchod,“ řekla a já viděla v její mysli podobu blond tetovaného upíra, vyhlížejícího velmi mladě. Kdybych byla malířka, dokázala bych ho nakreslit.

„Mladý upír, asi šestnáct. Blond, tetování,“ zašeptala jsem Stanovi a ten se zatvářil překvapeně. Sotva jsem to postřehla, protože jsem se musela soustředit na spoustu věcí – bylo to jako žonglování – ale měla jsem dojem, že Stanovou tvář přelétl záblesk překvapení. To bylo matoucí.

„Určitě to byl upír?“ zeptala jsem se Bethany.

„Pil krev,“ řekla nevýrazně. „Měl takovou bledou pleť. Běhal mi z něj mráz po zádech. Ano, určitě.“

A šel s Farrellem na záchod. Byla jsem rozrušená. Jediný důvod, proč by upír vstoupil na záchod, byl ten, že uvnitř byl člověk, se kterým chtěl mít sex nebo z něj pít, nebo (což mají všichni upíři nejraději) obojí zároveň. Znovu jsem se pohroužila do Bethaniných vzpomínek a sledovala ji, jak obsloužila ještě několik zákazníků. Nikoho, koho bych poznávala, ačkoliv jsem si ostatní štamgasty prohlížela co nejlépe. Většina z nich působila jako neškodné turistické typy. Jeden z nich, snědý muž s huňatým knírem, mi byl povědomý, pokusila jsem se tedy všimnout si jeho společníků: vysokého hubeného muže s plavými vlasy po ramena a zakrslé ženy s jedním z nejhorších účesů, jaké jsem kdy viděla.

Chtěla jsem položit Stanovi několik otázek, ale nejdříve jsem potřebovala skoncovat s Bethany. „Vyšel ten upír, který vypadal jako kovboj, zase ven, Bethany?“

„Ne,“ řekla po znatelné pauze. „Už jsem ho neviděla.“ Bedlivě jsem prověřila všechna prázdná místa v její mysli. Nikdy bych nemohla nahradit to, co bylo vymazáno, ale poznala bych, kdyby někdo manipuloval s její pamětí. Nenašla jsem nic. A snažila se vzpomenout, to jsem poznala.

Cítila jsem, jak se usilovně snaží vybavit, jestli Farrella ještě zahlédla. Podle pocitu z jejího napětí jsem poznala, že ztrácím kontrolu nad Bethaninými myšlenkami a vzpomínkami.

„A co ten blondák? Ten s tetováním?“

Bethany nad tím uvažovala. Už byla v transu jen napůl. „Toho taky nevidím,“ řekla. Hlavou jí prolétlo jméno.

„Co to bylo?“ zeptala jsem se tichým a klidným hlasem.

„Nic! Nic!“ Bethaniny oči byly dokořán. Stříhání vlasů skončilo, ztratila jsem ji. Zdaleka jsem ji neovládala dokonale.

Chtěla někoho chránit, chtěla aby neprošel tím, čím procházela ona. Ale nedokázala se ubránit tomu jménu a já je zachytila. Nechápal jsem docela, proč si myslí, že ten muž bude vědět něco víc, ale myslela si to. Nevěděla jsem, čemu by posloužilo, kdybych jí dala na srozuměnou, že jsem postřehla její tajemství, takže jsem se na ni usmála a řekla Stanovi, aniž bych se k němu obrátila: „Může jít. Mám všechno.“

Zaznamenala jsem výraz úlevy v Bethanině tváři dřív, než jsem se ohlédla na Stana. Určitě poznal, že mám něco v rukávu, a já nechtěla, aby něco řekl. Kdoví, na co myslí upír, když někdo brání upíra? Ale měla jsem zřetelný pocit, že Stan mi rozumí.

Nepromluvil nahlas, ale vstoupila další upírka, dívka, která byla asi v Bethanině věku, když přešla na druhou stranu. Stan vybral dobře. Dívka se sklonila nad Bethany, vzala ji za ruku, usmála se s úplně zataženými tesáky a řekla: „Teď vás odvezeme domů, jo?“

„To je ohromné!“ Bethany měla úlevu vepsanou neonovými písmeny na čele. „Ohromné,“ opakovala, už ne s takovou jistotou. „A vy vážně jedete ke mně domů? Vy...“

Upírka se ale podívala Bethany přímo do očí a řekla: „Nebudete si z dneška ani z tohoto večera pamatovat nic kromě večírku.“

„Večírku?“ Bethanin hlas zněl nezřetelně. Jen mírně zvědavě.

„Šla jste na večírek,“ říkala upírka, když vyváděla Bethany z místnosti. „Šla jste na ohromný večírek a tam jste potkala

roztomilého chlápka. Byla jste s ním.“ Ještě něco Bethany šeptala, když vycházely ven. Doufala jsem, že jí dává nějakou dobrou vzpomínku.

„Tak co?“ zeptal se Stan, když se za těmi dvěma zavřely dveře.

„Bethany si myslela, že víc bude vědět vyhazovač z klubu. Viděla ho vcházet na *pány* v patách za vaším přítelem Farrellem a tím upírem, kterého neznáte.“ Já jsem nevěděla, a nechtělo se mi vyptávat se Stana, jestli upíři mají mezi sebou sex. Sex a potrava byly v upířím životním systému tak propojené, že jsem si neuměla představit, jak má upír sex s někým, kdo není člověk, to jest s někým, od koho nemůže dostat krev. Berou si upíři někdy krev jeden od druhého, v nekrizových situacích? Věděla jsem, že je-li v sázce upířův život (tak či tak), daruje jiný upír krev, aby poškozeného oživil, ale nikdy jsem neslyšela o jiné situaci, zahrnující výměnu krve. Vůbec se mi nechtělo ptát se Stana. Možná bych to mohla probrat s Billem, až vypadneme z tohoto domu.

„V její mysli jste tedy objevila, že Farrell byl v baru a že šel na toaletu s jiným upírem, mladým mužem s dlouhými blond vlasy a mnoha tetováními,“ shrnul Stan. „Ten vyhazovač šel na toaletu, když tam byli ti dva.“

„Přesně tak.“

Nastala delší pauza, během níž se Stan rozhodoval, co dál. Čekala jsem a byla ráda, že neslyším ani slovo z jeho vnitřní debaty. Ani záblesky, ani pohledy.

Aspoň takové okamžité záblesky do upířích mysli byly nadmíru vzácné. A od Billa jsem nikdy žádný nepostřehla, nevěděla jsem ani, že je to vůbec možné, ještě nějakou dobu poté, co jsem byla uvedena do upířeho světa. Takže jeho společnost pro mě zůstávala čirou rozkoší. Poprvé v životě jsem mohla mít normální vztah s mužským. Samozřejmě to nebyl živý mužský, ale člověk nemůže mít všechno.

Jako by věděl, že na něj myslím – ucítila jsem na rameni Billovu ruku. Položila jsem na ni vlastní a litovala, že nemůžu vstát a dlouze ho obejmout. Před Stanem by to nebyl dobrý nápad. Mohlo by mu vyhládnout.

„Neznáme upíra, který šel s Farrellem dovnitř,“ řekl Stan po všem tom přemýšlení. Možná si představoval, že mi poskytne delší vysvětlení, ale nakonec usoudil, že nejsem dost chytrá, abych pochopila odpověď. Vždycky jsem radši podceňovaná než přeceňovaná. Kromě toho, co se tím vlastně mění? Ale zařadila jsem si svou otázku mezi fakta, která potřebuji znát.

„Tak kdo je ten vyhazovač od Křídla netopýra?“

„Muž jménem Re-Bar,“ řekl Stan. V tom, jak to říkal, zněla stopa znechucení. „Je to bouchač.“

Takže Re-Bar měl práci svých snů. Pracoval s upíry, pracoval pro upíry a byl mezi nimi každou noc. Na někoho, kdo byl fascinován nemrtvými, měl Re-Bar velkou kliku. „Co by dělal, kdyby se nějaký upír začal prát?“ zeptala jsem se z čiré zvědavosti.

„Byl tam jen kvůli lidským opilcům. Zjistili jsme, že upíři vyhazovači obvykle používají nepřiměřenou sílu.“

Nechtělo se mi o tom moc přemýšlet. „Je Re-Bar tady?“

„Za chvíličku,“ řekl Stan, aniž by se poradil s někým ze svého doprovodu. Takřka určitě měl s nimi nějaký duševní kontakt. Ještě nikdy jsem to neviděla a byla jsem si jistá, že Erik nemůže Billa oslovovat duchovně. Muselo to být Stanovo speciální nadání.

Zatímco jsme čekali, Bill si sedl do křesla vedle mě. Natáhl se a vzal mě za ruku. Bylo to velmi uklidňující a já za to Billa milovala. Udržovala jsem svou mysl v uvolněném stavu a snažila se zachovat energii pro výslech, který mě čekal. Ale začínaly se ve mně formovat určité starosti, velmi vážné obavy stran situace upírů v Dallasu. A bála jsem se toho, co jsem zahlédla z návštěvníků baru, zvláště toho muže, kterého jsem asi poznala.

„Ale ne!“ řekla jsem ostře, když jsem si náhle vybavila, kde jsem ho už viděla.

Upíři se vymrštili do pozoru. „Copak, Sookie?“ zeptal se Bill.

Stan vypadal jako vytesaný z ledu. Oči mu doslova zeleně žhnuly, nebyla to jen moje představa.

Škobrtala jsem o slova, jak jsem chvatně vysvětlovala, co si myslím. „Ten kněz,“ říkala jsem Billovi. „Ten muž, který utekl na letišti, ten, co mě chtěl odtáhnout. Byl v tom baru.“ Jiné oblečení a prostředí mě oklamaly, když jsem byla hluboko v Bethanině paměti, ale teď už jsem si byla jistá.

„Chápu,“ řekl Bill zvolna. Bill má takřka fotografickou paměť a mohla jsem tedy spoléhat na to, že si tvář toho muže vtiskl do vzpomínek.

„Už prve jsem si myslela, že to vlastně není kněz, a teď vím, že byl v baru tu noc, kdy Farrell zmizel,“ řekla jsem. „Oblečený v civilu. Ne, hm, v bílém kolárku a černé košili.“

Nastala výmluvná pauza.

Stan řekl delikátně: „Ale tenhle muž, tenhle údajný kněz v baru, ani se dvěma lidskými společníky, nemohl unést Farrella, pokud Farrell nechtěl jít.“

Sklopila jsem oči a neřekla ani slovo. Nechtěla jsem to být já, kdo to řekne nahlas. Bill moudře také nepromluvil. Nakonec Stan Davis, hlavní dallaský upír, řekl: „Někdo šel na záchod s Farrellem, jak si Bethany vybavila. Upír, kterého jsem neznal.“

Kývla jsem a dívala se jinam.

„Pak tenhle upír musel pomoci unést Farrella.“

„Je Farrell gay?“ zeptala jsem se a snažila se, aby to znělo, jako by moje otázka právě vystoupila ze zdi.

„Preferuje muže, ano. Myslíte...“

„Nemyslím si vůbec nic.“ Důrazně jsem zavrtěla hlavou, aby mu bylo jasné, jak moc nemyslím. Bill mi stiskl prsty. *Auvajs!*

Mlčení bylo napjaté, dokud se na první pohled pubertální upír nevrátil s ramenatým člověkem, tím, kterého jsem viděla v Bethaniných vzpomínkách. Nevypadal ale tak, jak ho Bethany viděla, v jejích očích byl robustnější, méně tlustý, úchvatnější, pěstěnější. Ale dal se v něm poznat Re-Bar.

Hned mi bylo zřejmé, že s tím člověkem něco není v pořádku. Šel za upířskou dívkou docela ochotně a usmíval se na všechny v místnosti, ale to bylo ujeté, ne? Každý člověk, který vycítí trable s upíry, se bude bát, aťsi má sebečistší

svědomí. Vstala jsem a přistoupila k němu. Sledoval mě, jak se blížím, s veselou nedočkavostí.

„Ahoj, kámo,“ řekla jsem vlídně a potřásla mu rukou. Pustila jsem ji, hned jak mi to slušnost dovolila. Ucouvla jsem o dva kroky. Měla jsem sto chutí vzít si prášek a zalehnout.

„No,“ řekla jsem Stanovi, „ten má teda v hlavě díru.“

Stan pozoroval Re-Barovu lebku skeptickým pohledem. „Vysvětlit,“ řekl.

„Jápak se vede, pane Stan?“ zeptal se Re-Bar. Klidně bych se vsadila, že takhle ještě nikdy nikdo na Stana Davise nepromluvil, aspoň ne tak zhruba posledních pět set let.

„Mám se dobře, Re-Bare. A ty?“ Musela jsem přičíst Stanovi ke cti, že zachoval klid a vyrovnanost.

„Víte, já se cejtím prostě vohromně.“ Re-Bar v úžasu potřásl hlavou. „Já sem kurva nejšťastnější chlap na světě – dáma promine.“

„Promíjí se.“ Musela jsem ze sebe ta slova ždímat násilím.

Bill řekl: „Co se s ním stalo, Sookie?“

„Někdo mu vypálil díru do hlavy,“ řekla jsem. „Neumím to přesně jinak vysvětlit. Nepoznám, jak to udělali, protože jsem to ještě nikdy neviděla, ale když se podívám do jeho myšlenek, do jeho vzpomínek, je tam prostě velikánská zubatá díra. Je to, jako by Re-Bar potřeboval odstranit maličký nádor, ale chirurg by mu čistě pro jistotu odebral ještě slezinu a slepé střevo. Znáte to, když odeberete někomu vzpomínku, tak ji nahradíte jinou.“ Mávla jsem rukou, aby bylo jasné, že mluvím o všech upírech. „No, někdo vzal kus Re-Barovy mysli a ničím ji nenahradil. Jako lobotomie,“ napadlo mě dodatečně. Hodně čtu. Ve škole jsem to s tím mým problémkem měla těžké, ale když si čtu sama pro sebe, poskytuje mi to únik od mé situace. Nejspíš jsem samouk.

„Takže všechno, co Re-Bar věděl o Farrellově zmizení, je pryč,“ řekl Stan.

„Jo, a taky pár složek Re-Barovy osobnosti a spousta dalších vzpomínek.“

„Je ještě funkční?“

„Ale ano, nejspíš ano.“ Nikdy jsem nenarazila na nic takového, vůbec jsem ani nevěděla, že je to možné. „Ale

nevím, jak efektivní bude jako vyhazovač," dodala jsem ve snaze být upřímná.

„Stalo se mu to, když pracoval pro nás. Postaráme se o něj. Třeba by mohl uklízet v klubu po zavírací hodině," řekl Stan. Ze Stanova hlasu jsem poznala, že chce mít jistotu abych si zapamatovala, že upíři dovedou být soucitní, nebo aspoň féroví.

„Hernajs, to bude vohromný!" zazářil Re-Bar na svého šéfa. „Díky, pane Stan.“

„Odvez ho zpátky domů," řekl Stan své podřízené. Odešla hned, s lobotomizovaným mužem v patách.

„Kdo na něm mohl provést takovou zpackanou práci?" uvažoval Stan. Bill neodpovídal, protože tu nebyl, aby vystrkoval růžky, ale aby mě střežil a prováděl vlastní pátrání, pokud to bude třeba. Vstoupila vysoká rudovlasá upírka, ta, která byla v baru tu noc, kdy zmizel Farrell.

„Čeho jste si všimla ten večer, kdy se Farrell ztratil?" zeptala jsem se jí, aniž bych uvažovala o protokolu. Zavrčela na mě, bílé zuby kontrastovaly s tmavým jazykem a zářivou rtěnkou.

Stan řekl: „Spolupracuj!" Tvář se jí okamžitě vyhladila, veškerý výraz zmizel jako záhyby na prostěradle, když po něm přejedete rukou.

„Nepamatuju si," řekla nakonec. Takže Billova schopnost vybavovat si všechno co viděl, do nepatrných detailů, byla osobním nadáním. „Nepamatuju si, že bych viděla Farrella víc než pár minut.“

„Můžete udělat s Rachel totéž, co s tou servírkou?" zeptal se Stan.

„Ne," odpověděla jsem okamžitě, hlasem možná trochu příliš důrazným. „Vůbec neumím číst upírům myšlenky. Uzavřené knihy.“

Bill řekl: „Nevzpomínáš si na nějakého blondáka – jednoho z nás – který vypadal asi tak na šestnáct let? Se starodávným modrým tetováním na rukou a těle?"

„To ano," řekla zrzavá Rachel okamžitě. „To tetování bylo z římských dob, myslím. Bylo primitivní, ale zajímavé.

Všimla jsem si ho, protože jsem neviděla, že by přišel sem do domu požádat Stana o lovecký lístek.“

Takže upíři, procházející teritoriem jiných upírů, se musí takříkajíc hlásit na recepci. Zařadila jsem to do mozku pro případné použití v budoucnu.

„Byl s nějakým člověkem, nebo aspoň se s ním bavil,“ pokračovala rudovlasá upírka. Měla na sobě modré džinsy a zelený svetr, který mi připadal neuvěřitelně teplý. Jenže upíři nemají starosti s aktuální teplotou ovzduší. Podívala se na Stana a pak na Billa, který ji gestem vyzval, aby vysypala všechny vzpomínky, které má. „Ten člověk byl tmavovlasý a měl knír, pokud si ho správně vybavuju.“ Udělala gesto rukama, rozmáchlé gesto s roztaženými prsty, které jakoby říkalo: „Jsou si všichni tolik podobní!“

Po odchodu Rachel se Bill zeptal, jestli je v domě počítač. Stan řekl, že je, a zadíval se na Billa s opravdovou zvědavostí, když Bill požádal, zda by jej nemohl na chvilku použít, a omluvil se, že si s sebou nevzal laptop. Stan kývl. Bill užuž opouštěl místnost, když zaváhal a ohlédl se na mě. „Nevadí ti to, Sookie?“ zeptal se.

„Kdepak!“ Snažila jsem se, aby to znělo sebejistě.

Stan řekl: „Nic se jí nestane. Ještě se musí podívat na pár dalších lidí.“

Pokývla jsem a Bill odešel. Usmála jsem se na Stana, což dělám, když jsem napjatá. Není to radostný úsměv, ale je to lepší než vřískat.

„Jste s Billem dlouho?“ zeptal se Stan.

„Pár měsíců.“ Čím méně toho o nás Stan ví, tím budu radši.

„Jste s ním spokojená?“

„Ano.“

„Milujete ho?“ Stanův hlas zněl pobaveně.

„Do toho vám nic není,“ zazubila jsem se. „Neříkal jste, že musím prověřit ještě další lidi?“

Procházela jsem stejnou procedurou jako prve s Bethany, držela jsem různé ruce a prověřovala nudnou hromadu mozků. Bethany byla rozhodně nejvšímavější osobou v baru. Tihle lidé – druhá servírka, lidský barman a častý štamgast,

upíří fanda, který se na to dokonce přihlásil dobrovolně – měli tupé nudné myšlenky a omezenou schopnost něco si vybavit. Zjistila jsem, že barman přechovává kradené zboží, a po jeho odchodu jsem doporučila Stanovi, aby za bar postavil jiného zaměstnance, jinak bude zatažen do policejního vyšetřování. Na Stana to zjevně zapůsobilo víc, než jsem doufala. Nechtěla jsem, aby se příliš zamiloval do mých služeb.

Bill se vrátil, když jsem končila s posledním zaměstnancem baru, a vypadal trošičku potěšeně, takže jsem dospěla k závěru, že byl úspěšný. Bill trávil poslední dobou většinu času, kdy byl vzhůru, u počítače – z čehož jsem nebyla nijak nadšená.

„Ten tetovaný upír,“ řekl Bill, když už jsme v místnosti zbyli jen Stan a já, „se jmenuje Godric, ačkoliv posledních sto let vystupuje pod jménem Godfrey. Je to odříkač.“ Nevím jak na Stana, ale na mě to udělalo dojem. Pár minut u počítače, a Bill odvedl pěkný kus detektivní práce.

Stan se zatvářil zděšeně a já nejspíš vypadala zmateně.

„Spojil se s radikálními lidmi. Plánuje sebevraždu,“ vysvětlil mi Bill tiše, zatímco Stan byl zahalen v myšlenkách. „Tenhle Godfrey má v plánu setkání se sluncem. Jeho existence mu zhořkla.“

„Takže chce vzít někoho s sebou?“ Godfrey vystaví Farrella slunečním paprskům spolu se sebou?

„Zradil nás Společenstvu,“ řekl Stan.

Zradil je slovo, které čpí melodramatem, ale mě ani nenapadlo se ušklíbnout, když je Stan pronesl. Slyšela jsem už o Společenstvu, třebaže jsem se nikdy nesetkala s někým, kdo by se hlásil k tomu, že do něj skutečně náleží. Čím býval Ku Klux Klan pro afroameričany, tím bylo Společenstvo slunce pro upíry. Byl to nejrychleji rostoucí kult v Americe.

Znovu jsem se ocitla v hlubších vodách, než v jakých jsem dokázala plavat.

KAPITOLA 5

Existovala spousta lidí, kterým se nelíbilo zjištění, že se dělí o planetu s upíry. Přestože tomu tak bylo odjakživa – aniž by o tom věděli – jakmile uvěřili, že upíři jsou skuteční, rozhodli se tihle lidé upíry zničit. Pokud šlo o metody vraždění, nebyli o nic vybíravější než upír samotář.

Upíři samotáři byli nemrtví zpátečníci, nechtěli se prozradit lidem, stejně jako lidé nechtěli vědět o nich. Samotáři odmítali pít syntetickou krev, jež byla poslední dobou hlavní složkou stravy většiny upírů. Samotáři věřili, že jediná budoucnost pro upíry spočívá v návratu k utajení a neviditelnosti. Upíři samotáři tedy zabíjeli lidi pro radost, protože vlastně vítali návrat perzekuce svého druhu. Samotáři v tom spatřovali prostředek, jak přesvědčit hlavní proud upírstva, že utajení je pro jeho budoucnost to nejlepší, a pak také – pronásledování bylo formou kontroly populace.

Už jsem věděla od Billa, že se najdou upíři, které po dlouhém životě postihla strašlivá lítost, nebo snad nuda. Tito odříkači plánovali „setkání se sluncem,“ což byl upířský termín pro spáchání sebevraždy tak, že dotyčný zůstal venku po rozbřesku.

Má volba přítele mě opět zavedla na cesty, po kterých bych se jinak nikdy neubírala. Nepotřebovala bych vědět nic z toho, nikdy by se mi ani nesnilo o tom, že budu chodit s někým, kdo je jednoznačně mrtvý – kdybych se nenarodila

postižená telepatíí. Pro chlapy z lidského rodu jsem byla něco jako vyvrhel. Umíte si jistě představit, jaká je to hrůza chodit s někým, komu můžete číst myšlenky. Když jsem poznala Billa, začalo nejšťastnější období mého života. Ale nepochybně jsem za těch pár měsíců, co jsem ho znala, narazila na víc problémů než za celých předcházejících pětadvacet let. „Tak vy si myslíte, že Farrell je už mrtvý?“ přiměla jsem se skoro násilím soustředit na současnou krizi. Hrozně nerada jsem se ptala, ale potřebovala jsem to vědět.

„Možná,“ řekl Stan po dlouhé pauze.

„Je možné, že ho někde drží,“ řekl Bill. „Víš přece, jak zvou tisk k těmhle... obřadům.“

Stan se dlouhou chvíli upřeně díval do prázdna. Pak vstal. „Stejný člověk byl v baru a na letišti,“ řekl takřka pro sebe. Stan, ujetý hlavní upír Dallasu, teď přecházel sem a tam po místnosti. Pocítila jsem silný neklid, ačkoliv nepřipadalo v úvahu, že bych to řekla nahlas. Tohle byl Stanův dům, a jeho „bratr“ se pohřešoval. Ale já si nepotrpím na dlouhé zadumané mlčení. Byla jsem unavená a chtěla jsem jít spát.

„Takže,“ řekla jsem a snažila se, aby to vyznělo rázně, „jak věděli, že tam budu?“

Pokud je něco horšího, než když na vás upřeně zírá upír, pak to, když na vás upřeně zírají dva upíři.

„Vědět, že přijedete v předstihu... Je tu zrádce,“ řekl Stan. Vzduch v místnosti se začal chvět a praskat napětím, které vytvářel.

Ale já měla méně dramatickou představu. Zvedla jsem blok, ležící na stole, a napsala na něj: „MOŽNÁ TU MÁTE ŠTĚNICI“. Oba se na mě zamračili, jako bych jim nabídla karbanátek. Upíři, kteří individuálně mají neuvěřitelné a rozmanité schopnosti, jsou občas lhostejní k faktu, že si lidé také vyvinuli nějaké ty vlastní schopnosti. Oba muži se po sobě zamyšleně podívali, ale žádný z nich se nevytasil s nějakým praktickým návrhem.

No, ať se jdou bodnout. Viděla jsem to jen ve filmu, ale usoudila jsem, že jestli dal někdo do téhle místnosti štěnici, pak to udělal ve spěchu a byl na smrt vyděšený. Takže ta štěnice bude někde blízko a ne příliš dobře ukrytá. Shodila

jsem šedý kabátek a odkopla střevíce. Protože jsem byla člověk a ve Stanových očích jsem neměla co ztratit, vlezla jsem pod stůl a začala jej prolézat po celé délce, přičemž jsem odstrkovala pojízdné židle. Asi po milionté jsem zalitovala, že na sobě nemám kalhoty.

Dostala jsem se asi dva metry od Stanových nohou, když jsem uviděla něco divného. Na spodní straně světlé dřevěné desky stolu byl přilepený tmavý hrbolek. Prohlédla jsem si jej tak pečlivě, jak jen to bez baterky šlo. Nebyla to stará žvýkačka.

Když jsem našla ten malý mechanický vynález, nevěděla jsem, co dělat. Vylezla jsem ven, o trochu zaprášenější než prve, a ocitla se přímo u Stanových nohou. Natáhl ruku a já ji zdráhavě uchopila. Stan zatáhl jemně, nebo to alespoň jemně působilo, ale najednou jsem stála na nohou proti němu. Nebyl moc vysoký a já se mu dívala do očí z větší blízkosti, než mi bylo milé. Zvedla jsem prst před obličej, aby bylo jisté, že dává pozor. Ukázala jsem pod stůl.

Bill v okamžiku opustil místnost. Stanova tvář zbělela ještě víc a oči mu zaplály. Dívala jsem se všude možně, jen ne přímo na něj. Nechtěla jsem být tím, nač se dívá, zatímco tráví skutečnost, že mu někdo nasadil štěnici do audienční komnaty. Opravdu byl zrazený, jenže ne tak, jak čekal.

V duchu jsem pátrala po něčem, co by pomohlo. Zazářila jsem na Stana. Automaticky jsem zvedla ruku, abych si upravila ohon, ale uvědomila jsem si, že mám vlasy pořád ještě svinuté v týle, třebaže už značně méně úhledně. Jejich úprava mi poskytla dobrou záminku sklopit oči.

Značně se mi ulevilo, když se Bill znovu objevil s Isabel a tím mužem, který myl nádobí, a nesl umyvadlo s vodou. „Je mi líto, Stane,“ řekl Bill. „Obávám se, že Farrell je už mrtvý, soudě podle toho, co jsme objevili dnes večer. Sookie a já se zítra vrátíme do Louisiany, pokud nás už nepotřebuješ.“ Isabel ukázala na stůl a muž postavil umyvadlo.

„To klidně můžete,“ odvětil Stan hlasem studeným jako led. „Pošlete mi účet. Tvůj pán, Erik, na tom striktně trval. Budu se s ním muset někdy sejít.“ Jeho tón naznačoval, že to setkání nebude pro Erika příjemné.

Isabel řekla prudce: „Ty člověče pitomá! Vybryndal jsi mi pití!“ Bill se natáhl přese mě, aby vyškul bl štěníci zpod stolu a hodil ji do vody, a Isabel, kráčející ještě plynuleji, aby voda nevyšpláchla přes okraje umyvadla, opustila místnost. Její společník zůstal.

To se vyřídilo celkem jednoduše. A bylo přinejmenším možné, že ten, kdo odposlouchával, se dal tím krátkým dialogem oklamat. Všichni jsme se uklidnili, když teď byla štěníce pryč. Dokonce i Stan vypadal trochu méně děsivě.

„Isabel říká, že máte důvod se domnívat, že Farrella možná uneslo Společenstvo,“ řekl muž. „Možná bychom s touhle slečnou mohli zítra zajít do Centra Společenstva a pokusit se zjistit, jestli se někdy v dohledné době neplánuje nějaký obřad.“

Bill a Stan se na něj zamyšleně zadívali.

„To je dobrý nápad!“ řekl Stan. „Pár by nebyl tak nápadný.“

„Sookie?“ zeptal se Bill.

„Rozhodně nemůže jít nikdo z vás,“ řekla jsem. „Asi bychom mohli aspoň zjistit půdorys toho místa. Pokud si myslíte, že opravdu existuje možnost, že tam Farrella drží.“ Kdybych dokázala v Centru Společenstva zjistit o situaci něco víc, možná bych dokázala zabránit upírům v útoku. Určitě nepůjdou na policejní stanici podat hlášení o pohřešované osobě, aby přiměli policii prohledat Centrum. Ať se dallaští upíři sebevíc chtěli udržet v mezích lidského zákona, aby mohli úspěšně sklízet dobrodiní zařazení do společnosti, přesto mi bylo jasné, že je-li nějaký dallaský upír držen jako zajatec v Centru, budou lidé umírat vpravo vlevo. Tomu bych možná dokázala zabránit, a také najít pohřešovaného Farrella.

„Jestli je ten tetovaný upír odříkač a má v plánu setkání se sluncem, na které vezme Farrella s sebou, a pokud se to zařizuje prostřednictvím Společenstva, pak ten falešný kněz, který se tě pokusil odvést z letiště, musí pracovat pro ně. Už tě znají,“ namítl Bill. „Musela by sis vzít paruku.“ Spokojeně se usmál. Paruka byla jeho nápad.

Paruka v tomhle vedru. A sakra! Snažila jsem se nevypatat trucovitě. Koneckonců bude lepší mít svědivou

hlavu, než se dát identifikovat během návštěvy Centra Společenstva slunce jako žena, která se druží s upíry. „Bude lepší, když se mnou bude ještě nějaký člověk,“ připustila jsem, jakkoli mě mrzelo zatahovat do nebezpečí někoho dalšího.

„Je tu Isabelin současný mužský,“ řekl Stan. Chvilku mlčel a já uhádla, že na ni „zavola“, nebo jak kontaktoval své podřízené.

Samozřejmě, Isabel připlula. Musí to být šikovné, když člověk může takhle přivolávat lidi. Nepotřebujete interkom ani telefon. V duchu jsem se ptala, na jakou vzdálenost ještě mohou ostatní upíři od něj dostávat zprávy. Byla jsem docela ráda, že mi Bill nemůže signalizovat beze slov, protože bych si připadala až moc jako jeho otrokyně. Dokáže Stan přivolávat lidi stejně jako své upíry? Asi jsem to ve skutečnosti nechtěla vědět.

Muž zareagoval na přítomnost Isabel jako křepelák, když cítí koroptev. Anebo spíš jako hladový člověk, kterému naservírují velký biftek a pak musí čekat, až se všichni pomodlí. Skoro bylo vidět, jak se mu sbíhají sliny. Doufala jsem, že v Billově přítomnosti takhle nevypadám.

„Isabel, tvůj muž se dobrovolně přihlásil, že půjde se Sookíí do Centra Společenstva slunce. Dokáže být přesvědčivý jako potenciální konvertita?“

„Ano, myslím, že dokáže,“ zadívala se Isabel muži do očí.

„Než půjdete – jsou dnes večer nějakí návštěvníci?“

„Ano, jeden z Kalifornie.“

„Kde je?“

„V domě.“

„Byl v téhle místnosti?“ Přirozeně Stan by byl moc rád, kdyby tam tu štěnici dal upír nebo člověk, kterého nezná.

„Ano.“

„Přived' ho!“

Dobrých pět minut nato se Isabel vrátila s vysokým plavým upírem v patách. Musel měřit metr devadesát, nebo možná i víc. Byl opálený, hladce oholený a měl hřívu vlasů v barvě pšenice. Okamžitě jsem sklopila oči, hned jak jsem vycítila, že Bill znehybněl.

Isabel řekla: „To je Leif.“

„Leife,“ řekl Stan jako by nic, „vítej do mého hnízda! Dnes večer tu máme problém.“

Upřeně jsem se dívala na špičky svých nohou a toužila, tak jak jsem ještě nikdy po ničem netoužila, být s Billem pár minut úplně o samotě a zjistit, co se sakra děje, protože tenhle upír nebyl žádný „Leif“ a nebyl z Kalifornie.

Byl to Erik.

Billova ruka se objevila v mém zorném poli a uchopila mou ruku. Velmi opatrně mi lehce stiskl prsty a já to opětovala. Bill mě objal kolem pasu a já se o něj opřela. Potřebovala jsem se uvolnit.

„Co si přejete?“ zeptal se Erik – ne, momentálně Leif – zdvořile.

„Zdá se, že někdo vstoupil do této místnosti a dopustil se špehování.“

To bylo řečeno hezky. Stan chtěl prozatím udržet odposlech v tajnosti, a s ohledem na skutečnost, že tu určitě byl nějaký zrádce, to byl pravděpodobně výborný nápad.

„Jsem návštěvník vašeho hnízda a nemám problém s tebou ani s nikým ze zdejších.“

Leifovo klidné a upřímné popření bylo dost působivé, vzhledem k tomu, co jsem najisto věděla – že celá jeho přítomnost je klam, sledující nějaký nezbadatelný upíří cíl.

„Pardon,“ řekla jsem tak křehce a lidsky, jak jen to bylo možné.

Stan se zatvářil nad tímto vyrušením dost podrážděně, ale ať si trhne nohou.

„Ten, hm, předmět se tady musel ocitnout dřív než dneska,“ řekla jsem a snažila se mluvit tak, jako bych si byla jistá, že Stan už o tom uvažoval. „Aby se dozvěděli detaily o našem příjezdu do Dallasu.“

Stan na mě zíral a ve tváři neměl vůbec žádný výraz.

Když už, tak už. „A promiňte, ale jsem už opravdu unavená. Nemohl by mě Bill odvézt zpátky do hotelu?“

„Řekneme Isabel, aby vás tam odvezla samotnou,“ řekl Stan přezíravě.

„Ne, pane!“

Za falešnými brýlemi vylétlo Stanovo bledé obočí vzhůru. „Ne?“ Znělo to, jako by to slovo ještě nikdy neslyšel.

„Podle podmínek mé smlouvy nikam nejdu bez upíra z mé oblasti. Ten upír je Bill. Bez něj v noci nikam nejdu.“

Stan se na mě znovu pěkně dlouze zadíval. Byla jsem ráda, že jsem našla štěnici a i jinak osvědčila svou užitečnost, jinak bych ve Stanově hnízdečku dlouho nevydržela. „Jděte,“ řekl a Bill ani já jsme nemarnili čas. Kdyby Stan začal podezírat Erika, stejně bychom mu nemohli pomoci a nebylo vyloučeno, že bychom ho mohli i prozradit. Já bych to daleko pravděpodobněji udělala nějakým slovem nebo gestem před Stanovým očima. Upíři studovali lidi celá staletí, tak jako se šelmy hledí dozvědět co nejvíc o své kořisti.

Isabel vyšla s námi ven a znovu jsme nastoupili do jejího lexusu, aby nás odvezla zpátky do hotelu Tichý břeh. Dallaské ulice sice nebyly prázdné, ale aspoň mnohem klidnější, než když jsme před pár hodinami přijeli do hnízda. Odhadovala jsem, že chybí necelé dvě hodiny do úsvitu.

„Děkuji,“ řekla jsem zdvořile, když jsme zastavili pod *porte cochere* našeho hotelu.

„Můj člověk vás přijde vyzvednout ve tři hodiny odpoledne,“ sdělila mi Isabel.

Potlačila jsem nutkání říci: „Rozkaz!“ a srazit podpatky, místo toho jsem jí jen řekla, že to bude fajn. „Jak se jmenuje?“ zeptala jsem se.

„Jmenuje se Hugo Ayres,“ řekla.

„Fajn!“ Už jsem věděla, že je bystrý a má nápady. Šla jsem do haly a počkala na Billa. Opozdil se za mnou jen o pár vteřin a nahoru výtahem jsme vyjeli mlčky.

„Máš klíč?“ zeptal se mě u dveří pokoje.

Napůl jsem spala. „Kde máš svůj?“ zeptala jsem se nepříteliš milostivě.

„Rád bych se díval, jak vyndáváš ten tvůj,“ řekl.

Najednou jsem dostala lepší náladu. „Třeba bys ho rád našel sám,“ navrhla jsem.

Upíří muž s černou hřívou až po pás prošel chodbou, objímaje kolem ramen buclatou dívku s hlavou plnou

kudrnatých rudých vlasů. Když vstoupili do pokoje o kus dál v chodbě, začal Bill pátrat po klíči.

Našel ho pěkně rychle.

Jakmile jsme se ocitli uvnitř, Bill mě zvedl do náručí a dlouze políbil. Potřebovali jsme si promluvit, protože během této dlouhé noci se toho stala spousta, ale já neměla náladu a on taky ne.

Na sukních je pěkné, jak jsem zjistila, že se prostě jen vyhrnou, a když máte pod nimi jen tanga, mohou zmizet v cukru letu. Šedý kabátek už byl na podlaze, bílý top odhozený a já měla paže zaklesnuté kolem Billova krku, než bys řekl „kašli na upíra“.

Bill se opíral o stěnu obýváku a snažil se rozepnout kalhoty, já byla ještě ovinutá kolem něj, když se ozvalo zaklepání na dveře.

„Sakra,“ zašeptal mi do ucha. „Jděte pryč!“ řekl o něco hlasitěji. Přitulila jsem se k němu a jemu se zadrhl dech v hrdle. Vytáhl mi jehlice z vlasů, až se mi rozpustily po zádech.

„Musím s tebou mluvit,“ řekl známý hlas, poněkud ztlumený tlustými dveřmi.

„Ne!“ zasténala jsem. „Řekni, že tam není Erik!“ Jediný tvor na světě, kterého jsme *museli* vpustit.

„Tady je Erik,“ řekl hlas.

Uvolnila jsem nohy, zaklesnuté kolem Billova pasu, a on mě něžně spustil na podlahu. Opravdu vztekla jsem si šla do ložnice obléknout koupací plášť. Do háje se zapínáním všech těch knoflíků na oblečení!

Vrátila jsem se, když Erik říkal Billovi, že si Bill dnes večer počíнал dobře.

„A ty jsi byla samozřejmě úžasná, Sookie,“ řekl Erik, přičemž uznalým pohledem zhodnotil krátký růžový koupací plášť. Vzhledla jsem k němu – a výš, a ještě výš – a toužila, aby byl na dně Rudé řeky, i s tím úžasným úsměvem, zlatými vlasy a vůbec se vším.

„No ne,“ řekla jsem zle, „mockrát díky, žes nám to přišel povědět! Nemohli bychom jít spát, kdybys nás ty nepoplácal po zádech.“

Erik vypadal upřímně potěšeně. „I propána!“ řekl. „Nevyrušil jsem vás od něčeho? Nejsou – no, není to – snad tvoje, Sookie?“ Zvedl černou šňůrku, která původně tvořila jednu stranu mých kalhotek.

Bill řekl: „Jedním slovem ano. Ještě něco bys chtěl s námi probrat, Eriku?“ Led by byl překvapen tím, jak studeně dokáže Bill promluvit.

„Dneska v noci nemáme čas,“ řekl Erik lítostivě, „protože je tak brzy světlo, a já potřebuju ještě ledacos zařídit, než půjdu spát. Ale zítra v noci se musíme sejít. Až zjistíš, co vlastně Stan chce, nech mi vzkaz v recepci a pak to zařídíme.“

Bill přikývl. „Tak sbohem,“ řekl.

„Nechceš šláftruňk?“ Doufal snad, že mu někdo nabídne láhev krve? Erikův pohled zabloudil k ledničce a pak ke mně. Litovala jsem, že mám na sobě tenký nylonový župan místo něčeho tlustého z froté. „Teplý rovnou ze žíly?“ Bill zachoval kamenné mlčení.

Erik ze mě nespouštěl oči do poslední vteřiny, dokud nepřekročil práh a Bill za ním nezamkl.

„Myslíš, že poslouchá za dveřmi?“ zeptala jsem se Billa, když mi rozvazoval šerpu županu.

„Je mi to jedno,“ řekl Bill a věnoval se jiným věcem.

*

Když jsem kolem jedné hodiny po poledni vstala, panovalo v hotelu ticho. Samozřejmě, většina hostů spala. Pokojské přes den do pokoje nepřijdou. Všimla jsem si včera v noci ochranky – upířích stráží. Ve dne to bude jiné, protože za denní hlídání platí hosté tak těžké peníze. Poprvé v životě jsem zavolala pokojovou službu a objednala si snídani. Měla jsem hlad jako vlk, protože jsem celou noc vůbec nejedla. Byla jsem osprchovaná a zabalená v županu, když číšník zaklepal na dveře, a jen co jsem se přesvědčila, že je to ten, kdo tvrdí, že je, vpustila jsem ho dovnitř.

Po včerejším pokusu o únos jsem nic nebrala jako samozřejmost. Držela jsem pepřový sprej u boku, zatímco

mladý muž prostíral a servíroval jídlo a kávovou konvici. Kdyby udělal jediný krůček ke dveřím, za nimiž spal Bill ve své rakvi, byla bych ho sejmula. Ale tenhle chlapík, Arturo, byl dobře vyškolený a jeho oči se k ložnici ani nezatoulaly. Nikdy se nepodíval ani přímo na mě. Ale přemýšlel o mně a já litovala, že jsem si neoblékla podprsenku, než jsem ho pustila dál.

Když odešel – a jak mě Bill instruoval, připsala jsem spropitné k pokojovému účtu, který jsem podepsala – snědla jsem všechno, co přinesl: klobásu, lívance a misku melounových kuliček. Páni, to byla dobrota! Sirup byl opravdový javorový a ovoce bylo zralé tak akorát. Klobása byla báječná. Byla jsem ráda, že Bill není vzhůru, aby na mě koukal a znervózňoval mě. Vlastně se nerad díval jak jím, a nesnášel, když jsem jedla česnek.

Vyčistila jsem si zuby, vykartáčovala vlasy a nanesla mejkap. Byl čas připravit se na návštěvu v Centru Společenstva. Rozdělila jsem si vlasy pěšinkou, vyčesala je a vyndala z krabice paruku. Byla krátká a hnědá, opravdu nevýrazná. Říkala jsem si prve, že Bill je cvok, když navrhl, abych si vzala paruku, a ještě pořád jsem se v duchu ptala, jak ho napadlo, že bych mohla nějakou potřebovat, ale byla jsem ráda, že ji mám. Měla jsem podobné brýle jako Stan, sloužící stejnému maskovacímu účelu, a ty jsem si nasadila. Dole trochu zvětšovaly, abych mohla legitimně tvrdit, že to jsou brýle na čtení.

Co si na sebe bere fanatik, když jde na shromaždiště fanatiků? Podle mých omezených zkušeností se fanatici obvykle oblékali konzervativně, buď proto, že byli příliš zaneprázdnění jinými starostmi, než aby o tom přemýšleli, anebo protože spatřovali v moderním oblečení zlo. Kdybych byla doma, zaběhla bych si do Wal-Martu a ušetřila, ale byla jsem tady, v drahém Tichém břehu bez oken. Nicméně Bill mi řekl, abych zavolala na recepci, kdybych cokoliv potřebovala. Tak jsem to udělala.

„Recepce,“ řekl člověk, který se snažil napodobit uhlazený chladný hlas staršího upíra. „Přejete si, prosím?“ Měla jsem

sto chutí mu říct, aby to vzdal. Kdo stojí o imitaci, když je pod jednou střechou s originálem?

„Tady je Sookie Stackhouseová, tři-čtrnáct. Potřebuju dlouhou džínovou sukni, velikost osm, a pastelovou květovanou blůzu nebo svetřík, stejná velikost.“

„Ano, prosím,“ řekl po delší pauze. „Kdy vám to mám doručit?“

„Brzy.“ Páni, tohle byla švanda! „Abych řekla pravdu, čím dřív, tím líp.“ Přicházela jsem tomu na chuť. Bavilo mě žít na náklady někoho jiného.

Zatímco jsem čekala, sledovala jsem v televizi zprávy. Byly to typické zprávy z jakéhokoli amerického velkoměsta: dopravní problémy, problémy s parkovacími zónami, problémy s vraždami.

„Žena, která byla včera v noci nalezena mrtvá v hotelovém kontejneru na odpadky, byla identifikována,“ říkal moderátor hlasem jaksepatří vážným. Spustil koutky úst, aby dal najevo vážnou obavu. „Tělo jednadvacetileté Bethany Rogersové bylo nalezeno za hotelem Tichý břeh, proslaveným jako první hotel v Dallasu, kde se mohou ubytovat a stravovat nemrtví. Rogersová zahynula jedinou střelnou ranou do hlavy. Policie označila vraždu jako ‚popravu‘. Detektiv Tawny Kelnerová sdělila našemu reportérovi, že policie sleduje několik stop.“ Afektovaně vážnou tvář na obrazovce vystřídala upřímně vážná. Detektivce bylo přes čtyřicet, podle mého odhadu, a byla to velmi malá žena s dlouhým copem na zádech. Kamera zabírala i reportéra, malého snědému muže v dokonale padnoucím obleku. „Detektive Kelnerová, je pravda, že Bethany Rogersová pracovala v upířím baru?“

Žena se zamračila ještě strašidelněji. „Ano, je to pravda,“ řekla. „Nicméně byla zaměstnána jako číšnice, ne jako bavička.“ Bavička? Co dělají baviči v Křídle netopýra? „Pracovala tam teprve dva měsíce.“

„Nasvědčuje místo nálezu jejího těla nějaké účasti upírů?“ Reportér byl vytrvalejší, než bych byla na jeho místě já.

„Naopak, jsem přesvědčená, že místo bylo vybráno tak, aby tlumočilo upírům nějaký vzkaz,“ odsekla Kelnerová a pak

se zatvářila, jako by litovala, že vůbec něco řekla. „A teď mě laskavě omluvte...“

„Samozřejmě, detektive,“ řekl reportér, trochu ohromený. „Tak, Tome,“ a obrátil se čelem ke kameře, jako by skrze ni viděl až do studia, „to je provokativní téma.“

Cože?

Moderátor si taky uvědomil, že reportér plácá nesmysly, a rychle přešel na jiný námět.

Chudák Bethany byla mrtvá, a já to neměla s kým probrat. Potlačila jsem slzy, měla jsem pocit, že mám sotva právo pro tu dívku plakat. Nemohla jsem se ubránit otázce, co se s Bethany Rogersovou dělo včera v noci, když ji vyvedli z místnosti v upířím hnízdě. Pokud tu nebyly stopy tesáků, určitě ji nezabil žádný upír. Byl by to mimořádný upír, kdyby si nechal ujít krev.

Popotahovala jsem, abych potlačila slzy, a celá nešťastná jsem si sedla na gauč a lovila z kabelky tužku. Nakonec jsem vyhrabala propisku. Poškrábala jsem se s ní pod parukou. I v klimatizované tmě hotelu mě to svědilo. Za půl hodiny se ozvalo zaklepání na dveře. Znovu jsem se podívala špehýrkou. Zase tam byl Arturo s oblečením přehozeným přes ruku.

„Co nebudete chtít, vrátíme,“ řekl a podal mi ranec. Snažil se nedívat na mé vlasy.

„Díky,“ řekla jsem a dala mu spropitné. Dokázala jsem si to v chvatu navyknout.

Zanedlouho jsem se měla sejít s Ayresem, Isabeliným kolouškem. Shodila jsem ze sebe župan a podívala se, co mi Arturo přinesl. Bledě broskvová blůza se zašle bílými květy, to by šlo, a sukně... hmmm. Zřejmě nesehnal džínovinu a ty dvě, které přinesl, byly khaki. To bude dobré, usoudila jsem, a jednu si navlékla. Zdála se mi moc těsná, než aby působila, jak jsem potřebovala, a tak jsem byla ráda, že přinesl ještě další střih. Ten byl přesně akorát. Vklouzla jsem nohama do sandálů bez podpatků, připnula si do propíchnutých uší maličké náušnice a byla připravená k odchodu. Měla jsem dokonce k tomu kompletku na doplnění i odrbanou slaměnou kabelku. Naneštěstí to byla moje obvyklá kabelka. Ale

náramně se k tomu hodila. Vyhodila jsem z ní všechno, podle čeho by mě mohli identifikovat, a zalitovala, že mě to nenapadlo dřív, ale až na poslední chvíli. V duchu jsem se ptala, jaká zásadní bezpečnostní opatření jsem asi ještě zapoměla.

Vyšla jsem do tiché chodby. Byla přesně stejná jako v noci. Nebyla tam zrcadla ani okna, a pocit uzavřenosti byl naprostý. Tmavě rudý koberec a jasně modré, červené a krémové tapety vzhledu nijak neprospívaly. Výtah se otevřel, když jsem stiskla přivolávač, a já sjela dolů sama. Dokonce ani hudba ve výtahu nehrála. Tichý břeh byl hodný svého jména.

Po obou stranách výtahu stály ozbrojené stráže, když jsem dorazila do haly. Dívaly se na hlavní vchod do hotelu. Ty dveře byly očividně zamčené. Na zdi vedle dveří byla obrazovka, na níž byl vidět chodník přede dveřmi. Další obrazovka ukazovala širší záběr.

Říkala jsem si, že asi bezprostředně hrozí nějaký strašný útok a ztuhla jsem. Srdce mi bušilo jako o závod, ale po několika vteřinách klidu jsem usoudila, že tam jsou asi pořád. Právě proto bydleli upíři tady a v jiných podobně specializovaných hotelech. Kolem těch stráží by se k výtahům nikdo nedostal. Nikdo by se nedostal do hotelových pokojů, kde leží spící a bezmocní upíři. Právě proto byly ceny v hotelu tak přemrštěné. Dva strážní, kteří měli momentálně službu, byli oba obrovští a na sobě měli černou hotelovou livrej. (Cha cha! Všichni jako by si mysleli, že upíři jsou posedlí černou barvou.) Osobní zbraně strážných mi připadaly gigantické, jenomže já se ve zbraních moc nevyznám. Muži se na mě podívali a pak se vrátili ke svému znuděnému zírání před sebe.

I recepční byli ozbrojeni. Na stojanech za pultem byly brokovnice. V duchu jsem se ptala, jak daleko by zašli při ochraně svých hostů. Opravdu by stříleli po jiných lidech, vetřelcích? Jak by se k tomu stavěl zákon?

V jednom z čalouněných křesel, rozesetých na mramorové podlaze haly, seděl muž v brýlích. Byl asi třicátník, vysoký a štíhlý, s pískovými vlasy. Měl na sobě oblek, lehký letní

khaki oblek s konzervativní vázankou a lacinými mokasíny. Myč nádobí, jasně.

„Hugo Ayres?“ zeptala jsem se.

Vymrštil se a potřásl mi rukou. „Vy musíte být Sookie? Ale ty vlasy... včera v noci jste byla blond?“

„To jsem. Mám paruku.“

„Vypadá to velmi přirozeně.“

„To je dobře. Jste připraven?“

„Auto mám venku.“ Krátce se dotkl mých zad, aby mi ukázal správný směr, jako bych neviděla dveře. Ocenila jsem tu zdvořilost, třebaže ne náznak v ní obsažený. Snažila jsem se získat z Hugo Ayrese nějaký pocit. Nevysílal.

„Jak dlouho chodíte s Isabel?“ zeptala jsem se, když jsme si zapínali pásy v jeho caprice.

„Á, hm, hádám asi jedenáct měsíců,“ odpověděl Hugo Ayres. Měl velké ruce s pihovatými hřbety. Překvapovalo mě, že nežije někde na předměstí s manželkou s melírovanými vlasy a dvěma blond dětmi.

„Jste rozvedený?“ zeptala jsem se z okamžitého popudu. Zalitovala jsem toho, když jsem uviděla, jak jeho tvář přelétl žal.

„Ano,“ řekl. „Hodně nedávno.“

„Škoda!“ Už jsem se chtěla zeptat na děti, ale pak jsem usoudila, že mi do toho nic není. Dokázala jsem v něm číst dost dobře, abych věděla, že má holčičku, ale nedokázala jsem zjistit její jméno a věk.

„Je to pravda, že umíte číst myšlenky?“ zeptal se.

„Ano, je to pravda.“

„Není divu, že jste pro ně tak přitažlivá.“

No *auvajs*, Hugo! „To je patrně značná část důvodů,“ řekla jsem co možná bezvýrazně a klidně. „Co děláte přes den?“

„Jsem právník,“ řekl Hugo.

„Není divu, že jste pro ně tak přitažlivý,“ řekla jsem tím nejneutrálnějším hlasem, jakého jsem byla schopná.

Po delším mlčení Hugo řekl: „Nejspíš jsem si to zasloužil.“

„Nechme to být. Musíme mít nějaký krycí příběh.“

„Nemohli bychom být bratr a sestra?“

„To není vyloučeno. Už jsem viděl sourozenecké dvojice, které si byly podobné míň než my dva. Ale myslím, že bude lepší, když spolu budeme chodit, tím se spíš vysvětlí ty mezery ve znalostech, které o sobě máme, pokud by nás oddělili a vyslýchali. Nepředpovídám, že se to stane, a překvapilo by mě to, ale jako sourozenci bychom o sobě museli vědět všechno.“

„Máte pravdu. Co kdybychom řekli, že jsme se poznali v kostele? Vy jste se právě přestěhovala do Dallasu a já vás poznal v nedělní škole při metodistickém kostele Glena Craigieho. To je dokonce v mé farnosti.“

„Fajn. Co takhle že bych byla manažerka... restaurace?“ Po práci u Merlotta jsem si říkala, že dokážu v té roli působit přesvědčivě, pokud mě nebudou vyslýchat příliš intenzivně.

Zatvářil se trochu překvapeně. „To je právě dost odlišné, aby to znělo dobře. Nejsem valný herec, takže se budu prostě držet toho, že já jsem já – a to by mělo dobře dopadnout.“

„Jak jste poznal Isabel?“ Samozřejmě jsem byla zvědavá.

„Zastupoval jsem Stana u soudu. Sousedé ho žalovali, chtěli upírům zakázat přístup do své čtvrti. Prohráli.“ Hugo měl smíšené pocity ze svého spojení s upírkou, a nebyl si docela jistý ani tím, jestli je dobře, že ten proces vyhrál. Popravdě řečeno Hugo měl vůči Isabel velmi ambivalentní pocity.

No výborně, tím byl tenhle úkol ještě děsivější. „Dali to do novin? Že jste zastupoval Stana Davise?“

Zatvářil se dopáleně. „Ano, dali. Krucinál, někdo v Centru by mě mohl poznat podle jména. Nebo mě, z obrázku, který byl v novinách.“

„Ale to by mohlo být ještě lepší! Můžete jim říct, že jste pochopil svůj omyl, když jste lépe poznal upíry.“

Hugo si to promyslel, jeho velké pihovaté ruce se neklidně pohybovaly na volant. „Tak jo,“ řekl nakonec. „Jak jsem řekl, nejsem zrovna herec, ale myslím, že to zvládnu.“

Já jsem hrála pořád, takže jsem si o sebe nedělala velké starosti. Když berete objednávku pití od nějakého chlápka a přitom předstíráte, že nevíte o tom, jak uvažuje, jestli jste blond až dolů – to je výtečný herecký trénink. Nemůžete

lidem zazlívát – většinou – co si myslí v duchu. Musíte se nad to naučit povznést.

Užuž jsem chtěla právníkovi navrhnout, aby mě vzal za ruku, kdyby to dneska začalo být napjaté, aby mi vysílal myšlenky, podle kterých bych mohla jednat. Ale jeho dvojakost, ta dvojakost, která z něj vanula jako laciná kolínská, mě zarazila. Byl možná sexuálně přitahován k Isabel, možná ji dokonce miloval včetně nebezpečí, které představovala, ale nepřipadalo mi, že jeho srdce a mysl by jí byly úplně oddány.

V nepříjemném okamžiku sebezpytování jsem se v duchu ptala, zda se dá totéž říci o Billovi a o mně. Ale teď nebyla vhodná doba ani místo, abych o tom uvažovala. Měla jsem dost Hugových myšlenek k tomu, abych se mohla ptát, jestli je zcela důvěryhodný ve smyslu této naší malé mise. Odtud byl jen krůček k úvahám, jak dalece jsem v bezpečí, pokud jsem v jeho společnosti. Také by mě zajímalo, jak moc toho o mně Hugo Ayres vlastně ví. Nebyl v místnosti, když jsem včera v noci pracovala. Isabel mi nepřipadala jako klepna. Bylo možné, že o mně mnoho nevěděl.

Čtyřproudá silnice, vedoucí přes obrovské předměstí, byla lemována jako obvykle fast-foody a obchodními řetězci všeho druhu. Postupně ale nákupní centra vystřídaly rezidence a beton ustoupil zeleni. Provoz nepolevoval. Nikdy bych nemohla žít v takhle velkém městě, zvládat je den za dnem.

Hugo zpomalil a pustil blinkr, když jsme se ocitli na velké křižovatce. Chystali jsme se zahnout na parkoviště u velkého kostela, alespoň dříve to býval kostel. Svatyně byla podle měřítek Bon Temps obrovská. S takovouhle účastí mohli v našem Zapadákově počítat jedině baptisté, a to ještě jen kdyby se všechny jejich farnosti spojily dohromady. Dvoupodlažní kostel lemovala dvě dlouhá přízemní křídla. Celá budova byla z bíle natřených cihel a všechna okna byla kouřová. Celé to obklopoval chemicky zelený trávník a obrovité parkoviště.

Nápis na tabuli, vztyčené na pěkně ošetřovaném trávníku, zněl: „CENTRUM SPOLEČENSTVA SLUNCE – z mrtvých vstal jen Ježíš“.

Ušklíbla jsem se, když jsem otevřela dveře a vystoupila z Hugova auta. „Tamhleto je lež,“ ukázala jsem na nápis svému společníkovi. „Lazar vstal taky z mrtvých. Ti cvoci neznají dobře ani Písmo.“

„Takový postoj radši pusťte z hlavy,“ varoval mě Hugo, když vystoupil a dálkovým ovládáním zamkl auto. „Ať nejste neopatrná. Tihle lidé jsou nebezpeční. Veřejně převzali odpovědnost za předání dvou upírů Čerpačům, s tím, že lidstvu může smrt upíra jakýmkoli způsobem přinejmenším prospět.“

„Oni jednájí s Čerpači?“ Udělalo se mi nanic. Čerpací měli nadmíru riskantní profesi. Chytali upíry, omotávali je stříbrnými řetězy a odčerpávali z nich krev, kterou prodávali na černém trhu. „Ti lidé tady předali upíry Čerpačům?“

„Jeden z jejich členů to řekl v interview do novin. Samozřejmě, další den byl ve zprávách jejich vůdce a vehementně to popíral, ale já myslím, že to byla jen kouřová clona. Společenstvo zabíjí upíry jak se dá, považuje je za bezbožné, odporné a všeho schopné. Jestliže jste nejlepší přítelkyně upíra, dokážou vyvinout nesmírný tlak. Jen to mějte na paměti pokaždé, než tady otevřete pusu.“

„Vy taky, pane Zlověstný. Varování.“

Zvolna jsme kráčeli k budově a cestou si ji prohlíželi. Na parkovišti bylo ještě asi deset dalších aut, od starých a potlučených až po zbrusu nová a drahá. Mně se nejvíc líbil perleťově bílý lexus, tak hezký, že mohl skoro náležet i upírovi.

„Někdo na té nenávisti dobře vydělává,“ konstatoval Hugo.

„Kdo to tady vede?“

„Chlápek jménem Steve Newlin.“

„Vsaďte se, že je to jeho auto.“

„Tím by se vysvětlovala ta samolepka na nárazníku.“

Kývla jsem. Stálo na ní: ŘEKNĚTE *NE NEMRTVÝM*. Uvnitř na zrcátku visela replika – no, možná replika – zašpičatělého kůlu.

Na sobotní odpoledne tam bylo rušno. Na oploceném dvoře vedle budovy si na houpačkách a prolézačce hrály děti.

Děcka hlídal znužený adolescent, který tu a tam vzhlédl, jinak se šťoural za nehty. Dnes nebylo takové horko jako včera – léto opouštělo své poslední stanoviště, odsouzené už ke zkáze, a díky Bohu za to –, dveře budovy byly otevřené a zajištěné, aby se využilo krásného dne a příjemné teploty vzduchu.

Hugo mě vzal za ruku, až jsem sebou trhla, ale pak jsem si uvědomila, že se snaží, abychom vypadali jako milenci. O mě osobně měl nulový zájem, což mi vyhovovalo. Po vteřince přivykání se nám podařilo vypadat úplně přirozeně. Ten kontakt mi jen tím víc otevřel Hugovu mysl a já poznala, že je v ní úzkost, ale také rozhodnost. Můj dotek mu připadal nechutný, což byl pro mě kapánek silný pocit, než abych se cítila příjemně. Nedostatek přitažlivosti mi nevadil, ale z té vyslovené nechuti jsem byla nesvá. Za tím pocitem něco bylo, nějaký základní postoj... ale před námi byli lidé a já se v myšlenkách vrátila k práci. Cítila jsem, jak se mi rty stahují úsměvem.

Bill si dal v noci pozor, aby nechal mou šíji na pokoji, takže jsem si nemusela dělat starosti se skrýváním nějakých stop po tesácích, a ve svém novém úboru a za tohohle krásného dne bylo snazší vypadat bezstarostně, když jsme pokynuli na pozdrav dvojici středního věku, vycházející z budovy.

Prošli jsme do šera uvnitř; patrně jsme se ocitli v tom křídle kostela, kde sídlila nedělní škola. Před místnostmi podél chodby byly nové nápisy, na kterých stálo ROZPOČET A FINANCE, INZERCE a nejzlověstnější – MEDIÁLNÍ VZTAHY.

Ze dveří o kus dál v chodbě vyšla nějaká čtyřicátnice a obrátila se k nám. Vypadala příjemně, dokonce mile, měla krásnou pleť a krátké hnědé vlasy. Její výrazně růžová rtěnka se hodila k výrazně růžovým nehtům a dolní ret měla mírně našpulený, takže působila nečekaně smyslným dojmem, který ještě zvláště provokativně zesilovalo i její příjemně oblé tělo. Džínová sukně a úpletový pulovřík, úhledně zastrčený v pase, byly ozvěnou mého úboru a já se za to v duchu pochválila.

„Přejete si?“ zeptala se s nadějí.

„Chceme se něco dozvědět o Společenstvu,“ řekl Hugo a působil do puntíku stejně mile a upřímně jako naše nová kamarádka. Měla na prsou jmenovku, jak jsem si všimla, a na té stálo S. NEWLINOVÁ.

„Jsme rádi, že jste tady,“ řekla. „Já jsem manželka ředitele Steve Newlina. Jmenuju se Sarah.“ Potřásla si rukou s Hugem, ale se mnou ne. Některé ženy si nepotrpí na potřásání rukama s jinými ženami, takže jsem se tím netrápila.

Vyměnili jsme si „těší-mě-že-vás-poznávám“ a ona pokynula manikúrovanou ručkou k dvojitém dveřím na konci chodby. „Kdybyste šli laskavě se mnou, ukážu vám, co kde děláme.“ Trochu se zasmála, jako by představa plnění cílů byla maličko absurdní.

Všechny dveře v chodbě byly otevřené a uvnitř místností panovaly důkazy naprosto otevřené aktivity. Jestliže organizace Newlinových držela nějaké vězně nebo prováděla tajné operace, pak se tomu věnovala v nějaké jiné části budovy. Prohlížela jsem si všechno co nejdůkladněji, odhodlaná naplnit si hlavu informacemi. Ale prozatím byl interiér Společenstva Slunce stejně oslepujivě čistý jako exteriér, a lidé nevypadali zrovna zle nebo podle.

Sarah kráčela lehkým krokem před námi. Tiskla si k hrudi hromádku spisových složek a švitořila přes rameno, přičemž se pohybovala tempem, které působilo uvolněně, ale ve skutečnosti bylo maličko náročné. Hugo a já jsme se přestali držet za ruce a museli jsme přidat do kroku, abychom jí stačili.

Tahle budova byla daleko větší, než jsem odhadovala. Vstoupili jsme do ní na konci jednoho křídla. Teď jsme přecházeli velkou svatyní dřívějšího kostela, zařízenou pro shromáždění jako každá velká síň, a ocitli jsme se v druhém křídle. Tohle křídlo bylo rozdělené na menší počet větších místností, ta nejbližší k svatyni byla očividně pracovní dřívějšího pastora. Teď byl na dveřích nápis G. STEVEN NEWLIN, ŘEDITEL.

To byly jediné zavřené dveře v budově, které jsem viděla.

Sarah zaklepala, okamžik počkala a vstoupila. Vysoký štíhlý muž za psacím stolem vstal a zářivě se na nás usmál s

výrazem příjemného očekávání. Jeho hlava se zdála v poměru k tělu dost malá. Oči měl zamžené modré, nos spíše skobovitý a vlasy skoro stejně hnědé jako jeho manželka, tu a tam prošedivělé. Nevím, jak jsem si představovala fanatika, ale určitě ne jako tohohle člověka. Vypadal, jako by byl trochu pobaven vlastním životem.

Mluvil s vysokou ženou, jejíž vlasy byly ocelově šedé. Měla na sobě kalhoty a blůzu, ale vypadala, jako by se lépe cítila v kostýmu. Byla hodně namalovaná a něco ji vůbec nepotěšilo – možná to, že jsme je vyrušili.

„Copak pro vás mohu udělat?“ zeptal se Steve Newlin a pokynul, abychom si Hugo a já sedli. Přijali jsme místo v zelených kožených křeslech naproti jeho psacímu stolu a Sarah bez vyzvání žuchla do menšího křesla, které stálo stranou u zdi. „Pardon, Steve,“ řekla manželovi. „Poslechněte, můžu vám dvěma přinést kávu? Limonádu?“

Hugo a já jsme se po sobě podívali a zavrtěli hlavami.

„Zlato, tohle jsou – ach, ani jsem se vás nezeptala na jména?“ Hleděla na nás s okouzující lítostí.

„Já jsem Hugo Ayres a tohle je moje dívka Marigold.“

Marigold? Copak se *zcvokl*? S námahou jsem si udržela úsměv, nalepený na obličej. Pak jsem uviděla na stole vedle Sarah květináč s měsíčky a aspoň jsem dokázala pochopit, kde na to jméno přišel. Rozhodně jsme udělali jednu velkou chybu: tohle jsme si měli domluvit cestou. Bylo jasné, že jestliže za tu štěnici může Společenstvo, pak už Společenstvo zná jméno Sookie Stackhouseová. Díkybohu, že to Hugovi došlo.

„Neznáme Hugo Ayrese, Sarah?“ Na tváři Steve Newlina byl dokonale tázavý výraz – čelo mírně svrštělé, obočí tázavě zdvižené, hlava nakloněná k jedné straně.

„Ayres?“ řekla šedovlasá žena. „Mimochodem, já jsem Polly Blytheová, ceremoniářka Společenstva.“

„Ach, Polly, promiň, nedávala jsem pozor.“ Sarah zaklonila hlavu. Čelo se jí taky svrstilo. Pak se vyhladilo a zazářila na manžela. „Nebyl nějaký Ayres ten právník, co zastupoval upíry v Univerzitním parku?“

„To byl,“ Steve se opřel v křesle dozadu a zkřížil dlouhé nohy. Zamával na někoho, kdo procházel chodbou, a zahákl propletené prsty kolem svého kolena. „No, to je velmi zajímavé, že jste nás navštívil, Hugo! Smíme doufat, že jste pochopil odvrácenou stranu upírské otázky?“ Zadostiučinění se ze Steve Newlina valilo jako zápach ze skunka.

„Formulujete to přiléhavě...“ začal Hugo, ale Stevův hlas se valil dál: „Tu krvežíznivou stranu, temnou stranu upíří existence? Přišel jste na to, že nás chtějí všechny pozabíjet, ovládnout nás svými hnusnými způsoby a prázdnými sliby?“

Věděla jsem, že mám oči kulaté jako tenisáky. Sarah zamyšleně přikyvovala a pořád vypadala sladce a tupě jako vanilkový pudink. Polly vypadala, jako by prožívala jakýsi dosti chmurný orgasmus. Steve řekl – a stále se usmíval: „Víte, věčný život na tomhle světě sice zní dobře, ale ztratíte duši a nakonec, až vás dostihneme – možná ne já, samozřejmě, možná můj syn nebo nakonec má vnučka – probodneme vás kulem a spálíme a pak budete v opravdovém pekle. A vaše odstranění tomu napomůže. Bůh má vyhrazený koutek pro upíry, kteří používali lidi jako toaletní papír a pak spláchli...“

No nazdar! To byla rychlost! A ze Steva ke mně nedoléhalo nic než právě tahle nekonečná blažená satisfakce, spolu s velkou porcí mazanosti. Nic konkrétního ani informativního.

„Pardon, Steve,“ řekl hluboký hlas. Otočila jsem se v křesle a uviděla hezkého černovlasého muže ostříhaného na ježka, se svaly kulturisty. Usmíval se na všechny v místnosti se stejnou dobrosrdečností, jakou projevovali všichni ostatní. Prve to na mě udělalo dojem. Ted' jsem si říkala, že je to jen strašidelné. „Náš host se po tobě ptá.“

„Vážně? Za minutu jsem tam.“

„Přál bych si, abys šel hned. Tvoji hosté jistě rádi počkají?“ Černý Ježek se na nás prosebně podíval. Hugo myslel na nějaké místo kdesi hluboko, záblesk myšlenky, který se mi zdál velmi zvláštní.

„Gabe, budu tam hned, jakmile skončím s našimi návštěvníky,“ řekl Steve velmi pevně.

„No, Steve...“ Gabe se tak snadno nevzdával, ale Steve po něm blýskl očima, posadil se zpříma, už neměl zkřížené nohy a Gabe pochopil. Střelil po Stevovi pohledem, který zdaleka nebyl plný zbožného obdivu, ale odešel.

Ten rozhovor byl slibný. V duchu jsem se ptala, zda je Farrell za nějakými zamčenými dveřmi, a uměla jsem si představit, jak se vracím do dallaského hnízda a říkám Stanovi, kde přesně je jeho bratr z hnízda uvězněn. A pak...

A já! A pak Stan přijde a zaútočí na Společenstvo slunce, pozabíjí všechny členy a osvobodí Farrella, a pak...

I propána!

*

„Jen chceme vědět, jestli teď nebudete mít nějaké akce, kterých bychom se mohli zúčastnit, něco, z čeho bychom získali představu o škále zdejších programů.“ Hugův hlas zněl mírně tázavě, nic víc. „Protože je tady slečna Blythová, možná by nám na to mohla odpovědět ona.“

Všimla jsem si, že Polly Blythová mrkla po Stevovi, než promluvila, a také jsem si všimla, že jeho tvář zůstává neproniknutelná. Šedovlasá Polly Blythová měla velkou radost, že se od ní žádají informace, a také měla velkou radost, že Hugo a já jsme přišli do Společenstva.

„Máme tu pár akcí,“ řekla. „Dnes večer máme uzavřený speciál, a potom nedělní rituál úsvitu.“

„To zní zajímavě,“ řekla jsem. „Doslova za úsvitu?“

„No ano, přesně tak. Voláme na meteorologickou službu a vůbec,“ řekla Sarah se smíchem.

Steve podotkl: „Na naše bohoslužby úsvitu se nedá nikdy zapomenout. Jsou neuvěřitelně inspirující.“

„Jaké – no, jak to probíhá?“ zeptal se Hugo.

„Uvidíte na vlastní oči důkaz boží moci,“ usmál se Steve.

To znělo opravdu zlověstně. „Ach, Hugo!“ řekla jsem. „Není to vzrušující?“

„Jasně. V kolik hodin začíná ten uzavřený speciál?“

„V půl sedmé. Chceme, aby se sem všichni naši členové dostali dřív, než *oni* vstanou.“

Pochopila jsem, že tím *oni* Steve myslel upíry. Nedokázala jsem se zdržet otázky: „Ale co když se vaše shromáždění potom rozejde domů?“

„Ach, vy jste asi jako holka nezažila žádné noční shromáždění!“ řekla Sarah. „Je to tuna zábavy. Všichni si přinesou spací pytle, a jíme a hrajeme hry, a pak je předčítání z bible a kázání, a všichni vlastně strávíme noc v kostele.“ Všimla jsem si, že Společenstvo je v Sařiných očích kostel, a byla jsem si celkem jistá, že jen opakuje názor celého vedení. Jestliže to vypadá jako kostel a funguje jako kostel, pak je to kostel bez ohledu na název firmy.

Jako holka jsem zažila pár takových nočních akcí a měla jsem co dělat, abych to vydržela. Parta děcek zamčená celou noc v budově pod bedlivým pedagogickým dozorem, opatřená nekonečným proudem filmů a nezdravých potravin, aktivit a limonád. Protrpěla jsem duševní bombardování pubertálními, hormony nabitými nápady a impulzy, vřiskání a hysterické záchvaty.

Tohle bude jiné, říkala jsem si. Tohle budou dospělí, a navíc cílevědomí dospělí. Tady se sotva bude povalovat milion pytlíků brambůrků, a možná bude zařízení slušné spaní. Kdybychom sem s Hugem šli, možná by se nám naskytla příležitost prohledat budovu a zachránit Farrella, protože jsem si byla jistá, že to bude on, kdo se v neděli setká s úsvitem, ať už dobrovolně nebo ne.

Polly řekla: „Budete velice vítáni. Máme spoustu jídla a lehátek.“

Hugo a já jsme se po sobě nejistě podívali.

„Co kdybychom se teď prošli po budově, abyste viděli všechno, co je tu k vidění? Pak se můžete rozhodnout,“ navrhla Sarah. Vzala jsem Huga za ruku a zchytala úder dvojakosti. Plnila mě nelibost z Hugovy rozervanosti. V duchu si říkal: *Vypadněme odtud!*

Poupravila jsem své předchozí plány. Jestli má v sobě Hugo takový zmatek, nemusíme tu být. Otázky mohou počkat

na později. „Měli bychom se vrátit ke mně domů a zabalit si spací pytle a polštáře,“ řekla jsem vesele. „Vid', macíku?“

„A já musím nakrmit kočku,“ řekl Hugo. „Ale vrátíme se sem v... půl sedmé jste říkala?“

„Páni, Steve, nezbylo nám ve skladu pár matrací? Od té doby, co tu pobýval ten manželský pár?“

„Byli bychom moc rádi, kdybyste zůstali, dokud se všichni nesejdou,“ naléhal Steve, stále se stejně zářivým úsměvem. Věděla jsem, že nám vyhrožuje, a věděla jsem, že musíme vypadnout, ale od Newlinse jsem psychotronicky nepřijímala nic než stěnu odhodlání. Polly Blythová jako by byla dokonce skoro – blažená. Vadilo mi tlačit a sondovat, když jsem si teď uvědomila, že vůči nám mají nějaké podezření. Kdybychom odtud mohli hned vypadnout, slibovala jsem si, že bych se sem už nikdy nevrátila. Přestanu pátrat pro upíry, budu jen pracovat v baru a spát s Billem.

„Vážně musíme jít,“ řekla jsem pevně, ale zdvořile. „Udělali jste na nás úžasný dojem a chceme sem dneska přijít na noc, ale do té doby ještě zbývá dost času, abychom vyřídili pár svých záležitostí. Znáte to, když jste celý týden v práci. Nahromadí se plno maličkostí.“

„Hele, ty vám do zítřka neutečou!“ řekl Steve. „Musíte zůstat, oba.“

Nebylo jak se odtud dostat, aniž bychom šli s pravdou ven. A já to nechtěla udělat první, ne dokud zbývala nějaká naděje, že odtud můžeme vypadnout. Kolem byla spousta lidí. Když jsme vyšli z kanceláře Steve Newlina, zahnuli jsme doleva – Steve kráčel za námi, Polly po naší pravici a Sarah před námi – a ubírali jsme se chodbou. Pokaždé, když jsme míjeli nějaké otevřené dveře, někdo zevnitř zavolal: „Steve, můžeš na minutku?“ nebo „Steve, Ed říká, že musíme změnit tuhle formulaci!“ Ale kromě mžiknutí nebo drobného zachvění v jeho úsměvu jsem nepozorovala, že by Steve Newlin na tyto ustavičné požadavky nějak reagoval.

V duchu jsem se ptala, jak dlouho by tohle hnutí vydrželo, kdyby nebylo Steva. Pak jsem se za tu myšlenku zastyděla, protože jsem jaksi předpokládala, že Steve by byl zabít. Začínala jsem si říkat, že Sarah nebo Polly by byly schopné

nastoupit na jeho místo, pokud by jim to bylo dovoleno, protože obě vypadaly jako z ocele.

Všechny kanceláře byly dokonale otevřené a nevinné, pokud považujete účel, pro který byla organizace založena, za nevinný. Všichni tady vypadali jako průměrní, nadprůměrně čistě řezaní Američané, a dokonce tu bylo i pár lidí, kteří nebyli běloši.

A jeden nebyl člověk.

V hale jsme měli malickou hubenou hispánku, a když k nám zalétla očima, zachytila jsem duchovní signaturu, na jakou jsem narazila jen jednou v životě. Tehdy přišla od Sama Merlotta. Tahle žena patřila stejně jako Sam k měnivcům, a její velké oči se rozšířily, když ode mě vycítila závan „jinakosti“. Snažila jsem se zachytit její pohled a okamžik jsme na sebe upřeně hleděly, já se snažila vyslat jí vzkaz a ona se ho snažila nepřijmout.

„Už jsem vám říkala, že první kostel byl na tomhle místě vystavěn začátkem šedesátých let?“ říkala Sarah, zatímco drobná ženuška rychle cupitala chodbou dál. Ohlédla se přes rameno a já se znovu setkala s jejíma očima. Ty její byly vyděšené. Moje říkaly: „Pomoc!“

„Ne,“ trhla jsem sebou nad náhlou změnou tématu.

„Už jen kousíček,“ lákala Sarah. „Musíte si prohlédnout celý kostel.“ Došli jsme k posledním dveřím na konci chodby. Odpovídající dveře ve druhém křídle vedly ven. Křídla se z venkovní strany kostela zdála zcela symetrická. Mé pozorovací schopnosti zřejmě byly vadné, ale stejně...

„Rozhodně je to tady velké,“ řekl Hugo přívětivě. Veškeré ambivalentní emoce, které ho trápily, jako by ustoupily. Ve skutečnosti už vůbec nepůsobil ustaraně. Jen člověk, který by neměl vůbec žádné psychotronické citění, by si v téhle situaci nedělal žádné starosti.

A to byl Hugo. Vůbec žádné psychotronické vnímání. Byl na něm znát pouze zájem, když Polly otvírala poslední dveře, dveře na samém konci chodby. Měly vést ven.

Jenže vedly dolů.

KAPITOLA 6

„Víte, já mám trošičku klaustrofobii,“ řekla jsem okamžitě. „Nevím o tom, že by hodně budov v Dallasu mělo sklep, ale musím říct, že ho prostě určitě nechci vidět.“ Přivinula jsem se k Hugově paži a snažila jsem se usmívat roztomile, ale rozpačitě.

Hugovi bušilo srdce jako buben, protože byl podělaný strachy – na to bych přísahala. Tváří v tvář těm schodům ho jaksi zase opouštěl klid. Co to s Hugem je? Navzdory svému strachu mě udatně poplácal po rameni a omluvně se usmál na naše společníky. „Asi bychom měli jít,“ zamumlal.

„Ale já vážně myslím, že byste měli vidět, co máme pod zemí. Máme dokonce protiatomový kryt,“ řekla Sarah a skoro se smála, jak se bavila. „A je plně vybavený, vidíš, Steve?“

„Máme tam dole všechno možné,“ souhlasil Steve. Pořád vypadal uvolněně, bodře a velitelsky, ale už jsem v tom neviděla dobré vlastnosti. Postoupil kupředu a protože byl za námi, musela jsem udělat krok dopředu nebo riskovat, že se mě dotkne, což jsem vůbec nechtěla.

„No tak!“ řekla Sarah nadšeně. „Vsadím se, že Gabe je tady dole a Steve se může jít podívat, co to Gabe chtěl, než si prohlédneme zbytek zařízení.“ Vyklusala po schodech dolů stejně rychle, jako se prve pohybovala chodbou, kulatý zadek se jí pohyboval způsobem, který by mi patrně připadal roztomilý, kdybych zrovna nebyla na pokraji zděšení.

Polly nám pokynula, abychom sestupovali před ní, a tak jsme šli dolů. Přistoupila jsem na to, protože Hugo si byl zřejmě absolutně jistý, že se mu nic nestane. To jsem zachytila velice jasně. Jeho předchozí strach úplně vyprchal. Bylo to, jako by se smířil s nějakým programem a jeho dvojakost zmizela. Nadarmo jsem litovala, že se v něm nedá číst snáz. Soustředila jsem se na Steva Newlina, ale u něj jsem narazila na tlustou zeď spokojenosti se sebou samým.

Sestupovali jsme po schodech dolů, přestože jsem zpomalila a pak ještě víc. Poznala jsem, že Hugo je přesvědčen, že se po těch schodech zase vrátí nahoru: koneckonců, byl civilizovaný člověk. Tohle byli sami civilizovaní lidé.

Hugo si opravdu neuměl představit, že by ho mohlo postihnout něco nenapravitelného, protože byl středostavovský bílý Američan s vysokoškolským vzděláním, stejně jako všichni ti, kteří šli po schodech s námi.

Já tolik přesvědčená nebyla. Nebyla jsem úplně civilizovaná.

Byla to nová a zajímavá myšlenka, ale stejně jako mnohé z mých myšlenek toho odpoledne i tahle se musela odsunout stranou a prozkoumat, až budu mít čas. Pokud ještě někdy budu mít čas.

Na úpatí schodů byly další dveře a Sarah na ně zatukala nějaký signál. Tříkrát rychle, pauza, dvakrát rychle, zaznamenával můj mozek. Slyšela jsem cvaknout zámky.

Černý Ježek – Gabe – otevřel dveře. „Hele, vy jste mi přivedli návštěvu,“ řekl nadšeně. „Paráda!“ Golfovou košili měl úhledně zastrčenou do úpletových kalhot, tenisky nové a bez poskvrnky, a byl oholený tak čistě, jak to dovede jen břitva. Klidně bych se vsadila, že dělal každé ráno padesát kliků. V každém jeho pohybu a gestu byl znát spodní proud vzrušení; Gabe byl z něčeho fakt napumpovaný.

Snažila jsem se „vyčíst“ v okolí život, ale byla jsem tak rozčilená, že jsem se nemohla soustředit.

„Jsem rád, že jsi tady, Steve,“ řekl Gabe. „Sarah ukáže našim návštěvníkům kryt a ty by ses zatím mohl kouknout do hostinského pokoje.“ Ukázal hlavou na dveře po pravé straně

úzké betonové chodby. Na jejím konci byly další dveře, a ještě jedny nalevo.

Tam dole mi to bylo protivné. Prve jsem se oháněla klaustrofobií, abych se odtud dostala. Když mě teď přemluvili, abych sešla po schodech dolů, zjišťovala jsem, že klaustrofobií opravdu trpím. Pach zatuchliny, záře umělých světel a ten pocit stísněných prostor... všechno jsem to nenáviděla. Nechtěla jsem tam zůstat. Začaly se mi potit dlaně. Nohy jako by mi přirostly k zemi. „Hugo,“ zašeptala jsem. „Já to nechci.“ Zoufalství v mém hlase bylo jen velmi málo hrané. Nezamlouvalo se mi, ale bylo tam.

„Opravdu musí zpátky nahoru,“ řekl Hugo omluvně. „Jestli vám to nevádí, půjdeme prostě nahoru a počkáme tam na vás.“

Otočila jsem se a doufala, že to zapůsobí, ale shledala jsem, že se dívám přímo Stevovi do tváře. Už se neusmíval. „Myslím, že vy dva musíte počkat tamhle v druhé místnosti, dokud nebudu hotový. Pak si promluvíme.“ Jeho hlas nepřipouštěl diskusi a Sarah otevřela dveře, za nimiž byla holá místnostka se dvěma židlemi a dvěma lehátky.

„Ne,“ řekla jsem. „To nejde,“ a strčila jsem do Steva ze všech sil. Jsem hodně silná, opravdu hodně silná, protože jsem požila upíří krev, a tak se přes svou velikost zapotácel. Letěla jsem do schodů co nejrychleji, ale něčí ruka mě chytla za kotník a já tuze bolestivě upadla. Okraje schodů mě bouchaly všude, přes levou lícní kost, do prsou, do kyčlí, do levého kolena. Tolik to bolelo, že jsem se div nepozvracela.

„No tak, slečinko,“ řekl Gabe a zvedl mě na nohy.

„Co jste – jak jste jí mohl takhle ublížit?“ prskal Hugo, upřímně rozčilený. „Přišli jsme sem s úmyslem připojit se k vaší skupině, a vy s námi zacházíte takhle?“

„Nechte té komedie!“ doporučil mu Gabe a zkroutil mi ruku za záda dřív, než jsem se po pádu stačila vzpamatovat. Zajíkla jsem se novou bolestí a on mě strčil do místnosti. V posledním okamžiku popadl mou paruku a strhl mi ji z hlavy. Hugo vstoupil za mnou, ačkoliv jsem vykřikla: „Ne!“ a pak za ním zavřeli dveře.

A uslyšeli jsme, jak se zamykají.

A bylo to.

*

„Sookie,“ řekl Hugo, „máte šrám na lící kosti.“

„Nekecejte,“ zamumlala jsem slabě.

„Ublížila jste si hodně?“

„Co byste řekl?“

Vzal to doslova. „Řekl bych, že máte pohmožděniny a možná otřes mozku. Nezlomila jste si nic, že ne?“

„Nanejvýš jednu dvě kosti,“ řekla jsem.

„A očividně jste si neublížila tolik, aby vás opustil sarkasmus,“ řekl Hugo. Jestliže se na mě dokáže zlobit, bude se cítit líp, to jsem poznala a v duchu jsem se ptala proč. Ale příliš důrazně jsem se neptala. Byla jsem si celkem jistá, že to vím.

Ležela jsem na jednom lehátku, paži přes obličej, snažila se mít soukromí a trochu přemýšlet. Zvenčí z chodby jsme toho moc neslyšeli. Jednou jsem měla dojem, že slyším otevírat dveře a dolehly k nám tlumené hlasy, ale to bylo všechno. Tyhle zdi byly stavěné tak, aby odolaly nukleárnímu výbuchu, takže se to ticho nejspíš dalo čekat.

„Máte hodinky?“ zeptala jsem se Huga.

„Ano. Je půl šesté.“

Dobré dvě hodiny, než upíři vstanou.

Nechala jsem ticho plynout dál. Když jsem poznala, že těžko čitelný Hugo se určitě pohroužil do vlastních myšlenek, otevřela jsem svou mysl a naslouchala s plným soustředěním.

Takhle to být nemělo, to se mi nelíbí, určitě všechno dobře dopadne, ale co když budeme potřebovat jít na záchod, nemůžu ho před ní vytáhnout, snad se to Isabel nedozví, mělo mě to napadnout po té holce včera v noci, jak ještě po tomhle budu moct provozovat právní praxi, jestli se po zítřku začnu distancovat, třeba z toho nějak vyklouznu...

Přitiskla jsem si paži k očím, až to bolelo, abych nevyskočila, nepopadla židli a nezmlátila Huga Ayrese do bezvědomí. V současnosti nechápal naplno mou telepatii a

nechápalo ji ani Společenstvo, jinak by mě s ním tady nenechali.

Anebo možná pro ně byl Hugo stejně postradatelný jako pro mě. A rozhodně bude postradatelný pro upíry – už jsem se nemohla dočkat až Isabel povím, že její chlapeček na hraní je zrádce.

To utlumilo mou krvežíznivost. Když jsem si představila, co Isabel udělá Hugovi, uvědomila jsem si, že by mi nepřineslo žádné opravdové zadostiučinění, kdybych u toho mohla být. Po pravdě řečeno vyděsilo by mě to a bylo by mi to odporné.

Ale napůl jsem si říkala, že si to vrchovatě zaslouží.

Kdo je pánem tohohle kontroverzního právníka?

Je jeden způsob, jak to zjistit.

Pracně jsem se posadila a přitiskla záda ke zdi. Zahojí se to hodně rychle – zase ta upíří krev – ale pořád ještě jsem byla člověk, a pořád mi bylo děsně. Věděla jsem, že mám obličej ošklivě pohmožděný, a byla jsem ochotná uvěřit, že mám zlomenou lícní kost. Levá strana obličeje mi prudce otékala. Ale nohy jsem neměla zlámané a ještě pořád bych dokázala utíkat, jen mít příležitost, to bylo hlavní.

Jakmile jsem se vzchopila a udělala si co možná pohodlí, řekla jsem: „Hugo, jak dlouho už zrazujete?“

Neuvěřitelně zrudl. „Koho? Isabel, nebo lidskou rasu?“

„Vyberte si.“

„Zradil jsem lidskou rasu, když jsem se u soudu postavil na stranu upírů. Kdybych měl zdání, co jsou zač... Vzal jsem ten případ naslepo, protože jsem si myslel, že to bude zajímavá výzva po právní stránce. Vždycky jsem zastupoval v případech lidských práv, a byl jsem přesvědčený, že upíři mají stejná občanská práva jako jiní lidé.“

Pan Spravedlivý. „Jasně,“ řekla jsem.

„Upřít jim právo žít tam, kde chtějí, to bylo neamerické – alespoň jsem si to myslel,“ pokračoval Hugo. Znělo to trpce a znaveně. „Ale víte vy co, Sookie? Upíři nejsou Američané. Nejsou to ani černoši, ani Asiati, ani Indové. Nejsou to rotariáni ani baptisté. Jsou to prostě jenom upíři. To je jejich barva, jejich náboženství a národnost.“

No, tak to dopadá, když se nějaká menšina musí tisíce let skrývat v ilegality. Uf!

„Tenkrát jsem si myslel, že jestli chce Stan Davis bydlet na Zelené třídě nebo ve Stokorcovém lese, je to jeho právo jakožto Američana. A tak jsem ho bránil proti asociaci té čtvrti, a vyhrál jsem. Byl jsem na sebe fakt hrdý. Pak jsem poznal Isabel a jednou jsem se s ní vyspal, připadal jsem si fakt směle, jako opravdu velký chlap, emancipovaný myslitel.“

Zírala jsem na něj, nemrkala a neřekla ani slovo.

„Jak víte, sex s nimi je ohromný, nejlepší. Byl jsem z ní celý pryč, nemohl jsem se nabažit. Moje praxe tím trpěla. Začal jsem přijímat klienty jen odpoledne, protože ráno jsem nedokázal vstát. Nestíhal jsem dopolední jednání u soudu. Nemohl jsem po setmění opustit Isabel.“

Mně to znělo jako vyprávění alkoholika. Hugo se stal závislým na upířském sexu. Ta představa mi připadala fascinující a odpudivá.

„Začal jsem dělat drobné práce, které mi našla. Tenhle poslední měsíc jsem tam chodil dělat domácí práce, jen abych byl v blízkosti Isabel. Když chtěla, abych přinesl umyvadlo s vodou do jídelny, byl jsem nadšený. Ne že dělám takovou manuální práci – jsem *právník*, proboha! – ale protože Společenstvo mi zavolalo a požádalo mě, jestli bych jim nemohl sehnat nějaké informace, co mají dallaští upíři v úmyslu. Když volali, byl jsem na Isabel zrovna našťvaný. Pohádali jsme se kvůli tomu, jak se mnou zachází. Tak jsem si je vyslechl. Uslyšel jsem, jak o vás Stan a Isabel mluví, a pak jsem to předal dál Společenstvu. Mají jednoho chlapíka, který pracuje u Anubis Air. Zjistil, kdy přiletí Billovo letadlo, a pokusili se vás chytit na letišti, aby zjistili, nač vás upíři potřebují. Co by udělali, aby vás dostali zpátky. Když jsem vstoupil s tím umyvadlem vody, slyšel jsem, jak vás Stan nebo Bill oslovili jménem, takže jsem pochopil, že vás na letišti propásli. Měl jsem pocit, že jim musím něco říct, abych jim vynahradil ztrátu té štěnice, kterou jsem dal do zasedací místnosti.“

„Zradil jste Isabel,“ řekla jsem. „A zradil jste mě, ačkoliv jsem člověk jako vy.“

„Ano,“ řekl. Nedíval se mi do očí.

„A co Bethany Rogersová?“

„Ta číšnice.“

Hrál o čas. „Ta *mrtvá* číšnice,“ řekla jsem.

„Odvedli ji,“ vrtěl hlavou, jako by ve skutečnosti říkal: Ne, nemohli přece udělat to, co udělali. „Odvedli ji a já nevěděl, co chtějí udělat. Věděl jsem, že je jediná, kdo viděl Farrella s Godfreyem, a pověděl jsem jim to. Když jsem dneska vstal a slyšel, že ji našli mrtvou, prostě jsem tomu nemohl uvěřit.“

„Unesli ji potom, co jste jim řekl, že byla u Stana. Když jste jim řekl, že je jediná opravdová svědkyně.“

„Ano, asi ano.“

„Včera v noci jste jim volal.“

„Ano, mám mobilní telefon. Vyšel jsem na dvorek a zavolal. Opravdu jsem riskoval, protože vy víte, jak dobrý mají upíři sluch, ale zavolal jsem.“ Snažil se přesvědčit sám sebe, že to od něj bylo statečné a smělé. Zatelefonoval z hlavního štábu upírů a ukázat prstem na ubohou dojemnou Bethany, která skončila zastřelená v zadní uličce.

„Zastřelili ji potom, co jste ji zradil.“

„Ano, já... já to slyšel ve zprávách.“

„Hádejte, kdo to udělal, Hugo!“

„Já... prostě nevím.“

„Přece vy, Hugo. Byla očita svědkyně. A znamenala lekci, lekci pro upíry. Tohle uděláme lidem, kteří pro vás pracují, nebo si u vás vydělávají na živobytí, jestli půjdete proti Společenstvu.“ Co myslíte, že udělají s vámi, Hugo?“

„Já jim pomáhám,“ řekl překvapeně.

„Kdo ještě o tom ví?“

„Nikdo.“

„Tak kdo tedy umře? Právník, který pomohl Stanu Davisovi bydlet tam, kde chtěl.“

Hugo nebyl schopen slova.

„Jestli jste pro ně tak veledůležitý, jak to, že jste v téhle místnosti se mnou?“

„Protože až do nynějška jste nevěděla, co jsem udělal,“ namítl. „Až do nynějška bylo možné, že mi poskytnete další informace, které bychom mohli použít proti nim.“

„Takže teď, teď když vím kdo jste, vás pustí. Je to tak? Co kdybyste to zkusil? Já bych byla daleko radši sama.“

Právě v tom okamžiku se otevřel malý otvor ve dveřích. Ani jsem nevěděla, že tam je, protože jsem se zabývala jinými věcmi, když jsem byla venku na chodbě. V otvoru, který měřil asi pětadvacet krát pětadvacet centimetrů, se objevil obličej.

Byl to známý obličej, zubící se Gabe. „Jak se vám daří, vy dva?“

„Sookie potřebuje doktora,“ řekl Hugo. „Nestěžuje si, ale myslím, že má zlomenou lícni kost.“ Znělo to vyčítavě. „A ví o mém spojení se Společenstvem, takže mě můžete klidně pustit ven.“

Nevěděla jsem, o co se Hugo snaží, ale snažila jsem se vypadat co možná ubitě. Bylo to velmi snadné.

„Mám nápad,“ řekl Gabe. „Docela se tady dole nudím a nečekám, že by sem Steve nebo Sarah – ba ani stará Polly – někdy brzy přišli. Máme tady dalšího vězně, Hugo, a možná tě rád uvidí.“ Farrell? Setkal se s ním v hlavním štábu Zlých?

„Ano,“ řekl Hugo. Vypadal z tohoto obratu v hovoru velmi neradostně.

„Víš, jak tě bude mít Farrell rád? A navíc je gay, teplej krvocuc. Jsme tak hluboko pod zemí, že se probudí už brzy. Tak jsem si říkal, že tě tam prostě strčím k němu a já se zatím trochu pobavím tady s tou zrádkyní.“ A Gabe se na mě usmál, až se mi zvedl žaludek.

Hugova tvář představovala obraz. Skutečný obraz. Hlavou mi blesklo několik věcí, přiléhavých poznámek, které jsem mohla klidně říct. Odpustila jsem si tu pochybnou rozkoš. Musela jsem šetřit energií.

V hlavě mi nepotlačitelně vyskočilo jedno z babčiniých oblíbených přísloví, když jsem hleděla do Gabeovy hezké tváře. „Krásný je, kdo krásně činí,“ zamumlala jsem a zahájila bolestivý proces vstávání, abych se mohla bránit. Nohy jsem

sice neměla zlámané, ale moje levé koleno bylo rozhodně ve špatném stavu. Už bylo šeredně zmodralé a napuchlé.

V duchu jsem se ptala, jestli bychom Hugo a já nemohli Gabea srazit, až otevře dveře, ale hned jak je otevřel směrem do chodby, viděla jsem, že se vyzbrojil pistolí a černým, zlověstně vyhlížejícím předmětem – usoudila jsem, že to nejspíš bude paralyzér.

„Farrelli!“ zavolala jsem. Jestli je vzhůru, uslyší mě – je to upír.

Gabe nadskočil, podezíravě se na mě podíval.

„Ano?“ ozval se hluboký hlas z místnosti na druhé straně chodby. Uslyšela jsem cinkot řetězů, když se upír pohnul. Samozřejmě, museli ho spoutat stříbrnými řetězy. Jinak by dokázal vyrvat dveře z pantů.

„Poslal nás Stan!“ zaječela jsem a pak mě Gabe udeřil hřbetem ruky, ve které držel pistolí. Protože jsem stála u zdi, narazila jsem do ní hlavou. Vydala jsem strašný zvuk, ne docela výkřik, ale na sten to bylo příliš hlasité.

„Drž hubu, mrcho!“ zařval Gabe. Mířil pistolí na Huga a paralyzér držel v pohotovosti pár centimetrů ode mě. „Teď, advokáte, odtud vypadni na chodbu. A nepřibližuj se ke mně, slyšíš?“

Hugo, tvář zbrocenou potem, se protáhl kolem Gabea na chodbu. Dalo mi práci sledovat co se děje, ale všimla jsem si, že jak musel manévrovat v úzkém prostoru, ocitl se Gabe velmi blízko Huga, když mu šel otevřít Farrellovu celu. Zrovna když jsem myslela, že se ode mě v chodbě dost vzdálil, abych to stihla, řekl Hugovi, aby zavřel dveře mé cely, a přestože jsem na Huga zběsile vrtěla hlavou, udělal to.

Myslím, že mě Hugo ani neviděl. Obrátil se úplně do sebe. Všechno se v něm hroutilo, v myšlenkách měl chaos. Udělala jsem pro něj co jsem mohla, když jsem sdělila Farrellovi, že jsme od Stana, což bylo v Hugově případě značné přehánění, ale Hugo byl tak vyděšený nebo zbavený iluzí, anebo zahanbený, že už neměl vůbec žádnou páteř. Vzhledem k jeho těžké zradě mě samotnou velmi překvapovalo, že jsem se vůbec namáhala. Kdybych ho nedržela za ruku a neviděla obrázky jeho dětí, asi bych to neudělala.

„Nestojíš za nic, Hugo,“ řekla jsem. Jeho tvář se znovu na okamžik objevila v dosud otevřeném okénku, tvář bledá zoufalstvím všeho druhu, ale pak zmizel. Uslyšela jsem otevírání dveří, uslyšela jsem cinkot řetězů a uslyšela jsem, jak se dveře zavírají.

Gabe vecpal Huga do Farrellovy cely. Zhluboka jsem dýchala, až jsem měla pocit, že bych mohla hyperventilovat. Zvedla jsem jednu židli, plastikovou se čtyřma kovovými nohama, takovou, na jaké jste už milionkrát seděli v kostele a na schůzích a ve třídách. Zvedla jsem ji jako krotitel lvů, s nohama obrácenými dopředu. Nic víc mě nenapadlo. Myslela jsem na Billa, ale bylo to příliš bolestné. Myslela jsem na svého bratra Jasona a litovala jsem, že tady není se mnou. Už dlouho jsem vůči Jasonovi nic takového nepocítila.

Dveře se otevřely. Gabe se usmíval, už když vstupoval. Byl to hnusný úsměv, při němž všechna ohyzdnost jeho duše prosakovala ven skrze ústa a oči. Tohle byla skutečně jeho představa dobré zábavy.

„Myslíš, že tě ta židlička zachrání?“ zeptal se.

Neměla jsem náladu na hovor a nechtěla jsem naslouchat hadům v jeho hlavě. Uzavřela jsem se, pevně jsem se zavřela do sebe, obrnila jsem se.

Strčil pistoli do pouzdra, ale paralyzér držel pořád v ruce. Teď, tak si byl jistý sám sebou, jej zastrčil do malého koženého pouzdra na opasku na levém boku. Uchopil nohy židle a začal s ní lomcovat ze strany na stranu.

Zaútočila jsem.

Málem jsem ho vyrazila ze dveří, tak nečekaný byl můj silný protiútok, ale v posledním okamžiku se mu podařilo stočit nohy stranou, takže neprošly úzkými dveřmi. Stál u zdi na druhé straně chodby, oddechoval, rudý ve tváři.

„Mrcho!“ zasyčel a šel po mně znovu. Tentokrát se pokusil vytrhnout mi židli z rukou úplně. Ale jak už jsem řekla, požila jsem upírí krev a nedala jsem mu ji. A sebe jsem mu taky nedala.

Aniž bych to viděla, vytasil paralyzér, s hadí rychlostí se natáhl přes židli a dotkl se jím mého ramene.

Nezhroutila jsem se, což očekával, ale padla jsem na kolena a pořád držela tu židli. Ještě než jsem přišla na to, co mě to potkalo, vyškubl mi židli z rukou a povalil mě naznak.

Stěží jsem se mohla hýbat, ale mohla jsem rvát a držet nohy u sebe, a to jsem taky udělala.

„Drž hubu!“ zařval, a protože se mě dotýkal, poznala jsem, že vlastně chce, abych byla v bezvědomí; bude ho bavit znásilňovat mě, až budu v bezvědomí – popravdě řečeno to byl jeho ideál.

„Ty nemáš rád, když jsou ženské při vědomí,“ funěla jsem, „vid’?“ Strčil mezi nás ruku a šklubnutím mi rozhalil blůzu.

Slyšela jsem Hugův hlas, řval, jako by to k něčemu bylo. Kousla jsem Gabea do ramene.

Znovu mi řekl *mrcho*, už to začínalo být otrápané. Rozepnul si kalhoty a teď se snažil vyhrnout mi sukni. Krátce jsem se zaradovala, že jsem si koupila dlouhou.

„Bojíš se, že si budou stěžovat, když budou vzhůru?“ ječela jsem. „Pusť mě, slez ze mě! Pusť mě, pusť mě, *pusť mě!*“

Konečně jsem mohla zase pohnout rukama. V okamžiku se vzpamatovaly po elektrickém šoku natolik, že zase fungovaly. Vytvořila jsem si z dlaní pohárky. Když jsem na něj zajechla, připlácla jsem mu dlaně na uši.

Zařval a vzepjal se, ruce mu vylétly k hlavě. Byl tak plný hněvu, až z něj unikal a zaléval mě, bylo to jako koupel v zuřivosti. Tehdy jsem pochopila, že by mě zabil, kdyby mohl, ať by ho za to čekal jakýkoli postih. Pokusila jsem se převalit na bok, ale držel mě nohama. Sledovala jsem, jak zatíná pravou ruku v pěst, která mi připadala velká jako balvan. A s pocitem odsouzení jsem sledovala oblouk té pěsti, blížící se k mé tváři, protože jsem věděla, že tahle rána mě sejme a bude po všem...

Ale právě k tomu nedošlo.

Gabe vyletěl do vzduchu, kalhoty rozepnuté, obnažené mužství se z nich dralo ven. Jeho pěst přistála ve vzduchu a boty kopaly po mých nohou.

Nějaký malý muž držel Gabea ve vzduchu; ne muž, jak jsem si uvědomila při druhém pohledu, puberták. Prastarý puberták.

Byl blond a do půl těla nahý, a jeho paže a hrud' byly pokryté modrým tetováním. Gabe ječel a máchal kolem sebe rukama, ale chlapec stál klidně, tvář bezvýraznou, dokud se Gabe nevyčerpá. Než Gabe umlkl, chlapec přeměnil svůj stisk v jakési objetí kolem Gabeova pasu, a Gabe visel hlavou dolů.

Chlapec na mě lhostejně shlédl. Blůzu jsem měla roztrženou a podprsenku uprostřed přervanou.

„Jste hodně zraněná?“ zeptal se chlapec téměř neochotně.

Měla jsem záchránce, ale nijak nadšeného.

Vstala jsem, což bylo namáhavější, než se zdá. Trvalo mi to pěknou chvíli. Zběsile jsem se třásla emocionálním šokem. Když jsem byla vzpřímená, byla jsem stejně velká jako chlapec. Podle lidského věku mu bylo asi šestnáct, když se stal upírem. Nedalo se poznat, před kolika lety to bylo. Musel být starší než Stan, starší než Isabel. Jeho angličtina byla čistá, ale se silným přízvukem. Neměla jsem zdání, co je to za přízvuk. Možná se jeho rodným jazykem už ani nemluví. To bude zřejmě osamělý život!

„To přejde,“ řekla jsem. „Děkuji.“ Pokusila jsem se znovu zapnout blůzu – ještě na ní zbývalo pár knoflíků – ale ruce se mi příliš třásly. Každopádně ho pohled na mou pleť nezajímal. Vůbec nic to s ním nedělalo. Oči měl docela lhostejné.

„Godfreyi,“ řekl Gabe. Jeho hlas byl tenký jako nitka. „Godfreyi, ona se pokoušela utéct.“

Godfrey s ním zatřepal a Gabe sklapl.

Tak Godfrey byl ten upír, kterého jsem viděla Bethaninými očima – jedinými očima, které si pamatovaly, že ho tenkrát večer viděly v Křídle netopýra. Očima, které už nic neuvidí.

„Co máte v úmyslu?“ zeptala jsem se ho klidným a vyrovnaným hlasem.

Godfreyovy bleděmodré oči zamžikaly. Nevěděl.

Tetovat se nechal, dokud byl ještě naživu, a byly to velmi podivné symboly, jejichž význam byl ztracen už po staletí, na to bych si klidně vsadila. Patrně by nějaký učenec dal všechno za to, aby se na to tetování mohl podívat. Já měla kliku, viděla jsem je zadarmo.

„Prosím, pusťte mě ven!“ řekla jsem s veškerou důstojností, kterou jsem v sobě dokázala nashromáždit. „Oni mě zabijí.“

„Ale vy obcujete s upíry,“ řekl.

Zatékala jsem očima ze strany na stranu, jak jsem se to pokoušela rozlousknout.

„Aha,“ řekla jsem zdráhavě. „Ale vy jste upír, ne?“

„Zítra veřejně odpykám svůj hřích,“ řekl Godfrey. „Zítra pozdravím úsvit. Poprvé za tisíc let uvidím slunce. Pak uvidím tvář Boha.“

Prima. „Rozhodl jste se,“ řekla jsem.

„Ano.“

„Ale já ne. Nechci zemřít.“ Vrhla jsem pohled na Gabeovu tvář, která byla úplně modrá. V rozčilení tiskl Godfrey Gabea mnohem silněji než měl. Uvažovala jsem, jestli nemám něco říct.

„Obcujete s upíry,“ obvinil mě Godfrey a já sjela pohledem zpátky k jeho tváři. Věděla jsem, že už bych raději neměla dovolit svému soustředění zatoulat se jinač.

„Jsem zamilovaná,“ řekla jsem.

„Do upíra.“

„Ano. Do Billa Comptona.“

„Všichni upíři jsou zatracení a všichni by se měli setkat se sluncem. Jsme špína, skvrna na tváři země.“

„A tihle lidé“ – ukázala jsem nahoru na znamení, že tím myslím Společenstvo – „tihle lidé jsou lepší, Godfreyi?“

Upír se zatvářil nejistě a nešťastně. Hladověl, jak jsem si všimla, líce měl skoro propadlé a bílé jako papír. Plavé vlasy mu skoro vlály kolem hlavy, jako by byly elektrické, a oči vypadaly v kontrastu s bledostí jako modré kuličky. „To jsou aspoň lidé, součást božího plánu,“ řekl tiše. „Upíři jsou odporní.“

„A přesto jste byl ke mně hodnější než tenhle člověk.“ Který je mrtvý, uvědomila jsem si při pohledu do jeho tváře. Snažila jsem se neucuknout a znovu zaostřila oči na Godfreye, který byl pro mou budoucnost mnohem důležitější.

„Ale my bereme krev nevinným.“ Godfreyovy bleděmodré oči se upíraly do mých.

„Kdo je nevinný?“ položila jsem řečnickou otázku v naději, že se to příliš nepodobá otázce Piláta Pontského – „Co je pravda?“ –, třebaže to sám věděl zatraceně dobře.

„No, děti,“ řekl Godfrey.

„Ach, vy... jste se krmil z dětí?“ Přitiskla jsem si ruku k ústům.

„Zabíjel jsem děti.“

Dlouho mě nenapadalo vůbec nic, co bych řekla. Godfrey tam stál a smutně na mě hleděl, přitom držel v náručí Gabeovo zapomenuté tělo.

„Co vás zastavilo?“ zeptala jsem se.

„Nic mě nezastaví. Nic než má smrt.“

„To mě moc mrzí,“ řekla jsem uboze. Trpěl, a mě to doopravdy mrzelo. Ale kdyby byl člověk, řekla bych bez rozmýšlení, že si zasluhuje elektrické křeslo.

„Za jak dlouho bude tma?“ zeptala jsem se, protože jsem nevěděla, co jiného říci.

Godfrey samozřejmě neměl hodinky. Usoudila jsem, že je vzhůru jen proto, že je pod zemí a že je velmi starý. Godfrey řekl: „Za hodinu.“

„Prosím, pusťte mě! Jestli mi pomůžete, dostanu se odtud.“

„Ale povíte to upírům. Oni zaútočí. Bude mi zabráněno setkat se s úsvitem.“

„Proč čekat do rána?“ zeptala jsem se náhle podrážděně. „Vyděte ven. Udělejte to hned.“

Užasl. Pustil Gabea, který s žuchnutím přistál. Godfrey mu nevěnoval ani pohled. „Obřad je naplánovaný na úsvit, bude u toho mnoho věřících,“ vysvětloval. „Farrell bude také přiveden před tvář slunce.“

„Jakou roli v tom budu hrát já?“

Pokrčil rameny. „Sarah chtěla zjistit, jestli by upíři za vás vyměnili jednoho z vlastních řad. Steve měl jiné plány. Měl představu, že vás přiváže k Farrellovi, abyste shořela s ním.“

Byla jsem omráčená. Ne že ten nápad dostal Steve Newlin, ale že si myslel, že to osloví jeho farníky – neboť to byli farníci. Newlin byl ještě šílenější, než jsem tušila. „A vy myslíte, že spoustu lidí potěší pohled na to, jak mladou ženu popravují bez jakéhokoli procesu? Že jim to bude připadat jako hodnotný náboženský obřad? Myslíte, že lidi, kteří pro mě naplánovali tuhle strašnou smrt, jsou doopravdy zbožní?“

Poprvé projevil stín pochyb. „I u lidí to působí trochu extrémně,“ souhlasil. „Ale Steve si myslel, že by to byla silná výpověď.“

„No, jistěže by to byla silná výpověď. Říkalo by to ‚Jsem cvok‘. Vím, že na tomhle světě je habaděj špatných lidí a špatných upírů, ale nevěřím, že by většinu lidí v téhle zemi, ostatně ani tady v Texasu, nějak povznesl pohled na řvoucí ženskou, kterou upalují.“

Godfrey se zatvářil pochybovačně. Poznala jsem, že vyjadřuji nahlas něco, co ho už napadlo, myšlenky, které tajil i sám před sebou. „Pozvali média,“ řekl. Bylo to jako protest nevěsty, která couvá od svatby s mužem, o němž náhle zapochybuje. *Ale pozvánky jsme už rozeslali, máti!*

„To věřím. Jenže to bude konec jejich organizace, to vám můžu říct rovnou. Opakuji, jestli opravdu chcete udělat prohlášení tímhle způsobem, jedno velké ‚Je mi to líto‘, pak vyjděte hned teď z tohoto kostela a stoupněte si na trávník. Bůh se bude dívat, to mi věřte. O toho by vám mělo jít.“

Zápolil s tím, to musím uznat.

„Mají pro mě speciální bílé roucho,“ řekl. *(Ale už jsem si koupila šaty a zamluvili jsme kostel.)*

„Sakra krucinál! Jestli se hádáme o šatech, tak to vlastně vůbec nechcete udělat. Vsadím se, že z toho vycouváte.“

Rozhodně jsem ztratila ze zřetele svůj cíl. Hned jak mi ta slova vyšla z úst, litovala jsem jich.

„Uvidíte,“ řekl pevně.

„Nechci to vidět, jestli budu v té chvíli připoutaná k Farrellovi. Nejsem zlá, a nechci umřít.“

„Kdy jste byla naposledy v kostele?“ To byla výzva.

„Asi před týdnem. A taky jsem byla u přijímání.“ Nikdy jsem nebyla šťastnější, že chodím pravidelně do kostela, protože o tom bych nedokázala lhát.

„Jejda!“ Godfrey vypadal jako omráčený.

„Vidíte?“ Měla jsem pocit, že ho tímto argumentem připravuji o všechno jeho uražený majestát, ale krucinál, nechtělo se mi umřít v plamenech! Chtěla jsem Billa, toužila jsem po něm tak intenzivně, až jsem doufala, že to otevře jeho rakev. Jen kdybych mu mohla říct, co se děje...

„Pojďte,“ řekl Godfrey a natáhl ruku.

Nechtěla jsem mu dát šanci, aby si znovu promyslel svou pozici, ne po tomhle dlouhém handrkování, a tak jsem uchopila jeho ruku a vykročila přes Gabeovu ležící postavu do chodby. Mezi Farrellem a Hugem panovalo zlověstné mlčení, a abych řekla pravdu, byla jsem moc vyděšená, než abych volala a zjišťovala, co se mezi nimi odehrává. Usoudila jsem, že jestli se odtud dostanu, stejně bych je mohla oba zachránit.

Godfrey na mně zvěřil krev a jeho tvář byla strhaná touhou. Ten výraz jsem už znala. Ale nebyl v něm chťič. O mé tělo nestál ani za mák. Pojítka mezi krví a sexem je u všech upírů velmi silné, takže jsem si říkala, že mám štěstí, když jsem postavou jednoznačně dospělá. Ze zdvořilosti jsem mu nastavila tvář. Po dlouhém zdráhání olízl pramínek krve z řezné rány na mé lící kosti. Na vteřinu zavřel oči, vychutnával, a pak jsme zamířili ke schodům.

Se značnou Godfreyovou pomocí jsem vystoupila po strmém schodišti. Volnou rukou vytřukal kombinaci na dveřích a ty se otevřely. „Bydlím tady dole, v pokoji na konci chodby,“ vysvětloval hlasem, který sotva zčeřil vzduch.

Chodba byla prázdná, ale každou vteřinou mohl někdo vyjít z některé kanceláře. Godfrey se zřejmě vůbec nestrachoval, ale já ano, a já byla tím, jehož svoboda byla v sázce. Neslyšela jsem žádné hlasy, personál už šel zřejmě domů, připravit se na noční akci, a noční hosté ještě nezačali přicházet. Dveře některých kanceláří byly zavřené a okna v kancelářích byla jedinými zdroji denního světla v chodbě. Už

byla dost tma, aby se Godfrey cítil příjemně, jak jsem usoudila, protože ani nezaváhal. Zpod dveří hlavní kanceláře vycházelo jasné umělé světlo.

Spěchali jsme, nebo se alespoň snažili, ale moje levá noha nechtěla moc spolupracovat. Nevěděla jsem, ke kterým dveřím Godfrey míří, snad k dvojitém dveřím vzadu ve svatyni, které jsem viděla prve. Kdybych se dokázala dostat bezpečně ven tudy, nemusela bych procházet druhým křídlem. Nevěděla jsem co udělám, až budu venku. Ale být venku bude rozhodně lepší, než být uvnitř. Právě když jsme dorazili k otevřeným dveřím předposlední kanceláře vlevo, té, odkud prve vyšla ta droboučká hispánka, otevřely se dveře Steveovy kanceláře. Ztuhli jsme. Godfreyova paže mě svírala kolem ramen jako železný pás. Ven vyšla Polly, dosud obrácená do místnosti. Byli jsme jen dva metry od ní.

„... táborák,“ říkala.

„Ach, já myslím, že máme dost,“ říkal sladký hlas Sarah. „Kdyby všichni vrátili účastnické lístky, věděli bychom to jistě. Nemůžu uvěřit, jací jsou lidé lajdáci a kolik jich neodpoví. Je to taková bezohlednost, když jsme jim tolik usnadnili sdělení, jestli tady budou nebo nebudou!“

Diskuse o etiketě. Páni, kéž by tady byla slečna Mannersová a poradila mi s touhle situací! *Byla jsem nevíтанým hostem malé církve a odešla jsem bez rozloučení. Jsem povinná napsat děkovný dopis, nebo mohu jen prostě poslat květiny?*

Polly začala otáčet hlavu a já věděla, že nás každou chvíli uvidí. Ještě než jsem tu myšlenku zformovala, Godfrey mě strčil do prázdné ztemnělé kanceláře.

„Godfrey! Co děláš tady nahoře?“ Hlas Polly nezněl vyděšeně, ale také ne radostně. Spíš jako kdyby našla podomka v obývacím pokoji, jak si dělá pohodlíčko.

„Přišel jsem se podívat, jestli ještě nemusím něco udělat.“

„Není ještě strašně brzy, abys byl vzhůru?“

„Jsem hodně starý,“ řekl zdvořile. „Stáří nepotřebují tolik spánku jako mladí.“

Polly se zasmála. „Sarah,“ řekla vesele, „Godfrey je vzhůru!“

Hlas Sarah zněl odněkud blíž, když promluvila: „No ahoj, Godfrey!“ řekla tímtež veselým tónem. „Jsi napjatý? Vsadím se, že jsi!“

Mluvili s tisíciletým upírem, jako by byl dítě v předvečer svých narozenin.

„Tvoje roucho je už hotové,“ řekla Sarah. „Všechno připraveno ke startu!“

„Co kdybych si to rozmyslel?“ zeptal se Godfrey.

Nastalo dlouhé ticho. Snažila jsem se dýchat pomaloučku a potichoučku. Čím víc se blížil soumrak, tím spíš jsem si dovedla představit, že budu mít šanci dostat se odtud.

Kdybych mohla telefonovat... Pohlédla jsem na psací stůl v kanceláři. Telefon na něm byl. Ale nerozsvítí se knoflíky v jiných kancelářích, knoflíky k téhle lince, kdybych použila telefon? Momentálně by to nadělalo příliš mnoho hluku.

„Ty sis to rozmyslel? Je tohleto možné?“ zeptala se Polly. Byla očividně rozhořčená. „Ty jsi přišel za námi, pamatuješ? Vyprávěl jsi nám o svém životě v hříchu a o hanbě, kterou jsi cítil, když jsi zabíjel děti a... dělal jiné věci. Změnilo se něco z toho?“

„Ne,“ řekl Godfrey a znělo to ze všeho nejvíc zamyšleně. „Nic z toho se nezměnilo. Ale nevidím nutnost přibírat k téhle mé oběti nějaké lidi. Abych řekl pravdu, mám za to, že Farrell by se měl nechat, ať se smíří s Bohem po svém. Neměli bychom ho nutit k obětování.“

„Musíme zavolat Steva,“ řekla Polly polohlasem k Sarah.

Potom jsem slyšela jen Polly, takže jsem usoudila, že se Sarah vrátila do kanceláře pro Steva.

Jedno světýlko na telefonu se rozsvítilo. Jo, tohle dělala. Poznala by, kdybych se pokusila použít jednu z ostatních linek. Asi během vteřiny.

Polly se snažila Godfreye mile přesvědčovat. Godfrey sám moc nemluvil a já neměla zdání, co se mu děje v hlavě. Bezmocně jsem stála, přitisknutá ke zdi, a doufala, že do kanceláře nikdo nevstoupí, že nikdo nesestoupí do sklepa a nespustí poplach, že Godfrey znovu nezmění názor.

Pomoc! říkala jsem v duchu. Kdybych tak dokázala volat o pomoc tímhle způsobem, skrze svůj šestý smysl!

Hlavou mi bleskla myšlenka. Přiměla jsem se stát klidně, ačkoliv se mi nohy ještě třáslы šokem a koleno a obličej mě bolely jako šestý stupeň pekla. Možná bych *mohla* někoho přivolat: poslíčka Barryho. Je to telepat jako já. Možná by mě slyšel. Ne že bych se už někdy o něco takového pokoušela – no, však jsem se taky ještě s žádným telepatem nesetkala, že? Zoufale jsem se snažila lokalizovat se ve vztahu k Barrymu, pokud byl v práci. Ted' bylo asi tolik hodin, jako když jsme přijeli ze Shreveportu, takže tam možná bude. Představila jsem si svou lokaci na mapě, kterou jsem si našťestí s Hugem předtím prohlédla – ačkoliv jsem už věděla, že jen předstíral nevědomost o tom, kde leží Centrum Společenstva – a usoudila jsem, že jsme jihozápadně od hotelu Tichý břeh.

Byla jsem v novém duševním teritoriu. Posbírala jsem veškerou energii, která ve mně ještě zbývala, a pokusila se ji v duchu sbalit do kuličky. Na vteřinu jsem si připadala absolutně směšně, ale když jsem přemýšlela o tom, jak se osvobodit z tohoto místa a od těchto lidí, dalo se získat jen velmi málo tím, že by člověk *nebyl* směšný. Myslela jsem na Barryho. Je těžké přesně popsat, jak jsem to dělala, ale vysílala jsem. Věděla jsem, že pomůže jeho jméno a to, že vím, kde je.

Rozhodla jsem se začít něčím snadným. *Barry Barry Barry Barry...*

Co chceš? Absolutně zpanikařil. Tohle se mu ještě nikdy nestalo.

Já to taky ještě nikdy nedělala. Doufala jsem, že působím konejšivě. *Potřebuju pomoc. Jsem ve velkém maléru.*

Kdo jsi?

No, to by pomohlo. Jsem to ale blbá! *Já jsem Sookie, ta blondýna, co přijela včera večer s hnědovlasým upírem. Apartmá ve třetím poschodí.*

Ta prsatá? Ach, pardon!

Aspoň, že se omluvil. *Ano. Ta prsatá. A s přítelem.*

Tak co se děje?

Ted' to všechno zní velice jasně a uspořádaně, ale nebyla to slova. Bylo to, jako bychom si navzájem posílali emocionální telegramy a obrázky.

Snažila jsem se vymyslet, jak vysvětlit svou situaci. *Dojde pro mého upíra, hned jak se probudí.*

A pak?

Řekni mu, že jsem v nebezpečí. Nebezpečí nebezpečí nebezpečí...

Fajn, je mi to jasný. Kde?

Kostel. Usoudila jsem, že to bude zkratka pro Centrum Společenstva. Nenapadalo mě, jak to Barrymu sdělit.

Ví kde?

Ví kde. Řekni mu, ať jde po schodech dolů.

Jsi opravdická? Nevěděl jsem, že ještě někdo...

Jsem opravdická. Prosím, pomoz mi!

Cítila jsem, jak se Barryho myslí řítí složitá přehršle emocí. Báł se mluvit s upírem, děsil se, aby jeho zaměstnavatelé nezjistili, že má tu „divnou věc na mozku“, byl prostě vzrušený, že existuje ještě někdo jako on. Ale především se báł té části sebe, která ho tak dlouho mátlá a děsila.

Všechny tyto pocity jsem znala. *To nic, chápu to*, řekla jsem mu. *Nežádala bych tě, kdyby mě nechtěli zabít.*

Znovu ho zasáhl strach, strach z vlastní odpovědnosti. Vůbec jsem to neměla dodávat.

A pak mezi nás nějak vztyčil jakousi vetchou bariéru a já nevěděla, co Barry udělá.

*

Zatímco jsem se soustředila na Barryho, v chodbě se ledacos dělo. Když jsem začala znovu poslouchat, byl už Steve zpátky. Také se snažil přistupovat ke Godfreyovi rozumně a pozitivně.

„No tak, Godfreyi,“ říkal, „pokud to nechceš udělat, stačí jen říct. Zaslíbil ses tomu, jako my všichni, a my do toho šli s veškerým očekáváním, že dodržíš slovo. Spousta lidí bude velmi zklamaná, jestli ztratíš odhodlání pro obřad.“

„Co uděláte s Farrellem? S tím Hugem a s tou blond ženskou?“

„Farrell je upír,“ řekl Steve, stále vlídným a rozumným tónem. „Hugo a ta ženská jsou upírské výtvary. Měli by také jít ke slunci, připoutání k upírovi. To je úděl, který si vybrali zažít, a měl by to být jejich úděl i ve smrti.“

„Jsem hříšník a vím to, takže až zemřu, půjde má duše k Bohu,“ řekl Godfrey. „Ale Farrell to neví. Až zemře, nebude mít šanci. Ten muž a žena také nedostali příležitost kát se. Je spravedlivé zabít je a odsoudit do pekel?“

„Musíme jít do mé kanceláře,“ řekl Steve rozhodně.

A já si konečně uvědomil, že to bylo Godfreyovým cílem od počátku. Bylo slyšet trochu šoupaní nohama a já slyšela, jak Godfrey velmi zdvořile polohlasem říká: „Až po vás.“

Chtěl být poslední, aby za sebou mohl zavřít dveře.

Vlasy mi konečně uschly, osvobozené z paruky, pod níž byly promáčené potem. Visely mi kolem ramen v oddělených pramíncích, protože jsem si je během rozhovoru nehlučně uvolňovala ze sponek. Zdálo by se, že je to podružnost, když člověk poslouchá, jak se rozhoduje o jeho osudu, ale já se musela nějak zaměstnat. Ted' jsem opatrně zastrčila sponky do kapsy, prohrábla si prsty tu pocuchanou zmrštinu a připravila se vyplížit z kostela.

Opatrně jsem vykroukla ze dveří. Ano, Stevovy dveře byly zavřené. Po špičkách jsem se vykradla z tmavé kanceláře, zahrnula doleva a pokračovala ke dveřím vedoucím do svatyně. Velmi tiše jsem stiskla kliku a lehounce je otevřela. Vstoupila jsem do svatyně, kde bylo velice šero. Obrovskými okny z barevného skla procházelo jen tolik světla, abych prošla uličkou, aniž bych zakopávala o lavice.

Pak jsem uslyšela hlasy, sílící, přicházející z protějšího křídla. Světla ve svatyni se rozsvítila. Skočila jsem do řady lavic a skulila se pod ně. Vstoupila rodinná skupina, všichni mluvili hlasitě, holčička kňourala, že přijde o nějaký oblíbený pořad v televizi, protože musela jít na otravnou praštnou noční akci.

Za to dostala plácnutí po zadečku, aspoň to tak znělo, a tatínek jí řekl, že má štěstí, protože uvidí takový úžasný důkaz boží moci. Uvidí spasení naživo.

I za daných okolností jsem se nad tím zamyslela. V duchu jsem se ptala, zda tenhle otec skutečně chápe, že jeho vůdce připravuje pro farnost podívanou na upalování dvou upírů, z nichž nejméně jeden bude držet člověka, který také shoří. Uvažovala jsem, jak to bude dál s holčiččím duševním zdravím po tomhle „úžasném důkazu boží moci“.

K mé nelibosti si rozložili spací pytle u stěny na protější straně svatyně a pořád mluvili. Aspoň že se v téhle rodině komunikovalo. Kromě ukňourané holčičky tu byly dvě starší děti, chlapec a dívka, a ti se jako opravdoví sourozenci hádali jako pes a kočka.

Kolem mé lavice přecupital pár malých červených střevíčků bez podpatků a zmizel ve dveřích do Stevova křídla. Napadlo mě, jestli skupina v jeho kanceláři ještě pořád debatuje.

Tytéž střevíčky znovu prošly po několika sekundách, tentokrát velmi rychle. Nad tím jsem se taky zamyslela.

Čekala jsem asi pět minut, ale nic se nedělo.

Od nynějška bude přicházet čím dál víc lidí. Teď nebo nikdy! Vykutálela jsem se zpod lavice a vstala. Měla jsem štěstí, všichni se dívali jinam, když jsem vstala, a rázně jsem zamířila ke dvojitém dveřím v zadní stěně kostela. Podle jejich náhlého mlčení jsem poznala, že mě zahlédli.

„Ahoj!“ zavolala matka. Vstala vedle jasně modrého spacího pytle. Její nehezka tvář byla naplněná zvědavostí. „Ty musíš být ve Společenstvu nová! Já jsem Francie Polková.“

„Ano,“ zavolala jsem a snažila se, aby to znělo vesele. „Mám fofr! Popovídáme si později!“

Přistoupila blíž. „Ty sis ublížila?“ zeptala se. „Vypadáš – promiň – strašně. To je krev?“

Podívala jsem se na blůzu. Na hrudi jsem měla několik skvrnek.

„Upadla jsem,“ řekla jsem a snažila se, aby to znělo lítostivě. „Musím jet domů, trochu se ošetřit, převléct a tak. Vrátím se!“

Zahlédla jsem ve tváři Francie Polkové pochyby. „V kanceláři je lékárníčka, co kdybych pro ni zaběhla?“ zeptala se.

At' tě to ani nenapadne! „Víš, musím si vzít taky čistou blůzu,“ řekla jsem. Nakrčila jsem nos abych dala najevo, jak se mi nechce chodit celou noc v zakrvácené a ušpiněné blůze.

Právě těmi dveřmi, jimiž jsem chtěla vyjít ven, vstoupila jiná žena. Zůstala tam stát, naslouchala rozhovoru a tmavýma očima tčkala sem a tam, mezi mnou a odhodlanou Francií.

„Hej, holka!“ řekla s lehkým přízvukem ta malá hispánská žena, měnivka, a objala mě. Pocházím z prostředí, kde jsme se často objímali, a automaticky jsem její objetí opětovala. Významně mě přitom štípla.

„Jak se vede?“ zeptala jsem se vesele. „Dávno jsme se neviděly.“

„Ale znáš to, pořád to samé,“ řekla. Zářivě se na mě usmála, ale v očích měla ostražitost. Vlasy měla spíš hodně tmavě hnědé než černé, a byly hrubé a bohaté. Její pleť měla barvu mléčného karamelu a na ní byly tmavé pihy. Bujné rty si nalíčila výrazně fuchsiovou rtěnkou. Měla velké bílé zuby, které na mě blýskaly z jejího širokého úsměvu. Shlédla jsem na její nohy. Červené střevíčky bez podpatků.

„Hele, pojď se mnou ven na cigaretu,“ řekla jsem.

Francie Polková se zatvářila spokojeněji.

„Luno, copak nevidíš, že tvoje kamarádka potřebuje jít k doktorovi?“ řekla důležitě.

„Máš pár boulí a modřin,“ řekla Luna, prohlížeje si mě. „Zase jsi spadla, holka?“

„Však víš, jak máma pořád říká: ‚Marigold, ty jsi jako slon v porcelánu‘.“

„Ta tvoje máma,“ potřásla Luna znechuceně hlavou. „Jako by tě tím naučila šikovnosti!“

„Co můžu dělat?“ pokrčila jsem rameny. „Omluvíš nás, Francie?“

„No jasně,“ řekla. „Nejspíš se ještě uvidíme.“

„Jasně, že uvidíme,“ řekla Luna. „Nedala bych si to ujít ani za nic na světě.“

A s Lunou jsem vyšla ze sněmovní síně Společenstva slunce. Zuřivě jsem se soustředila na to, abych šla rovně, aby si Francie nevšimla mého kulhání a nepojala ještě větší podezření.

„Díkybohu,“ řekla jsem, když jsme byly venku.

„Poznala jsi, co jsem zač,“ řekla rychle. „Jak jsi to poznala?“

„Mám přítele, který je měnivce.“

„Kdo to je?“

„Není odtud. A nepovím ti to bez jeho souhlasu.“

Zírala na mě, všechno předstírané přátelství v tom okamžiku zmizelo.

„Fajn, to respektuju,“ řekla. „Proč jsi tady?“

„Co je ti do toho?“

„Právě jsem ti zachránila kůži.“

Na tom něco bylo, hodně na tom bylo! „Fajn. Jsem telepatka a najal mě váš zdejší vůdce upírů, abych zjistila, co se stalo s jedním pohřešovaným upírem.“

„To už je lepší. Ale *muž* vůdce upírů to není. Jsem nadka, ale nejsem žádnéj zmagořenej upír. S kterým upírem jsi jednala?“

„Nemusím ti to říkat.“

Zvedla obočí.

„Nemusím.“

Otevřela ústa, jako by chtěla začít ječet.

„Jen si řvi! Jsou věci, které prostě nepovím. Co je to nadka?“

„Nadpřirozená bytost. Teď mě poslouchej,“ řekla Luna. Procházely jsme právě parkovištěm, kam v pravidelných intervalech začínala zajíždět auta ze silnice. Hodně se usmívala a mávala a já se snažila aspoň vypadat radostně. Kulhání se už ale nedalo skrývat a obličej mi natékal jak svině, jak by řekla Arlene.

Páni, znenadání se mi zastesklo po domově. Ale odsunula jsem ten pocit, abych věnovala pozornost Luně, která měla očividně ledacos na srdci.

„Řekni upírům, že *my* tohle místo sledujeme...“

„Kdo my?“

„My jsme měnivci z oblasti širšího Dallasu.“

„Vy jste organizovaní? Hele, to je ohromné! To budu muset povědět... svému příteli.“

Obrátila oči v sloup, můj intelekt ji zjevně neohromil. „Poslouchej, slečinko, řekni upírům, že jakmile se o nás Společenstvo dozví, půjde i po nás. A my na veřejnost nepůjdeme. My jsme v podzemí nadobro. Blbí zmagoření upíři! Takže dáváme na Společenstvo bacha.“

„Když dáváte tak dobře *bacha*, jak to, že nezavoláte upíry a neřeknete jim, že je Farrell ve sklepě? A o Godfreyovi?“

„Hele, Godfrey se chce zabít sám, nedělej ramena. Přišel do Společenstva, oni nepřišli za ním. Div se nepodělali, jak byli rádi, že ho mají, když překonali šok z toho, že sedí v jedné místnosti s jedním ze zatracených.“

„A co Farrell?“

„Nevěděla jsem, kdo je tam dole,“ připustila Luna. „Věděla jsem, že někoho zajali, ale ještě nepatřím tak docela do vnitřního kruhu a nedokázala jsem zjistit, kdo to je. Dokonce jsem se snažila podmazat toho sráče Gabea, ale nepomohlo to.“

„Potěší tě, že Gabe je mrtvý.“

„Hele!“ Poprvé se usmála upřímně. „To je ale dobrá zpráva!“

„To není všechno. Hned jak navážu kontakt s upíry, půjdou sem pro Farrella. Takže bych se na tvém místě do Společenstva dneska nevracela.“

Chvilku se kousala do dolního rtu. Byly jsme na druhém konci parkoviště.

„Abych řekla pravdu,“ dodala jsem, „bylo by ideální, kdybys mě svezla do hotelu.“

„No, nejsem tu od toho, abych ti zařizovala ideální život,“ zavrčela, když si vybavila, že má hrát tvrděčkou buchtu. „Musím zpátky do kostela, než se to všechno podělá, a vynést odtamtud nějaký papíry. Uvažuj o tomhle, holka! Co udělají upíři s Godfreyem? Můžou ho nechat žít? Je to pedofil a masovej vrah, zneužil a zabil tolik dětí, že bys to ani nespočítala. Nemůže přestat, a ví to.“

Takže církev má i svou dobrou stránku, když poskytuje upírům jako Godfrey možnost spáchat veřejnou sebevraždu?

„Možná by na to mohli prodávat vstupenky,“ řekla jsem.

„Prodávali by, kdyby mohli.“ Luna mluvila vážně. „Ti upíři, který se snaží splynout s davem, jsou pěkně drsný ke každému, kdo by jim moh narušit plány. Godfrey není žádné kluk z plakátu.“

„Nemůžu vyřešit všechny problémy, Luno. Mimochodem, moje pravé jméno je Sookie. Sookie Stackhouseová. Každopádně jsem udělala, co jsem mohla. Odvedla jsem práci, na kterou mě najali, a teď musím zpátky a podat hlášení. Godfrey přežije, nebo Godfrey umře. Já myslím, že Godfrey umře.“

„Radši ať máš pravdu,“ řekla zlověstně.

Nedokázala jsem uhádnout, proč by to měla být moje vina, jestli si to Godfrey rozmyslí. Jen jsem zpochybnila prostředky, které si vybral. Ale ona měla možná pravdu. Tady možná nesu určitou odpovědnost.

Bylo toho na mě moc.

„Sbohem,“ řekla jsem a začala kulhat podél okraje parkoviště k vozovce. Nedostala jsem se daleko, když jsem uslyšela lomot a křik z kostela, a všechna vnější světla se rozsvítila. Nenadálá záře byla oslepující.

„Asi bych se přece jen neměla vracet do Centra Společenstva. Není to dobrý nápad,“ řekla Luna z okénka subaru. Vydrápala jsem se na sedadlo vedle řidiče a vyřítily jsme se k nejbližšímu výjezdu na čtyřproudovou vozovku. Automaticky jsem si zapnula bezpečnostní pás.

Ale jakkoliv jsme vyrazily rychle, jiní byli ještě rychlejší. Rozmanitá rodinná vozidla se nastavila tak, aby zablokovala výjezdy z parkoviště.

„Šmejdi!“ řekla Luna.

Seděly jsme okamžik nehybně a ona přemýšlela.

„Nikdy by mě odtud nepustili, i kdybych tě nějak schovala. Zpátky do kostela nemůžu. Parkoviště můžou prohledat náramně snadno.“ Luna si zase kousala dolní ret.

„Ale, stejně je to magořina,“ řekla a zařadila rychlost. Jela zprvu pomalu, snažíc se upoutat co nejmenší pozornost. „Tyhle lidi by nepoznali, co je tohleto náboženství zač, ani kdyby je kouslo do zadku,“ řekla. U kostela vyjela na obrubník, který odděloval parkoviště od trávníku. A pak jsme

to napálily přes trávník, objely oplocené hřiště a já zjistila, že se zubím od ucha k uchu, ačkoliv to bolelo.

„Juchůůůů!“ zaječela jsem, když jsme trefily hlavici postřikovače na zavlažovacím systému trávníku. Prolétly jsme přes nádvoří před kostelem a z čirého šoku nás nikdo nepronásledoval. Za minutu se ale zorganizují, zarputilci. Ti lidé, kteří nejsou zastánci extrémních opatření tohoto Společenstva, zažijí dnes v noci opravdu drsné probuzení.

Jasně, Luna se podívala do zpětného zrcátka a řekla: „Odblokovali východy a někdo jede za námi.“ Zařadily jsme se do provozu na vozovce před kostelem, což byla další velká čtyřproudovka, a všude kolem nás se rozhořčovaly klaksony nad naším nenadálým vstupem do proudu dopravy.

„Do prdele!“ řekla Luna. Zpomalila na rozumnou rychlost a pořád se dívala do zpětného zrcátka. „Už je moc tma, nepoznám, které reflektory jsou jejich.“

Moc by mě zajímalo, jestli Barry upozornil Billa.

„Máš mobil?“ zeptala jsem se jí.

„Mám ho i s řidičákem v kabelce, která pořád ještě leží v mé kanceláři v kostele. Podle toho jsem poznala, že jsi volná. Přišla jsem do kanceláře, ucítila tvůj pach. Poznala jsem, že jsi raněná. Tak jsem vyšla ven a hledala kolem, a když jsem tě nenašla, vrátila jsem se dovnitř. Máme sakra kliku, že jsem měla klíčky v kapse.“

Bůh žehnej měnivcům! Toho telefonu mi bylo líto, ale nedalo se nic dělat. Znenadání mě napadlo, kde je moje kabelka. Patrně zůstala v kanceláři Společenstva slunce. Aspoň že jsem si z ní vyndala všechny průkazy.

„Neměly bychom zastavit u telefonního automatu nebo na policejní stanici?“

„Jestli zavoláš policii, co budou dělat?“ zeptala se Luna povzbudivým hlasem člověka, který vede malé dítě k moudrým závěrům.

„Půjdou do kostela?“

„A co se stane potom, holka?“

„Aha, zeptají se Steva, proč zadržuje lidského vězně?“

„Jo. A co řekne on?“

„To nevím.“

„On řekne: ‚Vůbec jsme ji nedrželi v zajetí. Dostala se do nějakého sporu s naším zaměstnancem Gabem a skončilo to jeho smrtí. Zatkněte ji!‘“

„Jejda! Myslíš?“

„Jo, myslím.“

„A co Farrell?“

„Jestli policie vnikne dovnitř, můžeš klidně věřit, že někdo dopodrobna informovanej si pospíší dolů do sklepa a probodne ho kulem. Než tam policajti dorazí, žádný Farrell už nebude. Totéž by mohli udělat Godfreyovi, kdyby je nekryl. Patrně by si to dal klidně líbit. Ten Godfrey chce fakt umřít.“

„No a co Hugo?“

„Myslíš, že Hugo bude vysvětlovat, jak se stalo, že je zamčený ve sklepě? Nevím, co by ten cvok řekl, ale pravda by to nebyla. Už kolik měsíců vedl dvojí život a už ani neví, kde mu hlava stojí.“

„Takže policii zavolat nemůžeme. Koho můžeme zavolat?“

„Musím tě dostat k tvým lidem. Ty se s mýma setkat nemusíš. Nechtějí, aby se o nich vědělo, chápeš?“

„Jasně.“

„Musíš být taky nějak divná, co? Že nás poznáš.“

„Ano.“

„Tak co jsi zač? Upír ne, to je jasný. Ani jedna z nás.“

„Jsem telepatka.“

„Fakt! Nekecej! No húúú húúú,“ napodobila Luna tradiční strašidelný zvuk.

„O nic víc *húúú húúú* než ty,“ řekla jsem s pocitem, že mi lze prominout, pokud se vyjadřuji trochu našťavaně.

„Pardon,“ řekla, ale nemyslela to tak. „Fajn, tak plán je takovýhle...“

Jenže k plánu jsme se nedostaly, protože v tom okamžiku do nás někdo zezadu narazil.

*

Když jsem přišla k sobě, visela jsem vzhůru nohama v bezpečnostním pásu. Nějaká ruka sahala dovnitř, aby mě vytáhla. Poznala jsem ji podle nehtů, byla to Sarah. Kousla jsem ji.

Ozvalo se zavřeštění, ruka se stáhla. „Očividně je mimo,“ slyšela jsem sladký hlas Sarah, jak říká někomu jinému, někomu, kdo není ve spojení s církví, jak jsem si uvědomila a pochopila, že musím jednat.

„Neposlouchejte ji! To bylo její auto, co do nás narazilo,“ zavolala jsem. „Ať se mě nedotýká.“

Podívala jsem se po Luně, jejíž vlasy se teď dotýkaly stropu. Byla při vědomí, ale nemluvila. Zmítala se a já uhádla, že se pokouší rozepnout bezpečnostní pás.

Za okénkem byla spousta hovoru, většinou svárlivého.

„Říkám vám, že jsem její sestra a ona je jen opilá,“ říkala někomu Polly.

„Nejsem! Chci okamžitě podstoupit test střízlivosti,“ řekla jsem tak důstojným hlasem, na jaký jsem se jen zmohla vzhledem k tomu, že jsem byla v šoku a visela hlavou dolů. „Zavolejte okamžitě policii, prosím, a sanitku.“

Ačkoliv Sarah začala prskat, nějaký silný mužský hlas řekl: „Dámo, to vypadá, že o vás nestojí. Zdá se, že má dobré důvody.“

V okénku se objevila tvář muže. Klečel a nakláněl se do strany, aby viděl dovnitř. „Už jsem volal 911,“ řekl ten silný hlas. Byl neupravený a zarostlý, ale mně připadal krásný.

„Prosím, zůstaňte tady, dokud nepřijedou,“ žadonila jsem.

„Zůstanu,“ slíbil a jeho tvář zmizela.

Ozývaly se další hlasy. Sarah a Polly začínaly ječet. Narazily do našeho auta. Několik lidí to vidělo. Jejich tvrzení, že jsou sestry nebo co, nepřijali shromáždění svědci nijak dobře. Také, jak jsem postřehla, s nimi byli dva muži ze Společenstva, kteří si nepočínali zrovna podmanivě.

„Tak prostě pojedeme,“ řekla Polly, v hlase zuřivost.

„Ne, nepojedete,“ řekl můj báječný bojovný mužský. „Každopádně se s nimi musíte dohodnout o pojistce.“

„Přesně tak,“ řekl mnohem mladší mužský hlas. „Vám se prostě nechce platit za opravu toho auta. A co jestli jsou zranění? Nemusíte jim snad zaplatit nemocnici?“

Luně se podařilo rozepnout pás a zkroutit se, když padala na střechu, jež byla nyní podlahou auta. S mrštností, kterou jsem jí mohla jedině závidět, vystrčila hlavu z otevřeného okna a začala se zapírat nohama, kde se dalo. Postupně začala vylézat z okna. Jednou z jejích opor bylo čirou náhodou mé rameno, ale já ani nepípla. Jedna z nás musí být volná.

Venku se ozvaly výkřiky, když se Luna objevila, a já ji slyšela, jak říká: „Tak jo, kdo z vás řídil?“

Vmísily se do toho různé hlasy, některé říkaly to, jiné ono, ale všechny věděly, že Sarah a Polly a jejich nohsledi jsou viníci nehody a Luna je oběť. Kolem bylo tolik lidí, že když zastavilo další auto s muži ze Společenstva, neměli nás jak odvléci. Bůh žehnej americkému divákovi, říkala jsem si. Byla jsem v sentimentální náladě.

Sanitář, který mě nakonec vyprostil z auta, byl ten nejroztomilejší chlap, jakého jsem kdy viděla. Jmenoval se Salazar, podle jmenovky, a já řekla: „Salazare,“ jen abych měla jistotu, že to dokážu říct. Musela jsem to vyslovovat opatrně.

„Jo, to jsem já,“ řekl a zvedl mi víčko, aby se mi podíval do oka. „Jste kapánek pomlácená, dámo.“

Užuž jsem mu chtěla říct, že některá z těch zranění jsem měla ještě před autonehodou, ale pak jsem slyšela, jak Luna říká: „Z palubní desky mi sletěl kalendář a praštil ji do obličeje.“

„Je daleko bezpečnější, když na palubní desce nic nemáte, madam,“ řekl nový hlas s nevýrazným témbrem.

„Slyším, strážníku.“

Strážníku? Pokusila jsem se otočit hlavu a Salazar mě pokáral. „Nehýbejte se, dokud vás neprohlédnu,“ řekl přísně.

„Tak jo!“ Po vteřině jsem řekla: „Už je tady policie?“

„Ano, madam. Tak kdepak to bolí?“

Prošli jsme celý seznam otázek, z nichž jsem na většinu byla schopná odpovědět.

„Myslím, že to bude dobré, madam, ale musíme vás i vaši přítelkyni odvézt do nemocnice na vyšetření.“ Salazar a jeho partnerka, mohutná Anglosaska, se k této nutnosti stavěli věcně.

„Ach,“ řekla jsem úzkostlivě, „my nepotřebujeme do nemocnice, vid', Luno?“

„Ale ano,“ řekla jaksepatří překvapeně. „Musíme tě dát zrentgenovat, zlatíčko. Ta tvoje tvář totiž vypadá ošklivě.“

„Aha.“ Tímto zvratem událostí jsem byla trochu omráčená.

„No, když myslíš.“

Luna tedy došla k sanitce pěšky a mě naložili na nosítka, a s řevem sirény jsme vyrazili. To poslední, co jsem viděla, než Salazar zavřel dveře, byly Polly a Sarah v rozhovoru s velmi vysokým policistou. Obě vypadaly velmi rozčileně. To bylo dobře.

Nemocnice byla jako všechny nemocnice. Luna se mě držela jako klíště a když jsme byly v jedné kóji a vstoupila sestra, aby zaznamenala ještě další podrobnosti, Luna řekla: „Povězte doktoru Josephusovi, že je tady Luna Garzová a její sestra.“

Sestra, mladá afroameričanka, vrhla na Lunu pochybovačný pohled, ale řekla „fajn“ a hned odešla.

„Jak jsi to dokázala?“ zeptala jsem se.

„Přiměla sestru, aby nám přestala vyplňovat karty? Naschvál jsem požádala, aby nás odvezli do týhle nemocnice. V každý nemocnici ve městě někoho máme, ale našeho zdejšího člověka znám nejlíp.“

„Našeho?“

„Jednoho z nás. Dvojpřírozených.“

„Aha.“ Měnivci. Už jsem se nemohla dočkat, až o tom budu vyprávět Samovi.

„Já jsem doktor Josephus,“ řekl klidný hlas. Zvedla jsem hlavu a uviděla, že do našeho prostoru mezi závěsy vstoupil drobný stříbrovlasý muž. Vlasy měl prořídle a na ostrém nose seděly brýle v drátěných obroučkách. Měl výrazné modré oči, zvětšené skly brýlí.

„Já jsem Luna Garzová a tohle je moje nejlepší přítelkyně, ehm, Marigold.“ Luna to říkala, jako by byla někdo jiný. Po

pravdě řečeno, podívala jsem se po ní, jestli je to opravdu pořád ta samá Luna. „Tahle smůla nás dneska potkala při plnění služebních povinností.“

Doktor na mě pohlédl poněkud nedůvěřivě.

„Je spolehlivá,“ řekla Luna velice vážně. Nechtěla jsem pokazit tuhle chvíli chichotáním, ale musela jsem se kousat zevnitř do úst.

„Potřebujete rentgen,“ řekl doktor, když se podíval na můj obličej a vyšetřil mi groteskně napuchlé koleno. Měla jsem různé oděrky a modřiny, ale tohle byla jediná opravdu vážná poranění.

„Pak ho potřebujeme hodně rychle, a pak odtud musíme pryč zajištěnou cestou.“ Luna to řekla hlasem, který nepřipouštěl odpor.

Žádná nemocnice si nikdy nepočínala tak rychle. Mohla jsem se jen domýšlet, že doktor Josephus je členem správní rady. Anebo byl možná přednostou kliniky. Přivezli pojízdný rentgen, pořídili snímky a za pár minut už mi doktor Josephus sděloval, že mám vlasovou frakturu lící kosti, která se sama zahojí. Nebo bych mohla navštívit plastického chirurga, až otok splaskne. Dal mi recept na prášky proti bolesti, spoustu rad, balíček ledu na obličej a další na koleno, které prohlásil za „podvrtnuté“.

Deset minut nato jsme byly na cestě z nemocnice. Luna mě strkala na pojízdném křesle a doktor Josephus nás vedl jakýmsi služebním tunelem. Minuli jsme několik přicházejících zaměstnanců. Vypadali jako chudí lidé, ti, kteří berou špatně placenou práci nemocničních uklízečů a kuchařů. Nemohla jsem uvěřit, že mocně sebejistý doktor Josephus už někdy do tohoto tunelu sestoupil, ale zřejmě se tu vyznal a personál nebyl nijak překvapený, že ho tu vidí. Na konci tunelu otevřel těžké plechové dveře.

Luna Garzová mu královsky pokynula, řekla: „Mockrát díky,“ a vyvezla mě do noci. Parkovalo tam velké staré auto. Bylo tmavě rudé nebo tmavě hnědé. Když jsem se ještě trochu porozhlédla, uvědomila jsem si, že jsme v boční uličce. Podél zdi byly velké popelnice a všimla jsem si kočky, která po něčem skočila – nechtěla jsem vědět, po čem – mezi dvěma

popelnicemi. Když se dveře za námi s pneumatickým šelestem zavřely, bylo v uličce ticho. Začala jsem se zase bát.

Už mě neuvěřitelně otravovalo pořád se bát.

Luna přistoupila k autu, otevřela zadní dveře a řekla něco člověku, který byl uvnitř. Odpověď, kterou dostala, ji rozzlobila. Přešla do jiného jazyka.

Došlo k další diskusi.

Luna se ke mně vrátila. „Musíme ti zavázat oči,“ řekla, očividně s jistotou, že mě to velice urazí.

„Beze všeho,“ řekla jsem a mávla rukou na znamení, jaká je to malichernost.

„Tobě to nevadí?“

„Ne. Já to chápu, Luno. Každý má rád své soukromí.“

„Tak fajn.“ Spěchala zpátky k autu a přinesla šátek ze zeleného a zářivě modrého hedvábí. Složila ho, jako bychom si měly hrát na slepou bábu, a pevně mi ho ovázala kolem hlavy. „Poslouchej mě,“ řekla mi do ucha, „ti dva jsou tvrdáci. Dej si bacha.“ Výborně! Potřebovala jsem vyděsit ještě víc, to mi fakt chybělo.

Dovezla mě k autu a pomohla mi dovnitř. Uhádla jsem, že odvezla pojízdné křeslo zpátky ke dveřím, kde si je někdo vyzvedne, každopádně za minutku nastoupila do auta z druhé strany.

Na předním sedadle byli dva. Cítila jsem je mentálně, velmi jemně, a zjistila, že oba jsou měnivci, alespoň z jejich mozků vycházel měnivecký dojem, poloneprůhledná vrčivá změť, jaká ke mně přicházela i od Sama a Luny. Můj šéf Sam se obvykle mění v kolii. V duchu jsem se ptala, čemu asi dává přednost Luna. Mezi těmi dvěma byl rozdíl, takové těžké pulzování. Obrys jejich hlav se mírně lišil, nebyl docela lidský.

Ticho bylo jen pár minut, než auto vykodrcalo z uličky a rozjelo se nocí.

„Hotel Tichý břeh, jo?“ řekla řidička. Znělo to kapku mručivě. Pak jsem si uvědomila, že je skoro úplněk. A sakra! O úplňku se musí přeměnit. Možná právě proto Luna dnes tak snadno nalézala ve Společenstvu stopy, jakmile se setmělo. Opájel ji východ měsíce.

„Ano, prosím,“ řekla jsem zdvořile.

„Mluvící jídlo,“ řekl spolujezdec. Jeho hlas měl k vrčení ještě blíž.

To se mi rozhodně nezamlouvalo, ale nenapadalo mě, jak reagovat. O měnivcích jsem se toho zřejmě musela učit ještě víc, než o upírech.

„Nechte toho, vy dva!“ řekla Luna. „Tohle je můj host.“

„Luna chodí s psíma granulema,“ řekl spolujezdec. Začínala jsem mít toho chlápka opravdu nerada.

„Mně to voní spíš jako hamburger,“ řekla řidička. „Má pár škrábanců, vid', Luno?“

„Děláte na ni ohromnej dojem, hned vidí, jak jsme civilizovaní,“ odsekla Luna. „Ovládejte se trošku. Má za sebou fakt špatnou noc. Taky má zlomenou kost.“

A to nebyla noc ještě ani v polovině. Posunula jsem si sáček s ledem, který jsem si přidržovala na obličej. Nosní dutiny nevydrží mrazivý chlad věčně.

„Proč musel Josephus poslat zmagořený vlkodlaky?“ mumlala mi Luna do ucha. Ale já věděla, že ji slyší, Sam slyšel všechno, a ten rozhodně nebyl tak silný jako opravdový vlkodlak. Alespoň já to tak hodnotila. Abych vám řekla pravdu, až do té chvíle jsem si nebyla jistá, jestli vlkodlaci vůbec doopravdy existují.

„Hádám,“ řekla jsem taktně a slyšitelně, „že si nejspíš myslel, že by nás dokázali nejlíp ochránit, kdyby nás zase někdo napadl.“

Cítila jsem, jak tvorové na předních sedadlech nastražili uši. Možná doslova.

„Poradily jsme si i bez nich,“ řekla Luna dopáleně. Vrtěla se a ošívala na sedadle vedle mě, jako by vypila šestnáct hrnků kávy.

„Luno, nabourali nás a tvoje auto je na šrot. Byly jsme na pohotovosti. ‚Poradily‘ v jakém smyslu?“

Pak jsem si musela odpovědět sama. „Hele, promiň, Luno! Dostalas mě odtamtud, když mě chtěli zabít. Není to tvoje vina, že nás nabourali.“

„Vy jste dneska měly nějakou strkanici?“ zeptal se spolujezdec zdvořileji. Ztrácel bojovnost. Nevěděla jsem,

jestli jsou všichni vlkodlaci tak prudcí jako tenhle chlápek, nebo jestli to byla jen jeho povaha.

„Jo, s tím zkurveným Společenstvem,“ řekla Luna a v hlase měla víc než jen náznak pýchy. „Strčili tuhle holku do cely. Do podzemní kobky.“

„Nekecej?“ zeptala se řidička. Měla v sobě totéž hyperpulzování – no, prostě jsem tomu musela říkat aura, protože lepší slovo mě nenapadalo.

„Nekecá,“ řekla jsem rázně. „Pracuju doma u jednoho měnivce,“ dodala jsem, aby řeč nestála.

„Nekecej? V jaký branži?“

„V baru. Patří mu bar.“

„Takže jsi daleko od domova?“

„Moc daleko,“ řekla jsem.

„Tenhle netopejrek ti vážně dneska zachránil život?“

„Ano.“ Myslela jsem to naprosto upřímně. „Luna mi zachránila život.“ Že by to mysleli doslova? Mění se Luna v... jejdá!

„Dobrý, Luno!“ V hlubším mručivém hlase bylo o stupínek víc respektu.

Luně byla ta chvála příjemná, pochopitelně, a poplácala mě po ruce. V příjemnějším mlčení jsme jeli ještě asi pět minut a pak řidička řekla: „Tichý břeh, jsme tady.“

Dlouze jsem vydechla úlevou.

„Venku čeká nějaký upír.“

Málem jsem si servala šátek z očí, než jsem si uvědomila, že by to bylo opravdu nešikovné. „Jak vypadá?“

„Hodně vysoký, blond. Spousta vlasů. Přítel nebo nepřítel?“

Musela jsem o tom přemýšlet. „Přítel,“ řekla jsem a snažila se, aby to neznělo pochybovačně.

„Mňam, mňam,“ řekla řidička. „Randí i s neupírkama?“

„To nevím. Mám se zeptat?“

Luna i spolujezdec vydali dávivé zvuky.

„Nemůžeš chodit se smrtákem!“ protestovala Luna. „No tak, Deb – ehm, holka!“

„Ale no jo,“ řekla řidička. „Některý nejsou tak špatný. Zastavuju u chodníku, jednohubko.“

„To máš být ty,“ řekla mi Luna do ucha.

Zastavili jsme a Luna se naklonila přese mě, aby mi otevřela dveře. Když jsem vystupovala, naváděna a postrkována jejíma rukama, uslyšela jsem z chodníku výkřik. Luna za mnou bleskurychle zabouchla dveře. Auto plné měnivců vyrazilo od obrubníku se skřípěním pneumatik. Za ním se v hustém nočním vzduchu neslo vytí.

„Sookie?“ řekl známý hlas.

„Eriku?“

Zápolila jsem se šátkem na očích, ale Erik ho jen popadl a zatáhl. Získala jsem krásný, byť poněkud špinavý šátek. Průčelí hotelu s těžkými slepými dveřmi bylo v noční tmě zářivě osvětlené a Erik byl pozoruhodně bledý. Měl na sobě absolutně konvenční námořnický modrý oblek s proužkem.

Byla jsem opravdu ráda, že ho vidím. Popadl mě za paži, abych neklopýtla, a shlížel na mě s nečitelným výrazem. To upíři dovedou. „Co se ti stalo?“ zeptal se.

„Já... no, těžko se to v rychlosti vysvětluje. Kde je Bill?“

„Nejdřív jel do Společenstva slunce, aby tě odtamtud dostal. Ale cestou jsme se od jednoho z našich, který je policista, dozvěděli, že jsi byla účastníkem nějaké autonehody a odvezli tě do nemocnice. Takže pak jel do nemocnice. V nemocnici zjistil, že tě pustili ven patřičnou cestou. Nikdo mu nic neřekl a nemohl jim jakseptí vyhrožovat.“ Erik vypadal nadmíru zklamaně. Skutečnost, že musí žít podle lidských zákonů, ho nepřestávala dráždit, ačkoliv si výhod velice užíval. „A pak po tobě nebylo ani stopy. Vrátnému ses ozvala jen jednou, mimosmyslově.“

„Chudák Barry! Není mu nic?“

„Je bohatší o několik set dolarů a má z toho docela radost,“ řekl Erik suše. „Teď už potřebujeme jenom Billa. S tebou je ale spousta problémů, Sookie!“ Vytáhl z kapsy mobil a vytiskl číslo. Po nějaké době, která mi připadala dlouhá, se někdo ozval.

„Bille, je tady. Přivezli ji nějakí měnivci.“ Prohlédl si mě. „Potlučená, ale chodí.“ Ještě chvíli naslouchal. „Sookie, máš klíč?“ zeptal se. Sáhla jsem do kapsy sukně, kam jsem si asi před milionem let zastrčila plastický obdélníček.

„Ano,“ řekla jsem a prostě jsem nemohla uvěřit, že něco dobře dopadlo. „Ale počkej! Mají Farrella?“

Erik zvedl ruku na znamení, že mám chvíličku počkat. „Bille, vezmu ji nahoru a začnu ošetřovat.“ Erikovi ztuhla záda. „Tak dobrá. Sbohem.“ Obrátil se zpátky ke mně, jako by k žádnému přerušení nedošlo.

„Ano, Farrell je v bezpečí. Udělali šťáru ve Společenstvu.“

„Hodně... hodně lidí bylo raněno?“

„Většina z nich byla tak vyděšená, že se k nim nedalo přiblížit. Rozprchli se a utekli domů. Farrell byl v podzemní cele s Hugem.“

„Aha, Hugo! Co se stalo s Hugem?“

Můj hlas byl asi velmi zvláštní, protože Erik se na mě podíval úkosem. Šli jsme k výtahu. Přizpůsobil se mému tempu, a já jsem velmi ošklivě kulhala.

„Smím tě nést?“ zeptal se.

„Ale, to asi ne. Zvládla jsem to až sem.“ Od Billa bych takovou nabídku přijala okamžitě. Barry na mě od recepčního pultu zamával. Byl by se ke mně rozběhl, kdybych nebyla s Erikem. Vrhla jsem na něj, jak jsem doufala, významný pohled, aby věděl, že si s ním ještě promluvím později, a pak se dveře výtahu otevřely a my nastoupili. Erik stiskl knoflík do našeho podlaží a opřel se o zrcadlovou stěnu kabiny naproti mně. Při pohledu na něj jsem si musela všimnout svého vlastního odrazu.

„Ale ne!“ vyděsila jsem se. „To ne!“ Vlasy jsem měla připlácnuté od paruky a pak pročesané prsty, takže to byla katastrofa. Ruce mi k nim vylétly, bezmocně a bolestně, a ústa se mi rozehvěla potlačovanými slzami. A vlasy byly ještě to nejmenší. Měla jsem viditelné zhmožděniny, od mírných až po těžké, skoro po celém těle, a to nebylo vidět všechno. Obličej jsem měla napuchlý a na jedné straně zmodralý. Uprostřed podlitiny na lící kosti byl šrám. Na blůze mi chyběla polovina knoflíků a sukně byla roztržená a špinavá. Pravou paži jsem měla hrbolatou krvavými hrbolky.

Rozplakala jsem se. Vypadala jsem příšerně, prostě to byla ta poslední kapka, pod kterou jsem se sesypala.

Budiž Erikovi řečeno ke cti, že se nesmál, ačkoliv se mu asi chtělo. „Sookie, koupel a čisté šaty, a napraví se to,“ řekl, jako by mluvil k dítěti. Abych vám řekla pravdu, v té chvíli jsem si jako dítě opravdu připadala.

„Té vlkodlačici ses líbil,“ řekla jsem a ještě trochu vzlykala. Vystoupili jsme z výtahu.

„Vlkodlačici? Sookie, ty jsi ale dneska v noci prožila pěkná dobrodružství!“ Zvedl mě jako náruč šatstva a přitiskl k sobě. Zamácela a ušpinila jsem mu to jeho krásné sako, a ani běloskvoucí košile už nebyla bez poskvrnky.

„Ach, promiň!“ Odtáhla jsem se a zadívala se na jeho úbor. Pokusila jsem se ho očistit šátkem.

„Už neplač!“ řekl kvapně. „Jen zase nezačínej plakat, a já to dám klidně do čistírny. Klidně si dokonce opatřím úplně nový oblek.“

Zdalo se mi hodně zábavné, že se Erik, obávaný pán upírů, bojí plačících ženských. Uchichtla jsem se mezi doznívajícími vzlyky.

„Něco je tu k smíchu?“ zeptal se.

Zavrtěla jsem hlavou.

Vsunula jsem klíč do dveří a vstoupili jsme. „Pomůžu ti do vany, jestli chceš, Sookie,“ nabídl se Erik.

„Ale to asi ne.“ Koupel jsem si přála ze všeho na světě nejvíc – to, a nikdy už na sebe nemuset obléknout to šatstvo – ale rozhodně jsem se nechtěla koupat v Erikově přítomnosti.

„Vsadím se, že nahá jsi k nakousnutí,“ řekl Erik, aby mi zvedl náladu.

„To přece víš. Jsem chutňoučká jako velký větrník,“ řekla jsem a opatrně se usadila do křesla. „Ačkoliv momentálně si připadám spíš jako boudain.“ Boudain je cajunská klobása, vyrobená ze všeho možného, ale z ničeho elegantního. Erik přistrčil židli a položil mi na ni nohu, abych měla koleno ve výšce. Znovu jsem si na ně položila pytlík s ledem a zavřela oči. Erik zavolal do recepce, aby přinesli pinzetu, umyvadlo, nějakou antiseptickou mast a pojízdné křeslo. Předměty dorazily během deseti minut. Personál tu měli dobrý.

U jedné stěny stál malý psací stůl. Erik ho přisunul k pravé straně mého křesla, zvedl mi paži a položil ji na desku stolu.

Rozsvítil lampu. Když mi očistil paži mokrou žínkou, začal odstraňovat hrbolky. Byly to maličké kousky skla z okénka Lunina terénního auta. „Kdybys byla obyčejná holka, mohl bych tě očarovat a necítila bys to,“ poznamenal. „Bud' statečná.“ Bolelo to svinsky a slzy mi prýštily po tváři celou dobu, kdy pracoval. Ze všech sil jsem se snažila zůstat zticha.

Konečně jsem uslyšela ve dveřích další klíč a otevřela jsem oči. Bill se podíval na můj obličej, trhl sebou a pak prozkoumal to, co dělal Erik. Pochvalně na něj kývl.

„Jak se to stalo?“ zeptal se a lehounce se dotkl mé tváře. Přitáhl zbývající křeslo blíž a posadil se do něj. Erik pokračoval v práci.

Začala jsem vyprávět. Byla jsem tak unavená, že mi čas od času selhával hlas. Když jsem se dostala k té části s Gabem, neměla jsem dost důvtipu, abych celou epizodu pojala umírněně, a viděla jsem, jak Bill železnou silou zadržuje vztek. Něžně mi zvedl blůzu, aby se podíval na rozervanou podprsenku a modřiny na mé hrudi, dokonce i před Erikem. (Ten se samozřejmě díval.)

„Co se stalo s tím Gabem?“ zeptal se Bill velmi tiše.

„No, je mrtvý,“ řekla jsem. „Zabil ho Godfrey.“

„Tys viděla Godfreye?“ předklonil se Erik. Až do toho okamžiku neřekl nic. Dokončil ošetřování mé paže. Celou ji potřel antiseptickou masťou, jako by ochraňoval nemluvně před opruzeninami.

„Měl jsi pravdu, Bille. To on unesl Farrella, ačkoliv jsem nezjistila žádné podrobnosti. A Godfrey zabránil Gabeovi, aby mě znásilnil. Ačkoliv musím říct, že ode mě jich taky pěkných pár koupil.“

„Nevytahuj se!“ usmál se Bill. „Takže je mrtvý.“ Ale nevypadal spokojeně.

„Godfrey moc šikovně zarazil Gabea a pomohl mi ven. Zvlášť proto, že se mu chtělo přemýšlet jen o setkání s úsvitem. Kde je?“

„Utekl do noci během našeho útoku na Společenstvo,“ vysvětloval Bill. „Žádný z nás ho nedokázal chytit.“

„Co se stalo se Společenstvem?“

„Povím ti to, Sookie. Ale popřejeme Erikovi dobrou noc a já ti to budu vyprávět ve vaně.“

„Fajn,“ souhlasila jsem. „Dobrou noc, Eriku! Díky za první pomoc.“

„Myslím, že to jsou hlavní body,“ řekl Bill Erikovi. „Jestli toho bude víc, přijdu později za tebou do pokoje.“

„Dobrá.“ Erik se na mě podíval přivřenýma očima. Párkrát si lízl z mé zakrvavené paže, když ji ošetřoval, a ta chuť ho zřejmě opojila. „Pěkně se vyspi, Sookie.“

„Dík.“ Znenadání jsem vykulila oči. „Nezapomeň, něco dlužíme měnivcům!“

Oba upíři na mě zůstali zírat. „No, vy chlapi možná ne, ale já určitě ano.“

„Však oni se ozvou,“ předpovídal Erik. „Tihle měnivci nikdy neposkytnou žádnou službu zdarma. Dobrou noc, Sookie. Jsem rád, že tě neznásilnili a nezabili.“ Letmo blýskl úsměvem a zdálo se, že je zase daleko víc ve své kůži.

„Jéje, mockrát díky,“ řekla jsem a oči se mi už zase zavíraly „Dobrou.“

Když se za Erikem zavřely dveře, Bill mě zvedl z křesla a odnesl do koupelny. Byla asi tak velká jako většina hotelových koupelen, ale vana stačila. Bill ji napustil plnou horké vody a velmi opatrně mě svlékal.

„Jen to zahod', Bille!“ řekla jsem.

„To asi udělám.“ Znovu si prohlížel modřiny, rty sevřené do rovné čárky.

„Něco z toho je od pádu na schodech, a některé mám od té autonehody,“ vysvětlovala jsem.

„Kdyby Gabe nebyl mrtvý, našel bych ho a zabil,“ řekl Bill, víceméně pro sebe. „A nepospíchal bych.“ Zvedl mě lehce jako dítě, vložil do vany a začal mě umývat žínkou a mýdlem.

„Mám hnusné vlasy.“

„Ano, máš, ale o vlasy se přece můžeme postarat až ráno. Potřebuješ se vyspat.“

Bill začal obličejem a celou mě něžně vydrbal až dolů. Voda se zbarvila špínou a starou krví. Důkladně mi prohlédl paži, aby se ujistil, že Erik vyndal všechno sklo. Pak vanu

vypustil a znovu zaplnil, zatímco já se chvěla. Tentokrát jsem už byla čistá. Když jsem začala znovu kvílet kvůli vlasům, vzdal to. Namočil mi hlavu, vyšamponoval vlasy a pečlivě opláchl. Nic není báječnějšího než připadat si od hlavy k patě čistá, když byl člověk předtím špinavý, mít pohodlnou postel s čistým povlečením a moci usnout v jejím bezpečí.

„Povídej mi, co se stalo ve Společenstvu!“ řekla jsem, když mě nesl do postele. „Dělej mi společnost.“

Bill mě vsunul pod prostěradla a sám zalezl z druhé strany. Vsunul mi paži pod hlavu a přitáhl mě k sobě. Opatrně jsem se dotkla čelem jeho hrudi a třela se o ni.

„Když jsme tam dorazili, bylo to tam už jako v rozbouraném mraveništi,“ řekl. „Parkoviště bylo plné aut a lidí, a další pořád přijížděli na – celonoční nocleh?“

„Noční bdění,“ zamumlala jsem a opatrně se obrátila na pravý bok, abych se k němu přitulila.

„Nastal určitý zmatek, když jsme dorazili. Skoro všichni se nahrnuli do aut a odjížděli tak rychle, jak jen provoz dovolil. Jejich vůdce Newlin se nám pokusil odepřít vstup do síně Společenstva – určitě to byl svého času kostel? – a sdělil nám, že z nás vyšlehnou plameny, jestliže vstoupíme, protože jsme zatracení.“ Bill se ušklíbl. „Stan ho zvedl a postavil stranou. A do kostela jsme vstoupili, Newlin a ta jeho se táhli za námi. Ani z jednoho z nás nevyšlehly plameny, což tamními lidmi hodně otřásl.“

„To věřím,“ zamumlala jsem do jeho hrudi.

„Barry nám řekl, že když s tebou komunikoval, měl pocit, že jsi ‚dole‘ – pod zemí. Měl dojem, že od tebe pochytil slovo ‚schody‘. Bylo nás šest – Stan, Joseph Velasquez, Isabel a další – a trvalo nám asi šest minut, než jsme eliminovali všechny možnosti a našli schody.“

„Co jste udělali s dveřmi?“ Byly na nich bytelné zámky, jak jsem si pamatovala.

„Vyrvali jsme je z pantů.“

„Aha.“ No, to se tam tedy opravdu dostali rychle.

„Myslel jsem samozřejmě, že jsi ještě tam dole. Když jsem našel místnost s mrtvým mužem, který měl rozepnuté kalhoty...“ Dlouze se odmlčel. „Byl jsem si jistý, že tam

byla. Cítil jsem tě ještě ve vzduchu. Měl na sobě šmouhu krve, tvé krve, a našel jsem kolem další tvoji krev. Moc jsem se bál.“

Pohládila jsem ho. Byla jsem moc unavená a slabá, než abych ho hladila nějak energicky, ale byla to jediná útěcha, kterou jsem momentálně mohla poskytnout.

„Sookie,“ řekl velmi opatrně, „nechceš mi povědět ještě něco?“

Byla jsem tak ospalá, že jsem nic nevytušila. „Ne,“ zívla jsem. „Myslím, že jsem svá dobrodružství víceméně popsala už prve.“

„Myslel jsem, protože byl předtím v pokoji Erik, že jsi třeba nechtěla říkat všechno?“

Konečně mi to došlo. Políbila jsem ho na hrud', nad srdce. „Godfrey opravdu přišel včas.“

Nastalo dlouhé ticho. Vzhledla jsem a viděla Billovu tvář, tak kamennou, že vypadala jako socha. Tmavé řasy úžasně kontrastovaly s jeho bledostí. Temné oči měl jako bezedné. „Dopověz mi to,“ řekla jsem.

„Pak jsme šli dál do protiatomového krytu a našli větší místnost, a taky rozsáhlý prostor plný zásob – potravin a zbraní – kde očividně pobýval jiný upír.“

Tuhle část krytu jsem neviděla a rozhodně jsem neměla v plánu ji znovu navštívit, abych viděla, co mi prve uniklo.

„V druhé cele jsme našli Farrella a Huga.“

„Byl Hugo naživu?“

„Jen tak tak.“ Bill mě políbil na čelo. „Naštěstí pro Huga, Farrell má rád sex s mladšími muži.“

„Možná si právě proto vybral Godfrey k únosu Farrella, když se rozhodl příkladně potrestat dalšího hříšníka.“

Bill přikývl. „To říkal Farrell taky. Ale byl bez sexu a bez krve dlouho, a hladověl v každém smyslu slova. Nebýt těch stříbrných pout, byl by Hugo... ošklivě zkusil. I se stříbrem na zápěstích a kotnících se Farrell dokázal z Huga nakrmit.“

„Věděli jste, že Hugo je zrádce?“

„Farrell slyšel tvůj rozhovor s ním.“

„Jak – aha, no jo, upíří sluch. Jsem to ale pitomá!“

„Farrell by taky rád věděl, co jsi udělala Gabeovi, že tak řval.“

„Plácla jsem ho přes uši.“ Udělala jsem z jedné dlaně pohárek, abych mu to ukázala.

„Farrell byl celý blažený. Tenhle Gabe byl jeden z těch, které těší, když mají nad někým moc. Zacházel s Farrellem velmi nedůstojně.“

„Farrell má štěstí, že není ženská,“ řekla jsem. „Kde je Hugo teď?“

„Je někde v bezpečí.“

„V bezpečí pro koho?“

„V bezpečí pro upíry. Daleko od médií. Ta by měla z Hugova příběhu až moc velkou radost.“

„Co s ním udělají?“

„To rozhodne Stan.“

„Pamatuješ na dohodu, kterou jsme se Stanem uzavřeli? Jestli budou díky důkazům, které seženu, shledáni lidé vinnými, nebudou zabiti.“

Billovi se očividně nechtělo o tom zrovna teď se mnou debatovat. Jeho tvář se uzavřela. „Sookie, už musíš spát. Promluvíme si o tom zítra.“

Cítila jsem, jak mě spánek stahuje do sebe jako spodní tah příboje. Bylo těžké uvěřit, že jsou teprve dvě hodiny po půlnoci.

„Díky, žes pro mě přišel.“

Bill se odmlčel a pak řekl: „Nejdřív jsi nebyla ve Společenstvu, jen stopy tvé krve a mrtvý násilník. Když jsem zjistil, že nejsi v nemocnici, že tě odtamtud nějak propašovali...“

„Hmmm?“

„Moc, moc jsem se bál. Nikdo neměl zdání, kde jsi. Abych řekl pravdu, když jsem tam stál a mluvil se sestrou, která tě přijímala, zmizelo tvoje jméno z obrazovky počítače.“

To na mě zapůsobilo. Ti měnivci měli úžasný stupeň organizace. „Asi bych měla poslat Luně květiny,“ skoro jsem nemohla vypravit slova z úst.

Bill mě políbil, velmi uspokojujícím polibkem, a to bylo poslední, co jsem si pamatovala.

KAPITOLA 7

S námahou jsem se obrátila a podívala na osvětlený ciferník hodin na nočním stolku. Ještě nesvítilo, ale úsvit přijde brzy. Bill už byl ve své rakvi, víko bylo zavřené. Proč jsem vzhůru? Zamyslela jsem se nad tím.

Něco musím udělat. Nějaká část mé osoby zkoprněla úžasem nad mou pitomostí, když jsem si navlékla šortky a tričko a vklouzla nohama do sandálů. V zrcadle, kterému jsem věnovala jen letmý pohled, jsem vypadala ještě hůř. Stoupla jsem si zády k němu, abych si vykartáčovala vlasy. K mému úžasu a radosti stála moje kabelka na stole v obývacím pokoji. Někdo ji v noci přinesl z hlavního štábu Společenstva. Strčila jsem do ní plastický klíč a namáhavě se vydala ztichlými chodbami.

Barry už nebyl ve službě, a ten, kdo ho vystřídal, byl příliš dobře vyškolený, než aby se mě ptal, proč tady sakra chodím, když vypadám, jako by mě přejel vlak. Zavolal mi taxík a já řekla řidiči, kam potřebuji jet. Řidič se na mě podíval ve zpětném zrcátku. „Nechtěla byste radši do nemocnice?“ zeptal se nejistě.

„Ne. Tam už jsem byla.“ To ho zrovna neuklidnilo.

„Když s vámi ti upíři tak špatně zacházejí, proč se s nimi stýkáte?“

„Tohle mi udělali lidi,“ řekla jsem. „Ne upíři.“

Vyrazili jsme. Provoz byl řídký, protože byla neděle ráno před svítáním. Trvalo jen patnáct minut, než jsme se ocitli na místě, kde jsem byla včera večer, na parkovišti Společenstva.

„Můžete na mě počkat?“ zeptala jsem se řidiče. Byl to šedesátník, hodně prošedivělý, a chyběl mu jeden přední zub. Měl na sobě kostkovanou košili s draky místo knoflíků.

„To hádám můžu,“ řekl. Vytáhl zpod sedadla western od Louise L'Amoura, rozsvítil si stropní světlo a dal se do čtení.

V záři sodíkových výbojek nebyly na parkovišti žádné viditelné stopy nočních událostí. Zbývala tu jen dvě vozidla a já usoudila, že je tu včera večer někdo nechal. Jedno z těch aut bylo patrně Gabeovo. V duchu jsem se ptala, zda měl Gabe rodinu. Doufala jsem, že ne. Za prvé byl takový sadista, že by jim určitě znepríjemňoval život, a za druhé, nadosmrti by se museli v duchu ptát, jak a proč zemřel. Co budou Steve a Sarah Newlinovi dělat teď? Zbylo ve Společenstvu dost členů, aby mohlo dál existovat? Zásoby a zbraně jsou patrně ještě v kostele. Možná se zásobovali pro případ apokalypsy.

Z temných stínů vedle kostela se vynořila nějaká postava. Godfrey. Pořád byl svlečený do půli těla a pořád vypadal jako svěží šestnáctiletý koloušek. Jen cizozemský vzhled tetování a jeho oči usvědčovaly tělo ze lži.

„Přišla jsem se podívat,“ řekla jsem, když byl těsně u mě, ačkoliv by asi bylo přesnější říci „podat svědectví“.

„Proč?“

„Dlužím ti to.“

„Jsem zlé stvoření.“

„Ano, jsi.“ Tohle prostě nikam nevede. „Ale udělal jsi něco dobrého, zachránil jsi mě před Gabem.“

„Tím, že jsem zabil dalšího člověka? Moje svědomí ten rozdíl sotva pozná. Bylo jich tuze moc. Aspoň jsem tě ušetřil trochy ponížení.“

Jeho hlas mě bral za srdce. Sílící světlo na obloze bylo dosud tak slabé, že bezpečnostní světla na parkovišti zůstávala rozsvícená, a v jejich záři jsem zkoumala mladou, mladičkou tvář.

Zčistajasna jsem se absurdně rozplakala.

„To je hezké,“ řekl Godfrey. Jeho hlas už byl vzdálený.
„Nakonec pro mě někdo pláče. To jsem tedy nečekal.“
Odstoupil do bezpečné vzdálenosti.

A pak vyšlo slunce.

*

Když jsem se vrátila do taxíku, řidič odložil knihu.
„Oni tam dělají nějaký oheň?“ zeptal se. „Měl jsem dojem,
že vidím kouř. Málem jsem se šel podívat, co se děje.“
„Už je po všem,“ řekla jsem.

*

Asi tak dva kilometry jsem si otírala obličej a pak jsem
zírala z okna, jak se z noci vynořovaly úseky města.

Po návratu do hotelu jsem znovu vstoupila do našeho
pokoje. Stáhla jsem si šortky, ulehla na postel a zrovna když
jsem se připravovala na dlouhé období bdění, tvrdě jsem
usnula.

Bill mě probudil při západu slunce, svým oblíbeným
způsobem. Tričko jsem měla vyhrnuté a jeho tmavé vlasy mě
šimraly na hrudi. Bylo to jako probudit se v půli cesty,
takříkajíc, jeho ústa tuze něžně sála jedno z nader, o nichž
říkal, že jsou nejkrásnější na světě. Počínal si velmi opatrně se
svými tesáky, které byly úplně vysunuté. To byl jen jeden z
důkazů jeho vzrušení. „Cítíš se na to, bude tě to těšit, když
budu moc, moc opatrný?“ šeptal mi do ucha.

„Jestli se mnou budeš zacházet, jako bych byla ze skla,“
zamumlala jsem, protože jsem věděla, že to dokáže.

„Ale to není jako sklo,“ řekl a něžně pohyboval rukou. „Je
to teplé. A mokré.“

Zajíkla jsem se.

„Tolik? Ubližuju ti?“ Jeho ruka se pohybovala důrazněji.

„Bille!“ vypravila jsem ze sebe. Přiložila jsem své rty na
jeho a jeho jazyk spustil ve známém rytmu.

„Lehni si na bok,“ zašeptal. „Já se o všechno postarám.“

A postaral.

„Proč jsi byla napůl oblečená?“ zeptal se později. Vstal, aby si přinesl láhev krve z pokojové ledničky, a ohříval si ji v mikrovlnce. Nevzal si ode mě žádnou krev z obav o můj oslabený tělesný stav.

„Šla jsem se podívat, jak Godfrey umírá.“

Zablýskl na mě očima. „Cože?“

„Godfrey se setkal s úsvitem.“ Věta, která mi kdysi připadala trapně melodramatická, mi vyplynula z úst docela přirozeně.

Nastalo dlouhé ticho.

„Jak jsi věděla, že to udělá? Jak jsi věděla, kde?“

Pokrčila jsem rameny, jak jen to jde, když ležíte v posteli. „Zkrátka jsem si spočítala, že se bude držet svého původního plánu. Vypadal, že je hodně umanutý. A zachránil mi život. To bylo to nejmenší, co jsem mohla udělat.“

„Projevil kuráž?“

Pohlédla jsem Billovi do očí. „Umřel hodně statečně. Moc chtěl odejít.“

Neměla jsem zdání, co si Bill myslí. „Musíme jít za Stanem,“ řekl. „Povíme mu to.“

„Proč musíme jít zase za Stanem?“ Kdybych nebyla tak zralá ženská, byla bych začala trucovat. Takhle mě Bill obdařil jedním z těch svých pohledů.

„Musíš mu povědět co víš, aby se dal přesvědčit, že jsme vykonali svou službu. Taky je tu ta záležitost s Hugem.“

To stačilo, aby na mě padla zasmušilost. Byla jsem tak rozbolavělá, že se mi dělalo špatně při pouhé myšlence, že by se mé pokožky dotýkalo víc šatstva, než je nezbytně nutné, navlékla jsem si tedy dlouhé béžové šaty bez rukávů, zhotovené z jemného úpletu, opatrně vklouzla nohama do sandálů a byla jsem oblečená. Bill mi vykartáčoval vlasy a zapnul náušnice, protože zvedat ruce pro mě bylo nepříjemné, a usoudil, že potřebuji zlatý řetízek. Vypadala jsem, jako bych šla na večírek ambulantního oddělení pro týrané ženy. Bill zavolal dolů, aby přivezli auto z půjčovny před vchod. Kdy to auto dorazilo do podzemní garáže, jsem netušila. Ani jsem

nevěděla, kdo to zařídil. Bill řídil. Už jsem se nedívala z okna. Z Dallasu mi bylo nanic.

Když dorazil k domu na Green Valley Road, panoval tam stejný klid jako předevčírem. Sotva nás ale vpustili, zjistila jsem, že se to tam hemží upíry. Přijeli jsme uprostřed uvítacího večírku pro Farrella, který stál v obývacím pokoji a objímal kolem ramen hezkého mladíka, jemuž mohlo být všehovšudy tak osmnáct. Farrell měl v jedné ruce láhev PravoKrvě nula negativní a jeho společník měl kolu. Upír byl skoro stejně zrůžovělý ve tváři jako chlapec.

Farrell mě nikdy doopravdy neviděl, takže byl potěšený, že se se mnou může seznámit. Byl od hlavy k patě oblečený do westernového kostýmu a když se skláněl nad mou rukou, čekala jsem, že uslyším cvaknout ostruhy.

„Jste tak krásná,“ řekl přemrštěně, mávaje lahví syntetické krve, „že kdybych spal se ženskými, dostalo by se vám na celý týden mé soustředěné pozornosti. Vím, že jste rozpačitá z těch modřin, ale ty jen podtrhují vaši krásu.“

Nedokázala jsem se ubránit smíchu. Nejenže jsem chodila jako osmdesátiletá, ale levou stranu obličeje jsem měla modročernou.

„Bille Comptone, ty máš ale upířskou kliku,“ řekl Farrell Billovi.

„Jsem si toho dobře vědom,“ usmál se Bill, třebaže poněkud chladně.

„Je statečná a krásná!“

„Díky, Farrelli. Kde je Stan?“ Rozhodla jsem se přerušit ten proud chvály. Nejenže to Billa znervózňovalo, ale také Farrellův mladý společník začínal být nějak moc zvědavý. Já měla v úmyslu vyprávět tenhle příběh ještě jednou, a jen jednou.

„Je v jídelně,“ řekl mladý upír, ten, který přivedl do jídelny chudinku Bethany, když jsme tu byli poprvé. To musel být určitě Joseph Velasquez. Měřil asi metr sedmdesát a díky svému hispánskému původu měl žemlovou plet' a tmavé oči dona, kdežto upířský stav mu dával upřený nemrkající pohled a okamžitou ochotu škodit. Rozhlížel se po

místnosti a čekal na malér. Usoudila jsem, že je to jakýsi dělesloužící seržant tohoto hnízda. „Rád vás oba uvidí.“

Rozhlédla jsem se po všech upírech a hrstce lidí ve velkých místnostech domu. Erika jsem neviděla. V duchu jsem se ptala, zda se už nevrátil do Shreveportu. „Kde je Isabel?“ zeptala jsem se Billa šeptem.

„Isabel je trestána,“ řekl tiše, skoro neslyšně. Nechtěl o tom mluvit hlasitěji, a když Bill usoudil, že je to moudrý nápad, pochopila jsem, že mám radši držet pusu. „Přivedla do hnízda zrádce, a musí za to pykat.“

„Ale...“

„Pssst!“

Vstoupili jsme do jídelny a našli tam stejný dav jako v obývacím pokoji. Stan seděl v tomtéž křesle, měl na sobě doslova tentýž oděv, jako když jsem ho viděla naposledy. Vstal, když jsme vstoupili, a podle toho, jak to udělal, jsem pochopila, že nás tím ostatním označuje za významné osoby.

„Slečno Stackhouseová,“ řekl formálně a velmi opatrně mi potřásl rukou. „Bille!“ Stan mě zkoumal pohledem, vybledlé modři jeho očí neunikla žádná podrobnost z mých zranění. Brýle měl opravené izolepou. Stan byl důkladný, pokud šlo o přestrojení.

„Prosím povězte nám, co vás potkalo včera, a nic nevynechejte,“ řekl.

Tohle mi neodolatelně připomínalo, jak Archie Goodwin vždy podával hlášení Nero Wolfovi. „Billa to bude nudit,“ řekla jsem v naději, že se z toho odříkávání vyvléknu.

„Billovi nevádí, když se bude chvíli nudit.“

Nedalo se tomu vyhnout. Vzdechla jsem a začala tím, jak mě Hugo vyzvedl z hotelu Tichý břeh. Snažila jsem se vynechat ze svého vyprávění Barryho, protože jsem nevěděla, jak by mu bylo příjemné, kdyby se o něm dozvěděli upíři z Dallasu. Mluvila jsem o něm jen jako o „poslíčkovi z hotelu“. Samozřejmě si mohli zjistit, o koho jde, kdyby se snažili.

Když jsem se dostala k tomu, jak Gabe poslal Huga do Farrellovy cely a pak se mě pokusil znásilnit, rty se mi zkřivily do křečovitého úsměvu. Tvář jsem měla tak napjatou, až mi připadalo, že snad popraská.

„Proč to děláš?“ zeptal se Stan Billa, jako bych tam nebyla.

„Když je napjatá...“, řekl Bill.

„Aha.“ Stan se na mě zadíval ještě zamyšleněji. Zvedla jsem ruce a začala si stahovat vlasy do ohonu. Bill mi podal z kapsy gumičku a já si se značným nepohodlím stáhla vlasy do těsného ocásku, abych kolem něj mohla gumičku třikrát omotat.

Když jsem povídala Stanovi o pomoci, kterou mi poskytli měnivci, předklonil se. Chtěl vědět víc, než jsem řekla, ale stejně bych žádná jména neprozradila. Soustředěně se zamyslel, když jsem mu pověděla, jak mě vysadili u hotelu. Nevěděla jsem, zda mám do vyprávění zahrnout i Erika, nakonec jsem ho úplně vynechala. Neměl být v Kalifornii. Řekla jsem, že jsem šla nahoru do našeho pokoje čekat na Billa.

A pak jsem mu řekla o Godfreyovi.

K mému úžasu Stan zřejmě nebyl schopný přijmout Godfreyovu smrt. Přiměl mě, abych mu to celé zopakovala. Otočil se v křesle zády, když jsem mluvila. Za jeho zády mě Bill konejšivě pohladil. Když se Stan otočil zpátky k nám, utíral si oči červeně potřísněným kapesníkem. Takže je pravda, že upíři dovedou plakat. A je pravda, že slzy upírů jsou krvavé.

Plakala jsem spolu s ním. Za staletí znásilňování a zabíjení dětí si Godfrey zasloužil smrt. V duchu jsem se ptala, kolik lidí se ocitlo ve vězení za zločiny, které spáchal Godfrey. Ale Godfrey mi pomohl, a navíc s sebou vláčel nejobrovitější náklad viny a žalu, s jakým jsem se kdy setkala.

„Taková rozhodnost a odvaha!“ řekl Stan obdivně. Vůbec netruchlil, ale utápěl se v obdivu. „To mě rozplakalo.“ Řekl to takovým způsobem, že jsem pochopila, že to měla být ohromná pocta. „Když Bill tuhle v noci Godfreye identifikoval, poptal jsem se a zjistil, že náležel do jednoho hnízda v San Francisku. Jeho druzi z hnízda budou truchlit, až se to dozvědí. A také až se dozvědí, jak zradil Farrella. Ale ta jeho odvaha dodržet slovo, splnit svůj plán!“ Ta zřejmě Stana ohromila.

Byla jsem celá rozbolavělá. Vyhrabala jsem z kabelky lahvičku tylenolu a vysypala si dva do dlaně. Na Stanovo gesto mi mladý upír přinesl sklenici vody a já k jeho překvapení řekla: „Děkuji.“

„Já děkuji vám za vaši námahu,“ řekl Stan dosti prudce, jako by si náhle vzpomněl na dobré způsoby. „Odvedla jste práci, na kterou jsme vás najali, a ještě víc. Díky vám jsme našli a osvobodili Farrella včas, a mrzí mě, že jste přitom utrpěla takovou škodu.“

To se náramně podobalo propuštění.

„Omluvte mě,“ řekla jsem a posunula se v křesle dopředu. Bill za mnou udělal prudký pohyb, ale já na něj nedbala.

Stan zvedl světlé obočí. „Ano? Váš šek bude zaslán poštou vašim zástupcům ve Shreveportu, jak bylo dohodnuto. Prosím, zůstaňte s námi dnes večer, oslavíme Farrellův návrat.“

„Naše dohoda byla taková, že pokud to, co zjistím, bude mít za následek zjištění viny u nějakého člověka, nebude ten člověk potrestán upíry, ale bude předán policii. Aby se s ním vypořádal soudní systém. Kde je Hugo?“

Stan sklouzl očima z mé tváře a upřel je na Billa, který stál za mnou. Jako by se beze slov ptal Billa, proč nedokáže svého člověka líp ovládat.

„Hugo a Isabel jsou spolu,“ řekl Stan tajemně.

Moc jsem chtěla vědět, co to znamená. Ale byla jsem vázána svou ctí, abych to prokoukla. „Takže nedodržíte dohodu?“ řekla jsem s vědomím, že je to pro Stana skutečná výzva.

Mělo by se říkat „je hrdý jako upír“. Hrdí jsou všichni, a já zaútočila na Stanovu hrdost. Náznak, že je nečestný, upíra rozzuřil. Málem jsem couvla, tak strašidelně se náhle tvářil. Skutečně v něm po několika vteřinách nezbylo nic lidského. Rty se mu odtáhly od zubů, tesáky se prodloužily, tělo se nahnulo a jako by prodloužilo.

Po chvilce vstal a strohým škubnutím ruky naznačil, že ho mám následovat. Bill mi pomohl vstát a vydali jsme se za Stanem do hlubin domu. Muselo tam být nejméně šest ložnic, a všechny dveře do nich byly zavřené. Zpoza jedné dveří

vycházely nezaměnitelné zvuky sexu. K mé úlevě jsme tyhle dveře minuli. Vyšli jsme nahoru po schodech, které pro mě byly dost nepohodlné. Stan se vůbec neohlédl a nikdy nezpomalil. Vyšel po schodech přesně stejným tempem, jakým chodil. Zastavil se u dveří, které vypadaly jako všechny ostatní. Odemkl je. Ustoupil stranou a pokynul mi, abych vstoupila.

To se mi nechtělo – ach, vůbec ne! Ale musela jsem. Postoupila jsem kupředu a nahlédla dovnitř.

Kromě tmavomodrého koberce od zdi ke zdi byla místnost prázdná. Isabel byla přikována ke stěně na jedné straně pokoje – stříbrem, samozřejmě. Hugo byl na druhé straně. Také přikovaný. Oba bděli a oba se přirozeně podívali na dveře.

Isabel pokývla, jako bychom se potkaly v obchodě, ačkoliv byla nahá. Viděla jsem, že má zápěstí a kotníky měkce vypodložené, aby ji stříbro nepopálilo, ačkoliv ji řetězy stejně připravovaly o veškerou sílu.

Hugo byl také nahý. Nedokázal od Isabel odtrhnout oči. Sotva se na mě podíval, kdo jsem, a hned se zase vrátil pohledem k ní. Snažila jsem se setřást rozpaky, protože mi to připadalo komické, ale asi to bylo poprvé, kdy jsem v životě viděla jiného nahého dospělého než Billa.

Stan řekl: „Ona se z něj nemůže nakrmit, ačkoliv má hlad. On s ní nemůže mít sex, ačkoliv je závislý. Tohle je jejich trest, na celé měsíce. Co by se Hugovi stalo u lidského soudu?“

Uvažovala jsem. Co vlastně Hugo provedl nezákonného?

Oklamal upíry v tom, že se ocitl v dallaském hnízdě na základě podvodu. To jest, opravdu miloval Isabel, ale její společníky zradil. Hmmm! Na to není zákon.

„Dal štěnici do jídelny,“ řekla jsem. To bylo protizákonné. Aspoň jsem si to myslela.

„Jak dlouho by za to byl ve vězení?“ zeptal se Stan.

Dobrá otázka. Dlouho ne, odhadovala jsem. Lidská porota by mohla odposlech upířího doupěte dokonce považovat za oprávněný. Vzdychla jsem, což Stanovi místo odpovědi stačilo.

„Za co ještě by Huga zavřeli?“ zeptal se.

„Zavedl mě do Společenstva pod falešnou záminkou... To není protizákonné. On... no, on...“

„Přesně tak.“

Hugův uchvácený pohled se vůbec neodtrhoval od Isabel.

Hugo zapříčinil zlo a napomáhal zlu stejně jistě, jako se zla dopustil Godfrey.

„Jak dlouho je tady budete držet?“ zeptala jsem se.

Stan pokrčil rameny. „Tři nebo čtyři měsíce. Huga budeme samozřejmě krmit. Isabel ne.“

„A pak?“

„Pustíme ho z pout prvního. Dostane den náskok.“

Billova ruka se sevřela na mém zápěstí. Nechtěl, abych kladla ještě nějaké otázky.

Isabel na mě pohlédla a kývla. Jí to připadalo spravedlivé, říkala ‚V pořádku‘. Nastavila jsem dlaně před sebe v gestu „stop“ a řekla jsem: „V pořádku.“ Obrátila jsem se a vydala se zvolna a opatrně po schodech dolů.

Ztratila jsem trochu na cti, ale za žádnou cenu mě nenapadlo, co jiného bych mohla udělat. Čím víc jsem se o tom snažila přemýšlet, tím jsem byla zmatenější. Nejsem zvyklá přemýšlet o morálních problémech. Věci jsou buď špatné, nebo ne.

No, tohle byla šedá zóna. Pár věcí do ní zapadalo, třeba jako spát s Billem, ačkoliv jsme nebyli manželé, nebo říct Arlene, že jí ty šaty sluší, i když v nich ve skutečnosti vypadala příšerně. Billa jsem si vlastně nemohla vzít. Nebylo to legální. Ale na druhou stranu – ani se mě nezeptal.

Mé myšlenky se potulovaly v neurčitém kruhu kolem zoufalého páru v horní ložnici. Ke svému úžasu jsem litovala mnohem víc Isabel než Huga. Hugo se koneckonců provinil aktivním zlem. Isabel byla vinna pouze nedbalostí.

Měla jsem spoustu času probírat v duchu znovu a znovu podobné myšlenkové vzorce, končící ve slepých uličkách, protože Bill si užíval večírku. Byla jsem na smíšeném upírsko-lidském večírku teprve párkrát, a tahle společnost byla nejistá i po dvou letech legálně uznávaného vampirismu. Neskryvané pití – tedy vysávání krve – z lidí bylo absolutně ilegální, a já vám tady říkám, že v hlavním štábu dallaských

upírů se tenhle zákon přísně dodržoval. Čas od času jsem viděla nějaký pár zmizet na chvíli nahoře, ale všichni lidé se vraceli naprosto zdraví. Já to vím, protože jsem je počítala a sledovala.

Bill se zapojil před tolika měsíci, že pro něj byla očividně učiněná nádhera být pohromadě s jinými upíry. Byl tedy hluboce pohroužený do rozhovoru hned s tím, hned s oním upírem, vzpomínali na Chicago ve dvacátých letech nebo na investiční příležitosti v rozmanitých upířských společnostech po celém světě. Byla jsem fyzicky tak roztřesená, že jsem se spokojila sezením na měkkém gauči a pozorováním, přičemž jsem čas od času upila ze svého koktejlu. Barman byl příjemný mladík a chvíli jsme si povídali o barech. Mělo by mě těšit, že si odpočinu od obsluhování v Merlottově baru, ale ochotně bych se teď převlékla do uniformy a přijímala objednávky. Nebyla jsem zvyklá na velké změny ve své rutině.

Pak zuchla na gauč vedle mě žena, která mohla být o něco mladší než já. Ukázalo se, že chodí s upírem Josephem Velasquezem, s tím, co šel noc předtím s Billem do Centra Společenstva. Jmenovala se Trudi Pfeifferová. Trudi měla vlasy upravené do tmavě rudých bodlin, propíchnutý nos a jazyk a makabrozní nalíčení, včetně černé rtěnky. Hrdě mi sdělila, že se ta barva jmenuje Záhrobní rudá. Džínsy měla tak nízko na bocích, až jsem uvažovala, jak v nich vstává a usedá. Možná je nosila tak nízko, aby bylo vidět kroužek v pupíku. Úpletový vršek měla hodně krátký. Úbor, který jsem měla na sobě tu noc, kdy mě dostala menáda, v porovnání s jejím působil konzervativně. Takže z Trudi se toho dalo vidět opravdu hodně.

Když s ní člověk mluvil, nebyla tak bizarní, jak by se dalo soudit z jejího zevnějšku. Trudi studovala vysokou. Zjistila jsem – a poslouchala jsem absolutně legitimně – že když chodí s Josephem, mává tím červeným hadrem na býka. Tím býkem byli její rodiče, jak jsem pochopila.

„Dokonce by byli radši, kdybych chodila s někým *černým*,“ sdělila mi hrdě.

Snažila jsem se vypadat patřičně uznale. „Opravdu nesnášejí mrtvé, co?“

„To teda ne!“ Několikrát kývla a přehnaně zamávala černými nehty. Pila Dos Equis. „Máma vždycky říká: ‚Copak nemůžeš chodit s *někým živým*?‘“ Obě jsme se rozesmály.

„Tak co ty a Bill?“ Zahýbala obočím nahoru dolů na znamení, jak významná je to otázka.

„Chceš říct...“

„Jaký je v posteli? Joseph je kurva neuvěřitelný.“

Nemohu říci, že by mě to překvapilo, ale rozladilo mě to. Chvilku jsem nevěděla, co říct. „To jsem ráda,“ řekla jsem nakonec. Kdyby to byla má dobrá přítelkyně Arlene, třeba bych mrkla a usmála se, ale nechtělo se mi probírat svůj sexuální život s úplně cizí osobou, a skutečně jsem nechtěla nic vědět o ní a o Josephovi.

Trudi se vrhla pro další pivo a zůstala na kus řeči u barmana. Zavřela jsem oči úlevou a únavou a ucítila, jak se gauč vedle mě propadl. Stočila jsem pohled doprava, abych zjistila, kdo je mým novým společníkem. Erik. Ohromné!

„Jak je ti?“ zeptal se.

„Líp, než vypadám.“ To nebyla pravda.

„Viděla jsi Huga a Isabel?“

„Ano.“ Sklopila jsem oči ke svým rukám, složeným v klíně.

„Spravedlivé, nemyslíš?“

Myslela jsem si, že se mě Erik snaží provokovat.

„Svým způsobem ano,“ řekla jsem. „Pokud Stan dodrží slovo.“

„Neřeklas mu to, doufám.“ Ale Erik se tvářil jen pobaveně.

„Ne, neřekla. Ne tolika slovy. Všichni jste zatraceně hrdí.“

Zatvářil se překvapeně. „To je nejspíš pravda.“

„Přijel jsi mě jen zkontrolovat?“

„Do Dallasu?“

Kývla jsem.

„Ano.“ Pokrčil rameny. Měl na sobě úpletovou košili s pěkným béžovo-modrým vzorkem, a když pokrčil rameny, působila ta ramena mohutně. „Půjčujeme tě poprvé. Chtěl

jsem vidět, že všechno běží hladce, i když tu nejsem oficiálně.“

„Myslíš, že Stan ví, kdo jsi?“

Ta myšlenka ho zřejmě zaujala. „Není to nijak těžké uhádnout,“ řekl posléze. „On by na mém místě udělal patrně totéž.“

„Myslíš, že od nynějška bys mě mohl prostě nechat doma a dát mně i Billovi pokoj?“ zeptala jsem se.

„Ne. Jsi příliš užitečná,“ řekl. „Kromě toho doufám, že čím víc mě budeš vídat, tím víc do tebe prorostu.“

„Jako plíseň?“

Rozesmál se, ale oči na mě upíral způsobem, který znamenal práci. A sakra!

„V těch úpletových šatech vypadáš obzvlášť vábně, když pod nimi nic nemáš,“ řekl Erik. „Kdybys opustila Billa a přišla za mnou z vlastní svobodné vůle, smířil by se s tím.“

„Ale já nic takového neudělám,“ řekla jsem a pak se za okraje mého vědomí něco zachytilo.

Erik mi začal říkat ještě něco, ale já mu položila dlaň na ústa. Pohnula jsem hlavou ze strany na stranu, jak jsem se snažila získat co nejlepší příjem; lépe to vysvětlit nedovedu.

„Pomoz mi vstát,“ řekla jsem.

Erik beze slova vstal a jemně mě zvedl na nohy. Cítila jsem, jak se mi obočí stahuje k sobě.

Byli kolem nás. Obkličovali dům.

Jejich mozky byly vytočené do horečnatého napětí. Kdyby prve Trudi neblábolila, možná bych je uslyšela, když se plížili kolem domu a obstupovali ho.

„Eriku,“ řekla jsem a snažila se pochytit co nejvíc myšlenek. Slyšela jsem odpočítávání, ach, Bože!

„K zemi!“ zařvala jsem z plných plic.

Všichni upíři poslechli.

Takže když Společenstvo zahájilo palbu, umírali lidé.

KAPITOLA 8

Metr ode mě skosil Trudi výstřel z brokovnice. Obarvené tmavě rudé vlasy nabyly jiného odstínu červení a její otevřené oči na mě zůstaly nehybně zírat. Barman Chuck byl jenom raněn, protože mu poskytla ochranu konstrukce baru.

Erik ležel na mně. Vzhledem k tomu, jak jsem byla potlučená, to bylo velmi bolestivé a já ho užuž chtěla odstrčit. Pak jsem si uvědomila, že kdyby byl zasažen kulkami, nejspíš by to přežil. Ale já ne. Přijala jsem tedy s povděkem jeho ochranu na ty hrůzné minuty první vlny útoku, kdy pušky, brokovnice a pistole znovu a znovu pálily do předměstského sídla.

Instinktivně jsem zavřela oči, dokud palba trvala. Sklo se tříštilo, upíři řvali, lidé ječeli. Rámus mě ohlušoval a současně mě zaplavovala přílivová vlna desítek mozků, spuštěných na nejvyšší výkon. Když začala opadat, vzhledla jsem do Erikových očí. Bylo to neuvěřitelné, ale byl vzrušený. Usmál se na mě. „Já věděl, že jednou skončíš pode mnou,“ řekl.

„Snažíš se mě naštvat, abych zapomněla, jak se bojím?“

„Ne, jen využívám příležitosti.“

Zavrtěla jsem se ve snaze dostat se zpod něj a on řekl: „Jé, udělej to ještě! Je to ohromný pocit.“

„Eriku, ta holka, se kterou jsem si právě povídala, leží metr od nás a chybí jí kus hlavy.“

„Sookie,“ řekl s náhlou vážností, „já už jsem mrtvý pár set let. Jsem na to zvyklý. Ale není úplně mrtvá. Ještě je v ní jiskra života. Chceš, abych ji převedl?“

Šokem jsem nebyla schopná slova. Jak bych já mohla rozhodnout?

A během minuty, kdy jsem o tom uvažovala, řekl: „Už je pryč.“

Zatímco jsem na něj užasle zírala, nastalo úplné ticho. Jediným hlukem v domě bylo vzlykání Farrellova raněného milence, který si tiskl oběma rukama stehno zrudlé krví. Zvenčí se ozývaly vzdálené zvuky vozidel, odjíždějících ve spěchu poklidnou předměstskou ulicí. Útok skončil. Těžko se mi dýchalo a uvažovala jsem, co mám udělat teď. Přece bych měla něco udělat, nějak jednat?

Nikdy jsem se nedostala blíž k válce.

Místnost byla plná křiku těch, kteří přežili, a zuřivého vytí upírů. Vzduchem se jako sníh snášely kousky čalounění z pohovky a křesel. Na všem bylo rozbité sklo a do místnosti proudil žár noci. Několik upírů už bylo na nohou a vyráželo ven, pronásledovat útočníky. Joseph Velasquez byl mezi nimi, jak jsem si všimla.

„Už není důvod otálet,“ vzdychl žertovně Erik a zvedl se ze mě. Podíval se na sebe. „Vždycky si zničím košili, když jsem s tebou.“

„Do háje, Eriku!“ S nemotorným spěchem jsem se zvedla na kolena. „Krvácíš. Zasáhli tě. Bille! Bille!“ Vlasy se mi svezly po ramenou, jak jsem se obracela ze strany na stranu a prohledávala místnost. Naposledy jsem ho viděla v rozhovoru s černovlasou upírkou, které rostly vlasy nad čelem do výrazné špičky. Trochu mi připomínala Sněhurku. Ted' jsem si napůl stoupla, pátrala jsem po podlaze a viděla jsem ji ležet těsně u okna. Něco jí vyčnívalo z hrudi. Okno zasáhl výstřel z brokovnice a několik střepů zalétlo do místnosti. Jeden z nich jí proťal hrud' a zabil ji. Bill nebyl nikde na dohled, mezi živými ani mezi mrtvými.

Erik si stáhl promáčenou košili a podíval se na své rameno. „Kulka zůstala v ráně, Sookie,“ procedil skrze zuby. „Vysaj ji.“

„Co?“ zůstala jsem na něj civět.

„Jestli ji nevysaješ, zaroste mi do těla. Když jsi taková fajnovka, dojdi pro nůž a vyřízni ji.“

„Ale to já nedokážu!“ V mé maličké večerní kabelce sice byl kapesní nožík, ale neměla jsem zdání, kam jsem ji odložila, a nedokázala jsem dát dohromady myšlenky, abych ji šla hledat.

Vycenil na mě zuby. „Koupil jsem to kvůli tobě. Dokážeš ji ze mě dostat. Nejsi žádný zbabělec.“

Násilím jsem se uklidnila. Použila jsem jeho odhozenou košili místo tamponu. Krvácení se zpomalovalo a když jsem nakoukla do rozervaného masa, kulku jsem viděla. Kdybych měla dlouhé nehty jako Trudi, mohla bych ji vyndat, ale moje prsty jsou krátké a tupé a nehty si stříhám nakrátko. Rezignovaně jsem vzdychla.

Sklonila jsem se k Erikovu rameni.

Erik vydal dlouhý sten, když jsem sála, a já ucítila, jak mi kulka vskočila do úst. Měl pravdu. Koberec stěží mohl být ještě špinavější, než už byl, takže i když mi to opravdu připadalo jako rouhání, vyplivla jsem kulku na podlahu spolu s většinou krve ze svých úst. Ale trochu jsem jí musela spolknout. Rameno se mu už hojilo. „V tomhle pokoji to čpí krví,“ zašeptal.

„No tak!“ řekla jsem a vzhledla. „To bylo nejhrubší...“

„Máš rty od krve.“ Uchopil mou tvář oběma dlaněmi a políbil mě.

Není těžké reagovat, když vás políbí mistr. A možná bych si to i užila – no, víc užila – kdybych se tolik nebála o Billa, protože přiznejme si to, dotek smrti má tyto účinky. Člověk si musí znovu potvrdit fakt, že je naživu. Ačkoliv upíři vlastně nejsou, zdá se, že vůči tomuhle syndromu nemají o nic víc imunity než lidé, a Erikovo libido procitlo, protože v místnosti byla krev.

Jenže já se bála o Billa a byla jsem v šoku z tolika násilí, takže jsem sice na dlouhou žhavou chvíli zapomněla na hrůzy kolem sebe, ale pak jsem se odtáhla. Erikovy rty teď byly od krve. Zvolna si je olízl. „Jdi hledat Billa,“ řekl nezřetelným hlasem.

Znovu jsem se podívala na jeho rameno a viděla, že se rána začíná zavírat. Zvedla jsem kulku z koberce, jakkoli byla od krve, a zabalila ji do cáru z Erikovy košile. Tehdy mi to připadalo jako pěkný suvenýr. Vlastně nevím, co mě to napadlo. Na podlaze v pokoji byli pořád ještě zranění a umírající, ale většina z těch, kteří ještě byli naživu, přijímala pomoc od ostatních lidí nebo dvou upírů, kteří se nepřidali k pronásledování.

V dálce zněly sirény.

Krásné domovní dveře byly roztříštěné a děravé. Ustoupila jsem stranou, abych je otevřela, jen pro případ, že by venku zůstal nějaký osamělý odstřelovač na číhané, ale nestalo se nic. Vykoukla jsem kolem zárubně.

„Bille?“ zavolala jsem. „Není ti nic?“

Právě v té chvíli se vracel zpátky na dvůr a ve tváři byl doslova růžový.

„Bille,“ řekla jsem a připadala jsem si stará, špinavá a šedivá. Břicho mi naplnila tupá hrůza, jež byla ve skutečnosti hlubokým zklamáním.

Zastavil se.

„Stříleli na nás a některé z nás zabili,“ řekl. Tesáky se mu zaleskly, zářil vzrušením.

„Právě jsi někoho zabil.“

„V sebeobraně.“

„Ze msty.“

Mezi tím byl jasný rozdíl, alespoň v mé mysli a v tom okamžiku. Vypadal ohromeně.

„Ani ses nepodíval, jestli se mi nic nestalo,“ řekla jsem. Jednou upír, vždycky upír. Tygři nemění své pruhy. Starého psa novým kouskům nenaučíš. V duchu jsem slyšela všechna varování, kterými mě všichni vždycky krmili ještě v klidu a míru u nás doma.

Obrátila jsem se a šla zpátky do domu, kráčela jsem nevšímavě mezi krvavými skvrnami, chaosem a nepořádkem, jako bych takové věci vídala dnes a denně. Něco z toho, co jsem viděla, jsem ani nezaznamenala, až příští týden mi v mozku najednou naskakovaly spatřené obrazy, třeba záběr roztříštěné lebky zblízka, nebo tepna, z níž tryskala krev. V

tom okamžiku pro mě bylo důležité najít kabelku. Našla jsem ji hned napodruhé. Zatímco se Bill zabýval raněnými, aby se mnou nemusel mluvit, vyšla jsem z domu, nastoupila do auta z půjčovny a navzdory své úzkosti jsem vyjela. Zůstat v tomhle domě bylo horší, než strach z provozu velkoměsta. Vyrasila jsem od domu těsně předtím, než přijela policie.

O několik bloků dál jsem zaparkovala před knihovnou a vytáhla z přihrádky mapu. Ačkoliv to trvalo dvakrát déle, než mělo, protože mi mozek skoro nefungoval, našla jsem si, jak se dostanu na letiště.

A jela jsem tam. Podle směrovacích tabulí jsem našla půjčovnu aut, zaparkovala před ní, nechala klíčky uvnitř a odkráčela. Koupila jsem si letenku na nejbližší let do Shreveportu, který startoval za hodinu. Děkovala jsem Bohu, že mám u sebe vlastní kreditní kartu.

Protože jsem ještě nikdy nevolala z telefonního automatu, trvalo mi pár minut, než jsem si s ním poradila. Měla jsem štěstí, zastihla jsem Jasona a ten slíbil, že na mě počká na letišti.

Časně ráno jsem už byla doma v posteli.

Plakat jsem začala až další den.

KAPITOLA 9

Hádali jsme se už dřív, Bill a já. Už dřív jsem toho měla plné zuby, otravovaly mě ty upíriny, které jsem se musela naučit snášet, bála jsem se zabřednout do nich hlouběji. Někdy jsem prostě jen chtěla nějaký čas vídat lidi.

Takže jsem to víc než tři týdny dělala. Nezavolala jsem Billovi, on nezavolal mně. Věděla jsem, že se vrátil z Dallasu, protože mi nechal můj kufr na zápraží. Když jsem vybalila, našla jsem v postranní kapse zastrčenou černou sametovou krabičku od klenotníka. Kéž bych měla tu sílu ji neotevřít, ale nedokázala jsem to. Uvnitř byl pár topasových náušnic a lístek, na němž stálo: „*K těm hnědým šatům.*“ Což znamenalo ty béžové úpletové, které jsem měla na sobě v hlavním štábu upírů. Vyplázla jsem na krabičku jazyk a odpoledne odjela k jeho domu, kde jsem ji nechala ve schránce na dopisy. Konečně se rozhoupal a koupil mi dárek, a já ho teď musím vrátit.

Ani jsem se nesnažila „si to rozmyslet“. Usoudila jsem, že se mi časem mozek vyčistí, a pak budu vědět, co si počít.

Četla jsem noviny. Upíři z Dallasu a jejich lidští přátelé teď byli mučedníci, což Stanovi možná náramně vyhovovalo. Dallaský *Půlnoční masakr* se propíral ve všech časopisech jako dokonalá ukázka zločinu z rasové nenávisti. Zákonodárci byli tlačeni k vydávání všemožných zákonů, které by se nikdy nedaly zrealizovat, ale lidé se cítili lépe s pocitem, že by to šlo

– zákony, jež by poskytovaly budovám ve vlastnictví upírů federální ochranu, zákony, které by umožnily upírům zastávat jisté volené funkce (třebaže ještě nikdo nenavrhl, že by nějaký upír mohl kandidovat do senátu nebo se stát poslancem). V texaské legislatuře byl dokonce podán návrh jmenovat nějakého upíra zákonným popravčím státu. Koneckonců, byl citován senátor Garza, který řekl: „Smrt upířím kousnutím je alespoň údajně bezbolestná, a upír z ní čerpá výživu.“

Mohla bych senátora Garzu poopravit. Upířím kousnutí jsou příjemná, jen když upír chce. Pokud vás upír nejdříve neočaruje, těžké upířím kousnutí (oproti milostnému žužlání) bolí pekelně.

V duchu jsem se ptala, zda senátor Garza není příbuzný Luny, ale Sam mi řekl, že jméno „Garza“ je mezi Američany mexického původu stejně běžné jako „Smith“ mezi Američany z anglického plemene.

Sam se neptal, proč to chci vědět. Byla jsem z toho trochu smutná, protože jsem byla zvyklá připadat si pro něj důležitá. Ale poslední dobou byl zaneprázdněný, prací a vůbec. Arlene říkala, že podle ní s někým chodí, což bylo poprvé, pokud naše paměť sahala. Žádná z nás ji nikdy neviděla, což bylo samo o sobě divné. Snažila jsem mu vyprávět o měnivcích z Dallasu, ale jen se usmál a našel si záminku, aby šel dělat něco jiného.

Můj bratr Jason se u mě jednou stavil na oběd. Nebylo to jako v dobách, kdy byla babička naživu. Ta dělala velký oběd a večer jsme pak jedli už jen sendviče. Tehdy chodíval Jason hodně často, babička byla výtečná kuchařka. Já se zmohla na sendviče se sekanou a bramborový salát (ale neřekla jsem mu, že je kupovaný), a měla jsem hotový broskvový čaj, což bylo štěstí.

„Co je s tebou a Billem?“ zeptal se bez okolků, když dojedl. Bylo od něj fakt hezké, že se nevyptával cestou z letiště.

„Naštval mě,“ řekla jsem.

„Proč?“

„Porušil slib, který mi dal,“ odpověděla jsem. Jason se ze všech sil snažil působit jako starší bratr a já bych se měla

snažit přijmout jeho starostlivost, místo abych se naštvála. Napadlo mě, ne poprvé, že jsem možná pěkně vztekla. Za určitých okolností jsem pevně uzamkla svůj šestý smysl v sobě, takže jsem slyšela jen to, co Jason doopravdy říkal.

„Viděli ho v Monroe.“

Zhluboka jsem se nadechla. „S nějakou jinou?“

„Ano.“

„S kým?“

„Tomu nebudeš věřit! S Portií Bellefleurovou.“

Nemohla jsem být víc překvapená, ani kdyby mi řekl, že Bill chodí s Hillary Clintonovou (ačkoliv Bill *byl* demokrat). Zírala jsem na bratra, jako by mi znenadání oznámil, že je Satan. Jediné, co jsme měly Portia Bellefleurová a já společné, bylo místo narození, ženské orgány a dlouhé vlasy. „No,“ řekla jsem bezvýrazně, „nevím jestli mám zuřit nebo se smát. Co ty na to?“

Protože jestli se někdo vyznal ve vztazích mezi mužem a ženou, byl to Jason. Přinejmenším o tom něco věděl z mužského hlediska.

„Ona je tvůj opak,“ řekl zamyšleně. „V každém ohledu, který mě napadá. Je fakt vzdělaná, pochází, dalo by se říct, z aristokratické rodiny, a je právnička. A její bratr je policajt. A chodí na symfonie a takový blbosti.“

Do očí mi vhrkly slzy. Šla bych s Billem ráda na symfonii, kdyby mě někdy pozval.

„Na druhé straně ty jsi chytrá, pěkná a jsi ochotná ho snášet.“ Nebyla jsem si úplně jistá, co tím Jason myslí, a zdálo se mi lepší se neptat. „Ale rozhodně nejsme aristokracie. Pracuješ v baru a tvůj bratr jezdí s kamionem.“ Jason se trochu nakřivo usmál.

„Jsme tady stejně dlouho jako Bellefleurovi,“ řekla jsem a snažila se, aby to neznělo nasupeně.

„To já vím, a ty to víš taky. A Bill to ví určitě taky, protože byl tenkrát naživu.“ Pravda!

„Jak to vypadá s tou žalobou proti Andymu?“ zeptala jsem se.

„Zatím nevznesli žádné obvinění, ale město je plný řečí o tom sexklubu. Lafayett měl náramnou radost, že ho pozvali,

evidentně se to od něj dozvědělo pěkných pár lidí. První pravidlo klubu je prý *Zůstat zticha*. Lafayette sejmuli za to nadšení.“

„Co si myslíš ty?“

„Já myslím, že jestli někdo zakládal v Bon Temps sexklub, měl k tomu přizvat mě,“ prohlásil smrtelně vážně.

„Máš pravdu.“ Znovu mě napadlo, jak Jason dokáže být rozumný. „Ty jsi jednička na seznamu.“ Proč mě to nenapadlo dřív? Můj bratr nejenže měl pověst chlápka, který už zahřál nejednu postel – navíc byl velmi hezký a svobodný.

„To jediné, co mě napadá,“ řekla jsem zvolna, „že Lafayette byl gay, jak dobře víš.“

„No a?“

„A třeba tenhle klub, pokud existuje, přijímá jen lidi, kterým to nevadí.“

„Na tom možná něco je,“ řekl Jason.

„Ano, pane Homofobe.“

Jason se usmál a pokrčil rameny. „Každý má nějakou slabůstku,“ řekl. „A taky, jak víš, chodím s Liz. Myslím, že kdo má mozek, pozná, že Liz se nerozdělí ani o ubrousek, natožpak o přítele.“

Měl pravdu. Lizina rodina byla proslulá tím, že zavádí heslo „nebýt dlužníkem ani věřitelem“ do úplných extrémů.

„Ty jsi dílo, brácho,“ řekla jsem a soustředila se raději na jeho nedostatky, než na rodinu Liz. „Je plno horších věcí, než být gay.“

„Jako třeba?“

„Zloděj, zrádce, vrah, násilník...“

„No jo, no jo, je mi to jasný.“

„To doufám,“ řekla jsem. Rozesmutňovalo mě, jak jsme odlišní. Ale stejně jsem Jasona milovala, nikoho jiného jsem už neměla.

Billa s Portií jsem viděla hned ten večer. Zahlédla jsem je spolu v Billově autě, projížděli po Claiborne Street. Portia měla hlavu obrácenou k Billovi a mluvila. Bill se díval přímo před sebe, bezvýrazně, pokud jsem mohla postřehnout. Neviděli mě. Vycházela jsem od bankomatu, cestou do práce.

Slyšet a vidět na vlastní oči jsou dvě různé věci. Pocítila jsem nepřekonatelný příval vzteku a pochopila jsem jak bylo Billovi, když viděl své přátele umírat. Toužila jsem někoho zabít. Jen jsem si nebyla jistá, koho.

Andy byl toho večera v baru, seděl v Arlenině úseku. Byla jsem ráda, protože Andy vypadal špatně. Byl neoholený a šaty měl pomačkané. Přistoupil ke mně, když jsem odcházela, a já z něj ucítila chlast. „Vem ho zpátky,“ řekl. Hlas měl zahlcený hněvem. „Vem si toho zatracenýho upíra zpátky, ať dá můj sestře pokoj!“

Nevěděla jsem, co Andymu Bellefleurovi říct. Jen jsem na něj zírala, dokud nevyklopýtal z baru. Blesklo mi hlavou, že dnes už by lidé nebyli tak překvapení, kdyby se v jeho autě našla mrtvola, jako před několika týdny.

Další večer jsem měla volno a teplota klesla. Byl pátek a mě už znenadání otravovalo být sama. Rozhodla jsem se zajít na středoškolské fotbalové utkání. To je v Bon Temps kratochvíle pro celé město, a o utkáních se pak v pondělí ráno důkladně diskutuje ve všech krámech ve městě. Filmový záznam utkání se dvakrát vysílá na místním televizním kanálu a kluci, kterým to jde s míčem, jsou uctívání jako malá božstva.

Na fotbal nemůžu jít neupravená.

Stáhla jsem si vlasy z čela gumičkou a zbytek nakulmovala, takže mi k ramenům splývaly husté kudrny. Modřiny už byly pryč. Pořádně jsem se namalovala, včetně kontur na rtech. Oblékla jsem si černé úpletové kalhoty a červenočerný svetr. Obula jsem si černé kožené kozačky a vzala jsem si zlaté kruhové náušnice, připnula jsem si červenočernou mašli, abych zakryla gumičku ve vlasech. (Hádejte, jaké jsou naše školní barvy!)

„Moc dobré,“ řekla jsem při pohledu do zrcadla na výsledek své práce. „Sakra moc dobré.“ Sebrala jsem černou koženou bundu a kabelku a odjela autem do města.

Tribuny byly plné známých. Volalo na mě deset hlasů, deset lidí mi říkalo, jak mi to sluší. Problém byl v tom, že jsem byla zoufalá. Hned jak jsem si to uvědomila, nalepila

jsem si na obličej úsměv a zapátrala po někom, ke komu bych si sedla.

„Sookie! Sookie!“ Tara Thorntonová, jedna z mých několika málo dobrých kamarádek ze střední školy, na mě volala z výšky tribuny. Zběsilými gesty mě přivolávala a já se na ni usmála a začala stoupat nahoru. Cestou jsem mluvila ještě s dalšími lidmi. Byl tam Mike Spencer, ředitel pohřebního ústavu, ve své oblíbené westernové parádě, babiččina dobrá přítelkyně Maxine Fortenberryová a její vnuk Hoyt, který se kamarádil s Jasonem. Uviděla jsem taky Sida Matta Lancastera, staříčkého právníka, zachumlaného vedle manželky.

Tara seděla se svým snoubencem Benedictem Talliem, kterému se říkalo „Vejce“. S nimi byl Benedictův nejlepší přítel, J. B. du Rone. Když jsem J. B. uviděla, začala se mi zvedat nálada a s ní i mé potlačené libido. J. B. mohl být klidně na obálce milostného románu, tak byl krásný. Naneštěstí neměl v hlavě mozek, jak jsem zjistila, když jsem s ním šla párkrát na rande. Často jsem si říkala, že takřka ani nemusím používat duševní štít, když jsem s J. B., protože nemá žádné myšlenky ke čtení.

„Ahoj, jak se vede?“

„Ohromně!“ řekla Tara se společenským výrazem v obličejí. „A co ty? Neviděla jsem tě milion let!“ Tmavé vlasy měla ostříhané do krátkého pážecího účesu a od její rtěnky by chytil papír, tak ohnivou měla barvu. Byla oblečená do zašle bílé a černé, s červenou šálou, aby projevila týmového ducha. Pili společně s Vejcem z papírového kelímku, které se prodávaly na stadionu. Vylepšili si to, bourbon byl cítit až ke mně. „Poposedni, J. B., ať si můžu sednout k tobě,“ řekla jsem taky s úsměvem.

„Jasně, Sookie,“ řekl a vypadal moc šťastně, že mě vidí. To byl jeden z půvabů J. B. K dalším patřily dokonalé bílé zuby, absolutně rovný nos, tvář tak mužná a přitom hezká, že měl člověk sto chutí pohladit ho po lících, široký hrudník a útlý pas. Možná už ne tak útlý jak býval, jenomže J. B. byl člověk, a to bylo Dobro. Uvelebila jsem se mezi Vejce a J. B., a Vejce se ke mně obrátil s přiopilým úsměvem.

„Chceš napít, Sookie?“

Na pití si moc nepotrpím, protože následky vídám denně.

„Ne, děkuji,“ řekla jsem. „Jak se máš, Vejce?“

„Dobře,“ řekl po krátké úvaze. Vypil toho víc než Tara. Vypil toho moc.

Mluvili jsme o společných přátelích a známých až do výkopu, a pak už byla jediným tématem hovoru hra. Vlastně Hra, protože každé utkání za posledních padesát let spočívalo v kolektivní paměti Bon Temps a tahle hra se srovnávala se všemi ostatními hrami, tihle hráči se všemi minulými. Dokonce jsem se dokázala i trochu bavit, protože jsem si vypěstovala duševní zaštitění v takovém rozsahu, že se mi dařilo předstírat, že lidé jsou přesně takoví, jak říkají – protože jsem absolutně neposlouchala zevnitř.

J. B. se tulil blíž a blíž, když mě nejdříve zahrnul komplimenty stran mých vlasů a postavy. Maminka naučila J. B. už v útlém věku, že chválené ženy rovná se šťastné ženy, a tahle prostá filozofie držela nějakou dobu J. B. hlavu nad vodou.

„Pamatuješ se na tu doktorku z nemocnice, Sookie?“ zeptal se mě najednou během druhé čtvrtiny.

„Ano. Doktorka Sonntagová. Vdova.“ Na vdovu byla mladá, a na doktorku ještě mladší. Představila jsem ji J. B.

„Nějakou dobu jsme spolu chodili. Já a doktorka,“ řekl užasle.

„Hele, to je ohromné!“ Doufala jsem v to. Připadalo mi, že by se doktorce Sonntagové určitě hodilo to, co J. B. může nabídnout, a J. B. potřeboval... no, potřeboval někoho, kdo se o něj bude starat.

„Ale pak ji přeložili zpátky do Baton Rouge,“ řekl. Vypadal trochu zaraženě. „Nejspíš se mi po ní stýská.“ Naši malou nemocnici odkoupil systém zdravotní péče a doktoři z pohotovosti tu sloužili vždycky čtyři měsíce v rámci kolečka. Pevněji mě objal kolem ramen. „Ale jsem děsně rád, že tě vidím,“ ujistil mě.

Požehnej pámbů! „J. B., mohl bys za ní zajet do Baton Rouge,“ navrhla jsem. „Proč to neuděláš?“

„Je doktorka. Nemá moc volna.“

„Pro tebe by si čas udělala.“
 „Myslíš?“
 „Pokud není absolutně blbá,“ prohlásila jsem.
 „To bych mohl. Tuhle večer jsem s ní mluvil telefonem. Říkala, že lituje, že tam nejsem.“
 „To byl hodně silný náznak, J. B.“
 „Myslíš?“
 „Jasně.“
 Zatvářil se dychtivěji. „Tak tedy zítra pojedu do Baton Rouge,“ opakoval. Políbil mě na tvář. „Potěšila jsi mě, Sookie.“
 „No, J. B., nápodobně.“ Dala jsem mu pusku na rty, jen letmou.
 Pak jsem uviděla Billa, jak na mě zírá.
 On a Portia byli v sousedním sektoru sedadel, skoro až dole. Obrátil se a díval se nahoru na mě.
 Kdybych to plánovala, nemohlo by to vyjít líp. Byl to velikolepý okamžik ve stylu „*Kašlu Na Něj*“.
 Ale pokazil se mi.
 Prostě jsem po něm toužila.
 Odvrátila jsem oči a usmála se na J. B., a celou tu dobu jsem netoužila po ničem než sejít se s Billem pod tribunami a mít s ním sex hned na místě. Chtěla jsem, aby mi stáhl kalhoty a stoupl si za mě. Chtěla jsem, aby mě přiměl sténat.
 Byla jsem sama sebou tak šokovaná, že jsem nevěděla, co dělat. Cítila jsem, jak rudnu ve tváři. Nedokázala jsem ani předstírat úsměv.
 Po chvíli mi došlo, že je to skoro legrace. Byla jsem vychovaná tak konvenčně, jak jen to bývá možné, vzhledem k mému neobvyklému postižení. Přirozeně jsem se poučila o faktech života hodně brzy, protože jsem dokázala číst myšlenky (a jako dítě jsem neměla kontrolu nad tím, co vstřebávám). A vždycky mi představa sexu připadala hodně zajímavá, třebaže totéž postižení vedlo k tomu, že jsem o něm měla tak rozsáhlé teoretické znalosti, až mi to bránilo učinit teorii praxí. Koneckonců je těžké zabývat se doopravdy sexem, když víte, že váš partner lituje, že tam místo vás nemá Taru Thorntonovou (například), nebo když doufá, že jste

nezapomněla přinést kondom, nebo když v duchu kritizuje části vašeho těla. K úspěšnému sexu se musíte soustředit na to, co partner *dělá*, aby vás nerozptylovalo to, co si *myslí*.

S Billem jsem neslyšela vůbec nic. A byl tak zkušený, tak uhlazený, tak absolutně se věnoval tomu, aby na to šel správně! Vypadalo to, že jsem stejně závislá jako Hugo.

Zbytek utkání jsem seděla, usmívala se a kývala, když mi připadalo, že se to hodí, a snažila jsem se nedívat dolů a doleva. Po vystoupení v poločase jsem zjistila, že jsem neslyšela ani jedinou z písniček, které hrála kapela. Ani jsem si nevšimla sóla Tařiny sestřenice, která byla mažoretká. Když se dav zvolna přemísťoval na parkoviště poté, co Bon Temps Hawks vyhráli 28:18, slíbila jsem odvézt J. B. domů. Vejce už mezitím trochu vystřízlivěl, takže jsem si byla celkem jistá, že si s ním Tara poradí, ale ulevilo se mi, když si také sedla za volant.

J. B. bydlel blízko centra v polovině dvojdomku. Velmi mile mě zval dál, ale já řekla, že musím domů. Mohutně jsem ho objala a doporučila mu, aby zavolal doktorce Sonntagové. Pořád ještě jsem neznala její křestní jméno.

Slíbil, že to udělá, jenomže u J. B. jeden nikdy neví.

Pak jsem musela zastavit a natankovat u jediné noční benzínky, kde jsem vedla dlouhý hovor s Arleniným bratrancem Derrickem (který byl tak statečný, aby si bral noční směny), takže jsem dorazila domů o trochu později, než jsem měla v plánu.

Když jsem odemkla domovní dveře, vyšel ze tmy Bill. Beze slova mě popadl za paži a obrátil k sobě, a pak mě políbil. Ve vteřině jsme byli přitisknutí na dveře a jeho tělo se rytmicky pohybovalo proti mému. Sáhla jsem jednou rukou za sebe, zápolila se zámkem a klíč se nakonec otočil. Vklópýtali jsme do domu a on mě obrátil čelem k pohovce. Chytla jsem se jí rukama a přesně, jak jsem si představovala, mi stáhl kalhoty a už byl ve mně.

Vydala jsem chraplavý zvuk, který jsem ze svého hrdla ještě nikdy nevyhloudila. Bill vydával stejně primitivní zvuky. Asi jsem nedokázala zformulovat slovo. Ruce měl pod mým svetrem a moje podprsenka byla roztržená vedví. Byl

neúnavný. Po prvním vyvrcholení jsem se málem zhroutila. „Ne!“ zavrčel, když jsem ochabovala, a bušil dál. Pak zrychlil tempo, až jsem skoro vzlykala, a pak mi roztrhl svetr a jeho zuby našly mé rameno. Vydal hluboký, strašný zvuk, a pak, po několika dlouhých vteřinách bylo po všem.

Oddechovala jsem, jako bych běžela míli, a Bill se taky chvěl. Aniž by se obtěžoval znovu si zapnout oblečení, otočil mě čelem k sobě a znovu sklonil hlavu k mému rameni, aby olízal ranku. Když přestala krvácet a začala se hojit, velmi zvolna sundával všechno, co jsem měla na sobě. Dole mě očistil, nahoře mě líbal.

„Jsi cítit po něm,“ bylo jediné, co řekl. Dál vymazával ten pach a nahrazoval ho vlastním.

Pak jsme byli v ložnici a já se stačila zaradovat, že jsem ráno čistě povlékla, než znovu sklonil svá ústa k mým.

Jestliže jsem až do té chvíle měla pochybnosti, opustily mě. Nespál s Portií Bellefleurovou. Nevěděla jsem, co má za lubem, ale opravdový vztah s ní neměl. Vsunul pode mě paže a tiskl mě k sobě tak pevně, jak jen to bylo možné, líbal mě na šíji, hnětl mi boky, přejížděl prsty po stehnech a líbal podkolení. Nořil se do mě. „Roztáhni nohy, Sookie,“ šeptal svým studeným temným hlasem, a já poslechla. Zase byl připravený a drsný, jako by se snažil něco dokazovat.

„Bud' něžný,“ promluvila jsem poprvé.

„To nejde! Bylo to moc dlouho. Příště budu něžný, přísahám,“ řekl, zatímco přejížděl jazykem podél linie mé čelisti. Jeho tesáky mě škrábly na krku. Tesáky, jazyk, ústa, prsty, mužství – bylo to, jako bych se milovala s tasmánským ďáblem. Byl všude a všude měl naspěch.

Když se na mě sesul, byla jsem vyčerpaná. Posunul se, aby ležel vedle mě, jednu nohu přehozenou přes mé, jednu paži přes mou hrud'. Stejně dobře si mě mohl ocejchovat žhavým železem, ale to by pro mě nebyla taková zábava.

„Není ti nic?“ zamumlal.

„Až na to, že jsem se párkrát srazila s cihlovou zdí,“ řekla jsem nezřetelně.

Oba jsme na chvíli usnuli, ale Bill se vzbudil první, jako vždycky v noci. „Sookie,“ řekl tiše. „Miláčku. Vzbud' se!“

„Úú,“ řekla jsem a zvolna přicházela k vědomí. Poprvé po několika týdnech jsem procítala s mlhavým přesvědčením, že se světem je všechno v pořádku. S mírnou nevolí jsem si uvědomila, že to v pořádku zdaleka není. Otevřela jsem oči. Bill byl přímo nade mnou.

„Musíme si promluvit,“ uhladil mi vlasy z obličeje.

„Tak mluv!“ Už jsem byla vzhůru. Nelitovala jsem sexu, ale toho, že jsme si spolu museli probrat naše problémy.

„V Dallasu jsem se dal unést,“ řekl hned. „To se upírům stává, když se naskytne tak zřejmá příležitost k lovu. Byli jsme napadení. Máme právo lovit ty, kteří nás chtějí zabít.“

„To je návrat do časů bezpráví,“ řekla jsem.

„Ale upíři loví, Sookie! Máme to v povaze,“ řekl velmi vážně. „Jako leopardi, jako vlci. Nejsme lidé. Můžeme se za ně vydávat, když se snažíme žít s lidmi... ve vaší společnosti. Někdy si můžeme vzpomenout, jaké to bylo, být mezi vámi, jedni z vás. Ale nejsme stejná rasa. Nejsme už ze stejného těsta.“

Promyslela jsem si to. Opakoval mi to znovu a znovu různými slovy už od té doby, co jsme se začali vídat.

Anebo možná on vídal mě, ale já neviděla jeho – jasně, opravdově. Bez ohledu na to, jak často jsem si říkala, že jsem smířená s jeho jinakostí, uvědomila jsem si, že pořád ještě od něj očekávám, že bude reagovat tak, jak by na jeho místě reagoval J. B. du Rone nebo Jason, nebo pastor z našeho kostela.

„Myslím, že mi to konečně dochází,“ řekla jsem. „Ale musíš pochopit, že někdy se mi ta odlišnost nebude líbit. Někdy musím odejít a vychladnout. Opravdu se budu snažit. Vážně tě miluju.“ Když jsem se vynasnažila slíbit mu, že mu vyjdu na půl cesty vstříc, připomněla jsem si vlastní žal. Popadla jsem ho za vlasy a převalila tak, abych se na něj dívala shora. Zahleděla jsem se mu přímo do očí.

„A teď mi pověz, co děláš s Portií!“

Billovy velké dlaně spočívaly na mých bocích, když mi to vysvětloval.

„Přišla za mnou, když jsem se vrátil z Dallasu, hned první večer. Četla o tom, co se tam stalo, a zajímalo ji, jestli neznám

někoho, kdo tam tenkrát byl. Když jsem řekl, že jsem tam byl sám – o tobě jsem se nezmínil – Portia řekla, že podle jejích informací některé zbraně, použité při útoku, pocházely z jednoho podniku v Bon Temps, ze Sheridanových Sportovních potřeb. Zeptal jsem se jí, odkud to ví. Prohlásila, že mi to jako právnička nemůže prozradit. Zeptal jsem se jí, proč jí to dělá takové starosti, pokud mi o tom jinak nemá už co říct. Řekla, že je dobrá občanka a nesnáší pohled na to, jak jsou jiní občané pronásledováni. Zeptal jsem se jí, proč přišla za mnou, a ona řekla, že jsem jediný upír, kterého zná.“

Tomu jsem věřila asi stejně, jako že se Portia potají věnuje břišním tancům.

Přimhouřila jsem oči a zamyslela se nad tím. „Portia zvysoka kašle na práva upírů,“ řekla jsem. „Možná se ti chtěla dostat do kalhot, ale právní problémy upírů jsou jí ukradené.“

„Dostat se mi do kalhot? Ty máš ale výrazy!“

„Ale vždyť to neslyšíš poprvé,“ řekla jsem trochu zaraženě.

Zavrtěl hlavou, tvář mu pobaveně jiskřila. „Dostat se mi do kalhot,“ opakoval zvolna. „Já bych byl ve tvých kalhotách, kdybys nějaké měla.“ Přejel dlaněmi nahoru a dolů, aby mi to předvedl.

„Nech toho!“ řekla jsem. „Snažím se přemýšlet.“

Jeho dlaně mi tiskly boky, pak povolily. Pohyboval mnou po svém těle nahoru a dolů. Začalo mi dělat obtíže formovat myšlenky.

„Dost, Bille!“ řekla jsem. „Poslouchej! Myslím, že se Portia chce s tebou ukazovat, aby ji mohli pozvat do toho údajného sexklubu tady v Bon Temps.“

„Sexklub?“ zeptal se Bill se zájmem, aniž by ho to v nejmenším zarazilo.

„Ano, neříkala jsem ti snad... Ach Bille, ne... Bille, já jsem ještě vyčerpaná od poslední... Ach! Ach, Bože.“ Jeho ruce mě svíraly svou ohromnou silou a navedly mě cílevědomě přímo na jeho ztuhlost. Začal mnou zase houpat, dopředu a dozadu. „Ach,“ řekla jsem, rázem ztracená. Před očima mi pluly barvy a pak jsem se houpala tak rychle, že

jsem ani nestačila sledovat své pohyby. Konec přišel u obou současně a několik minut jsme se k sobě tiskli a oddechovali.

„Už nikdy bychom se neměli odloučit,“ řekl Bill.

„Já nevím, tohle za to skoro stojí.“

Jeho tělo se ještě trochu zachvělo. „Ne,“ řekl. „Je to báječné, ale já bych docela rád prostě na pár dní odjel z města, než abych se s tebou zase hádal.“ Vykulil oči. „Opravdu jsi Erikovi vysála z ramene kulku?“

„Jo, řekl, že to musím udělat, než se mu uzavře v těle.“

„Řekl ti, že měl v kapse nůž?“

To mě zarazilo. „Ne. Měl? Proč to udělal?“

Bill zvedl obočí, jako bych řekla něco úplně absurdního.

„Hádej!“ řekl.

„Abych mu sála rameno? To nemůžeš myslet vážně.“

Bill jen dál skepticky hleděl.

„Ale, Bille! Já mu na to skočila. Počkej chvíli – on byl postřelený! Ta kulka mohla zasáhnout mě, ale místo toho trefila jeho. Střežil mě.“

„Jak?“

„No, ležel na mně.“

„Tak vidíš!“ Na Billovi v té chvíli nebylo nic staromódního. Na druhé straně měl ve tváři hodně staromódní výraz.

„Ale, Bille... Chceš říct, že je tak mazaný?“

Znovu to zdvižené obočí.

„Ležet na mně není zas tak velké blaho,“ namítala jsem, „aby se někdo kvůli tomu nechal postřelit. Propána! To je praštěný!“

„Dostal tím do tebe trochu své krve.“

„Jen pár kapek. Zbytek jsem vyplivla,“ řekla jsem.

„Pár kapek stačí, když je někdo tak starý jako Erik.“

„Stačí na co?“

„Teď o tobě bude některé věci vědět.“

„Jako třeba konfekční velikost?“

Bill se usmál, což nebyla vždycky uklidňující podívaná. „Ne, ale třeba co cítíš. Hněv, chtíč, lásku.“

Pokrčila jsem rameny. „To mu k ničemu nebude.“

„Patrně to není moc důležité, ale dávej si odteď pozor,“ varoval mě Bill. Vypadal dost vážně.

„Pořád nemůžu uvěřit, že by se někdo postavil tak, aby koupil zásah místo mě, jen pro naději, že spolknou kapku jeho krve, až mu tu kulku budu vyndávat. To je směšné. Víš, mně to připadá, že jsi nadhodil tohle téma, abych tě přestala vyslýchat kvůli Portii, jenže to se nestane. Podle mého Portia věří, že když s tebou bude chodit, někdo ji pozve do toho sexklubu, protože když je ochotná spát s upírem, bude ochotná ke všemu. To si oni *myslí*,“ dodala jsem kvapně při pohledu do Billovy tváře. „Takže Portia si představuje, že tam půjde, ledacos se dozví, zjistí, kdo ve skutečnosti zabil Lafayettea a Andy z toho bude venku.“

„To je složitý plán.“

„Můžeš ho popřít?“ Byla jsem hrdá, že mě napadlo slovo *popřít*.

„Abych řekl pravdu, nemůžu.“ Znehybněl. Pohled měl upřený, ani nemžikl a ruce se mu uvolnily. Protože Bill nedýchá, byl absolutně nehybný.

Nakonec mrkl. „Bylo by lepší, kdyby mi řekla pravdu hned na začátku.“

„Doufám, že jsi s ní neměl sex,“ konečně jsem si přiznala, že už jen tato pouhá možnost mě málem oslepila žárlivostí.

„Já si říkal, kdy se mě zeptáš,“ pravil klidně. „Jako bych někdy spal s někým od Bellefleurů. Ne, neměla ani sebemenší touhu provozovat se mnou sex. Dokonce jí bylo zatěžko jen předstírat, že ho chce na nějaké pozdější schůzce. Portia není dobrá herečka. Většinou, když jsme spolu, mě vláčí nazdařbůh hledat to tajné skladiště zbraní, které si tady uložilo Společenstvo. Říká, že je skrývají všichni sympatizanti Společenstva.“

„Tak proč jí na to přistupuješ?“

„Je na ní něco čestného. A já chtěl zjistit, jestli budeš žárlit.“

„Aha, chápu! Tak co myslíš?“

„Myslím,“ řekl, „že už tě, doufám, nikdy neuvidím blíž než metr od toho hezkého blba.“

„J. B.? Jsem jako jeho sestra,“ řekla jsem.

„Zapomínáš, žes pila mou krev, a já poznám, co cítíš,“ řekl Bill. „Myslím, že úplně sesterský vztah k němu nemáš.“

„Tím by se vysvětlovalo, proč jsem tady s tebou v posteli, vid’?“

„Miluješ mě.“

Rozesmála jsem se s ústy na jeho hrdle.

„Už bude svítat,“ řekl. „Musím jít.“

„Fajn, zlato!“ Usmála jsem se na něj, když sbíral své oblečení. „Hele, dlužíš mi svetr a podprsenku. Dvě podprsenky. Jednu mi roztrhl Gabe, takže to je pracovní úraz. A tys mi roztrhl dneska v noci druhou, a taky svetr.“

„Právě proto jsem koupil obchod s ženskými oděvy,“ prohlásil jako by nic. „Abych mohl trhat, když to na mě přijde.“

Se smíchem jsem si zase lehla. Mohla jsem si ještě pár hodin pospat. Ještě pořád jsem se usmívala, když odcházel z mého domu, a probudila jsem se uprostřed dopoledne s takovou lehkostí v srdci, jakou jsem už hodně dlouho nezažila. (No, připadalo mi to jako hodně dlouho.) Šla jsem trochu opatrně do koupelny a napustila si plnou vanu horké vody. Když jsem se začala umývat, ucítila jsem něco v ušních lalůčcích. Stoupla jsem si ve vaně a podívala se do zrcadla nad umyvadlem. Připnul mi ty topasové náušnice, zatímco jsem spala.

Pan Poslední Slovo.

*

Protože jsme se znovu sešli tajně, dostala jsem jako první pozvání do klubu já. Nikdy mě nenapadlo, že by k tomu mohlo dojít, ale když se to stalo, uvědomila jsem si, že pokud Portia usoudila, že by ji tam mohli pozvat, protože chodí s upírem, pak já jsem rozhodně mladší maso.

K mému překvapení a znechucení byl tím, kdo to téma nanesl, Mike Spencer. Mike byl ředitelem pohřebního ústavu a koronerem v Bon Temps, a nebyl mezi námi vždycky úplně srdečný vztah. Nicméně jsem ho znala odmalička a byla jsem

zvyklá projevovat mu úctu, kterýžto zvyk je těžké porušit. Mike měl na sobě svůj funebrácký úbor, když přišel tehdy večer k Merlottovi, protože šel z pohřbu paní Cassidyové. Tmavý oblek, bílou košili, tlumeně proužkovanou kravatu a naleštěné polobotky Mike Spencera změnily – ve skutečnosti měl raději vázanky bolo a špičaté kovbojské holínky.

Protože Mike byl nejméně o dvacet let starší než já, vždycky jsem ho brala jako staršího člověka a úplně mě šokovalo, když mě oslovil. Seděl sám, což už bylo dost neobvyklé, aby to stálo za povšimnutí. Přinesla jsem mu hamburger a pivo. Zatímco mi platil, řekl jako by nic: „Sookie, pár se nás sejde zítra večer u Jan Fowleové, v domě u jezera, a napadlo nás, jestli bys nemohla přijít.“

Mám štěstí, že mám dobře vycvičený obličej. Bylo mi, jako by se mi pod nohama otevřela jáma, a dokonce se mi udělalo trochu špatně od žaludku. Okamžitě jsem pochopila, ale nemohla jsem tomu uvěřit. Otevřela jsem mu svou mysl, zatímco ústa říkala: „Říkal jste ‚pár se nás sejde?‘ Kdo tam bude, pane Spencere?“

„Co kdybys mi říkala Mike, Sookie?“ Kývla jsem a celou tu dobu jsem se mu dívala do hlavy. Krindapána! Škyt. „No, budou tam i tvoji přátelé. Vejce, Portia a Tara. Hardawayovi.“

Tara a Vejce... to mě vážně šokovalo.

„Co se děje na těch večírcích? Jen se tam pije a tancuje?“ To nebyla tak nerozumná otázka. Aťsi sebevíc lidí vědělo, že údajně umím číst myšlenky, skoro nikdy tomu nevěřili bez ohledu na sebevětší množství důkazů opaku, které měli možnost vidět. Mike prostě nedokázal uvěřit, že dokážu přijímat obrazy a pochody, probíhající v jeho hlavě.

„No, trochu divočíme. Říkali jsme si, že když ses rozešla s přítelem, třeba by ses chtěla trochu odvázat.“

„Možná přijdu,“ řekla jsem bez velkého nadšení. Nebylo by dobré působit příliš dychtivě. „Kdy?“

„No, zítra v deset večer.“

„Díky za pozvání,“ řekla jsem, jako bych se rozpomněla na dobré způsoby, a pak jsem se odploužila se spropitným. Ve volných chvílích, které se mi během zbytku směny naskytly, jsem zuřivě přemýšlela.

K čemu bude dobré, když tam půjdu? Opravdu se mohu dozvědět něco, co by vyřešilo záhadu Lafayettovy smrti? Andyho Bellefleuru jsem neměla nijak moc ráda a Portii jsem teď měla ráda ještě méně, ale nebylo by spravedlivé, kdyby snad byl Andy obžalován a měl zničenou pověst kvůli něčemu, co nezavinil. Na druhé straně bylo jasné, že mi nikdo z přítomných na večírku v domě u jezera nesvěří žádná temná tajemství, dokud se tam nestanu pravidelnou návštěvnicí, a na to jsem prostě neměla žaludek. Ani jsem si nebyla jistá, jestli přechkám jedno shromáždění. To poslední, oč jsem stála, bylo vidět mé přátele a sousedy, jak se „odvazují“.

„Co se děje, Sookie?“ zeptal se Sam. Stál u mě tak blízko, až jsem nadskočila.

Podívala jsem se na něj a litovala, že se nemůžu zeptat, co tomu říká. Sam byl silný a šlachovitý, a taky byl chytrý. Účetnictví, objednávky, údržba a plánování – nic z toho jako by ho nikdy nezatěžovalo. Sam byl soběstačný a já ho měla ráda a důvěřovala jsem mu.

„Je mi jen trochu nanic,“ řekla jsem. „Co je s tebou, Same?“

„Včera večer jsem měl zajímavý telefonát, Sookie.“

„S kým?“

„S jednou pištivou ženskou z Dallasu.“

„Vážně?“ Přistihla jsem se, že se usmívám, doopravdy, ne tím šklebem, s jehož pomocí obvykle zakrývám nervozitu. „Nebyla to snad dáma mexického původu?“

„Mám za to, že ano. Mluvila o tobě.“

„Je bojovná,“ řekla jsem.

„Má spoustu přátel.“

„Takových, jaké bys chtěl mít?“

„Já už mám pár dobrých přátel,“ řekl Sam a krátce mi stiskl ruku. „Ale vždycky je milé znát lidi, kteří s tebou mají společné zájmy.“

„Takže jedeš do Dallasu?“

„Mohl bych. Prozatím mě zkontaktovala s nějakými lidmi v Rustonu, kteří také...“

Mění svůj vzhled, když je úplněk, dokončila jsem v duchu.

„Jak tě vystopovala? Neřekla jsem jí tvé jméno, naschvál, protože jsem nevěděla, jestli bys o to stál.“

„Vystopovala tebe,“ řekl Sam. „A zjistila si, kdo je tvůj šéf, přes místní... lidi.“

„Jak to, že ses s nimi nikdy neskamarádil sám od sebe?“

„Dokud jsi mi neřekla o té menádě,“ odpověděl Sam, „vůbec jsem si neuvědomoval, že se musím ještě tolik učit.“

„Same, snad ses s ní nebavil?“

„Strávil jsem s ní pár večerů v lesích, ano. Jako Sam, i v té druhé kůži.“

„Ale ona je tak zlá!“ vyhrkla jsem.

Samovi ztuhla záda. „Je to nadpřirozená bytost, jako já,“ řekl klidně. „Není hodná ani zlá, prostě jen je.“

„Ale, kecy!“ Nemohla jsem uvěřit, že mi tohle říká zrovna Sam. „Jestli tě krmí takovými řečmi, pak od tebe něco chce.“ Vzpomněla jsem si, jak by ta menáda byla krásná, nebýt těch krvavých skvrn. A ty by Samovi, jako měnivci, nevadily. „Aha,“ řekla jsem a zaplavilo mě poznání. Ne že bych dokázala číst jasně Samovy myšlenky, protože byl nadpřirozená bytost, ale mohla jsem se napojit na jeho emocionální stav, který byl – rozpačitý, nadržný, vzdorovitý a nadržný.

„Aha,“ opakovala jsem poněkud škrobeně. „Promiň, Same, nechtěla jsem mluvit nehezky o někom, koho... koho, hm...“ Sotva jsem mohla říct „šukáš“, třebaže by to bylo přiléhavé. „S kým trávíš čas,“ dokončila jsem chabě. „Určitě je báječná, když ji líp poznáš. Samozřejmě skutečnost, že mi rozsekala záda na krvavé cáry, asi trochu souvisí s mými předsudky vůči ní. Budu se snažit být vstřícnější.“ Odešla jsem převzít objednávku a nechala Sama stát s otevřenými ústy.

Nechala jsem Billovi vzkaz na záznamníku. Nevěděla jsem, co Bill zamýšlí s Portií, a usoudila jsem, že je tu možnost, že s ním bude ještě někdo další, až si bude přehrávat vzkazy, takže jsem řekla: „Bille, dostala jsem na zítřek pozvání na večírek. Dej mi vědět, jestli myslíš, že bych tam měla jít.“ Nepředstavila jsem se, protože pozná můj hlas.

Možná mu Portia nechala stejný vzkaz, kterážto myšlenka mě prostě rozzuřila.

Když jsem tu noc jela domů, napůl jsem doufala, že tam Bill bude čekat, aby mě zase eroticky přepadl, ale v domě i na dvoře bylo ticho. Nálada se mi zvedla, když jsem si všimla, že mi bliká světlo na záznamníku.

„Sookie,“ řekl Billův příjemný hlas, „nechod’ do lesa! Menáda nebyla spokojená s naším holdem. Erik bude zítra večer v Bon Temps, aby s ní vyjednával, a možná ti zavolá. Ti – druzí – z Dallasu, ti, kteří ti pomohli, žádají neslýchanou náhradu od upírů z Dallasu, takže tam letím s Anubisem, abych se s nimi, se Stanem, setkal. Víš, kde budu bydlet.“

Jejdamane! Bill nebude v Bon Temps, aby mi pomohl, a je mimo můj dosah. Opravdu je? Byla jedna hodina po půlnoci. Vytočila jsem číslo do Tichého břehu, které jsem si zaznamenala do zápisníku. Bill se ještě nehlásil na recepci, ačkoliv jeho rakev (kterou recepční označil jako „zavazadla“) už dorazila do jeho pokoje. Nechala jsem vzkaz, který jsem musela formulovat tak ostražitě, až byl možná nesrozumitelný.

Byla jsem opravdu unavená, protože předchozí noc jsem toho moc nenaspala, ale neměla jsem v úmyslu jít na zítřejší večírek sama. Zhluboka jsem vzdychla a zavolala do Transfuzie, upřírho baru ve Shreveportu.

„Dovolali jste se do Transfuzie, kde nemrtví každou noc znovu ožívají,“ řekl ze záznamu hlas Pam. Pam byla spolumajitelkou. „Chcete-li znát otvírací hodiny, stiskněte jedničku. Chcete-li si udělat rezervaci, stiskněte dvojku. Chcete-li hovořit s živým člověkem nebo mrtvým upírem, stiskněte trojku. Anebo chcete-li zanechat humorný žertovný vzkaz na našem záznamníku, vězte tohle: my si vás najdeme.“

Stiskla jsem trojku.

„Transfuzia,“ řekla Pam, jako by byla znuděnější, než kdy kdo byl.

„Ahoj,“ odpověděla jsem vesele, abych potlačila její nudu. „Tady je Sookie, Pam. Je tam Erik?“

„Hypnotizuje hmyz,“ řekla Pam. Pochopila jsem to tak, že Erik je roztažený v křesle v hlavním podlaží baru, vypadá

nádherně a nebezpečně. Bill mi vyprávěl, že několik upírů má s Transfuzií smlouvu, že se tam ukáže jednou dvakrát týdně na určitou dobu, aby tam nepřestali chodit turisté. Erik jako majitel měl službu skoro každou noc. Byl tam ještě jeden bar, kam chodili upíři dobrovolně, bar, kam nikdy nevstročil turista. Já v něm nikdy nebyla, protože upřímně řečeno, v práci si užiju barů dost a dost.

„Mohla bys mi ho dát k telefonu, prosím pěkně?“

„Ale dobrá,“ řekla mrzutě. „Prý jste si to v Dallasu náramně užili,“ řekla při chůzi. Ne, že bych slyšela její kroky, ale hluk v pozadí sílil a slábl jako příboj.

„Nezapomenutelně.“

„Co říkáš Stanu Davisovi?“

Hmmm. „Je to originál.“

„Mně osobně se ten jeho pitomej ujetej kukuč líbí.“

Byla jsem ráda, že v telefonu nevidí můj užaslý výraz. Nikdy mě nenapadlo, že Pam má ráda i chlapy. „Rozhodně se nezdálo, že by s někým chodil,“ řekla jsem, jak doufám, ledabyly.

„Aha. Možná si brzy udělám prázdniny v Dallasu.“

Taky pro mě byla novinka, že se upíři zajímají o sebe navzájem. Nikdy jsem vlastně neviděla dva upíry spolu.

„Jsem tady,“ řekl Erik.

„A já jsem tady.“ Trochu mě pobavila Erikova technika telefonování.

„Sookie, moje malá kulkosavko,“ řekl láskyplně a vroucně.

„Eriku, můj velký kecálisto!“

„Potřebuješ něco, miláčku?“

„Nejsem tvůj miláček a ty to víš, to za prvé. Za druhé – Bill říkal, že sem zítra večer přijedeš?“

„Ano, budu se trmácet lesem a hledat menádu. Naše obětiny v podobě starého vína a mladého býka jí nepřipadají dostatečné.“

„Vy jste jí přivedli živého býka?“ Na chvíli mě rozptýlila představa Erika, jak žene krávu do tahače, jak ji odváží na odpočívadlo u dálnice a potom ji postrkuje mezi stromy.

„Ano, to vskutku ano. Pam, Indira a já.“

„Byla to zábava?“

„Ano,“ řekl mírně překvapeně. „Už je to několik staletí, co jsem měl naposledy co činit s živým dobyt看kem. Pam je městská holka. Indira má příliš zbožnou úctu vůči býkům, než aby nám nějak moc pomohla. Ale jestli chceš, zavolám ti, až budeme převážet zvířata příště, a můžeš jet s námi.“

„Díky, to by bylo milé,“ řekla jsem celkem s jistotou, že mi nikdy nezavolá. „Důvod, proč ti volám, je, že potřebuji, abys šel se mnou zítra na jeden večírek.“

Dlouhé mlčení.

„Ty už nespíš s Billem? Ta rozmíška, kterou jste měli v Dallasu, je nastálo?“

„Měla jsem říct: ‚Potřebuju na zítřejší večer tělesného strážce.‘ Bill je v Dallasu.“ Plácla jsem se do čela hřbetem ruky. „Víš, to je na dlouhé vysvětlování, ale situace je taková, že potřebuju jít zítra na večírek, který je opravdu jen... no, je to něco jako... orgie? A potřebuju někoho s sebou pro případ... prostě pro každý případ.“

„To je úžasné,“ řekl Erik fascinovaným tónem. „A protože budu nablízku, myslela sis, že bych ti mohl dělat doprovod? Na orgie?“

„Dokážeš vypadat skoro lidsky,“ řekla jsem.

„To jsou lidské orgie? Odkud jsou upíři vyloučeni?“

„Jsou to orgie lidí, kteří nevědí, že přijde upír.“

„Takže čím lidštěji budu vypadat, tím menší ze mě půjde strach?“

„Ano, potřebuju jim číst myšlenky. Vybrat mozky. A když je přiměju myslet na určitou věc a vyberu jim při tom mozky, pak odtamtud můžeme vypadnout.“ Měla jsem už ohromný nápad, jak je přiměju myslet na Lafayettea. Problémem bude vysvětlit to Erikovi.

„Takže chceš, abych šel na lidské orgie, kde nebudu vítán, a chceš, abychom odešli dřív, než si to užiju?“

„Ano,“ skoro jsem vykvikla úzkostí. Když už, tak už. „A... myslíš, že bys mohl předstírat, že jsi gay?“

Nastalo dlouhé ticho. „V kolik hodin tam musím být?“ zeptal se Erik tiše.

„Hm! V půl desáté? A bych tě stihla informovat?“

„V půl desáté u tebe doma.“

„Odnáším telefon zpátky,“ sdělila mi Pam. „Co jsi řekla Erikovi? Vrtí hlavou ze strany na stranu a oči má zavřené.“

„Směje se aspoň trošičku?“

„Pokud ano, tak to není vidět,“ opáčila Pam.

KAPITOLA 10

Bill mi tu noc zpátky nezavolal, a další den jsem odcházela do práce ještě před západem slunce. Nechal mi vzkaz na záznamníku, když jsem se přišla domů převléct na „večírek“.

„Sookie, dalo mi hodně práce pochopit z tvého velmi opatrného vzkazu, jaká je situace,“ říkal. Jeho obvykle klidný hlas byl rozhodně neradostný. Naštvaný. „Jestli půjdeš na ten večírek, nechod’ sama! Nestojí to za to. Vezmi si s sebou svého bratra nebo Sama.“

No, půjde se mnou někdo ještě mnohem silnější, takže jsem si mohla připadat pěkně ctnostně. Nějak jsem si ale říkala, že by Billa neuklidnilo, kdyby věděl, že se mnou půjde Erik.

„Stan Davis a Joseph Velasquez pozdravují, a posílček Barry taky.“

Usmála jsem se. Seděla jsem se zkříženýma nohama na posteli, oblečená jen do starého žinylkového županu, kartáčovala jsem si vlasy a poslouchala vzkazy.

„Na páteční noc jsem nezapomněl,“ říkal Bill hlasem, který mě vždycky rozechvěl. „Nikdy nezapomenu.“

„Copak se stalo v pátek v noci?“ zeptal se Erik.

Zaječela jsem. Jakmile jsem měla zase pocit, že mi srdce přece jen zůstane uvnitř hrudní dutiny, slezla jsem z postele a vykročila k němu se zatátými pěstmi.

„Jsi dost starý, abys věděl, že se do cizího domu nevstupuje bez klepání a bez vyzvání. Kromě toho, kdy jsem tě pozvala dovnitř?“ Musela jsem své pozvání nějak rozšířit, jinak by Erik nepřekročil práh.

„Když jsem se tady minulý měsíc staval za Billem. Klepal jsem.“ Erik se ze všech sil snažil vypadat ublíženě. „Neodpovídala jsi a měl jsem dojem, že slyším hlasy, tak jsem šel dovnitř. Dokonce jsem tě volal jménem.“

„Možná jsi moje jméno zašeptal.“ Pořád ještě jsem zuřila. „Ale zachoval ses špatně, a ty to víš!“

„Co si vezmeš na sebe?“ Erik účinně měnil téma. „Jestli to mají být orgie, co si oblékne hodná holka jako jsi ty?“

„Prostě nevím,“ řekla jsem schlíple. „Určitě mám vypadat jako holka, která chodí na orgie, ale nikdy jsem na žádných nebyla a nemám zdání, jak to začíná, ačkoliv mám celkem jasnou představu o tom, jak mám skončit.“

„Já jsem na orgiích byl,“ pochlubil se.

„Proč mě to nepřekvapuje? Co si bereš na sebe?“

„Posledně jsem měl zvířecí kůži, ale tentokrát jsem se spokojil tímhle.“ Erik měl na sobě dlouhý trenčkot. Teď ho dramaticky rozhalil a já dokázala jen stát a zírat. Normálně byl Erik typem chlápka, který nosí džínsy a tričko. Dnes v noci měl na sobě růžové tílko a legíny s lycrou. Nevím, kde k nim přišel, neznala jsem žádnou firmu, která by vyráběla legíny s lycrou v pánské velikosti XL a ještě navíc prodloužené. Byly růžové a tyrkysové, jako spirály na bocích Jasonova kamionu.

„Júva!“ řekla jsem, protože mě nic lepšího nenapadlo. „Júva. Tomu říkám outfit.“ Když si na sebe pořádný chlap vezme lycru, nenechává už toho moc na představivosti. Odolala jsem pokušení požádat Erika, aby se otočil.

„Nevěřím, že bych dokázal být přesvědčivý jako transák,“ řekl Erik, „ale usoudil jsem, že tohle vysílá takový smíšený signál; líp to skoro nešlo.“ Zatřepetal na mě řasami. Erika to rozhodně bavilo.

„To ano,“ řekla jsem a snažila se dívat někam jinam.

„Mám se probrat v tvých šuplatech a najít ti něco na sebe?“ navrhl Erik. Dokonce otevřel horní zásuvku mého

prádelníku dřív, než jsem řekla: „Ne, ne! Já si něco najdu!“ Ale nedokázala jsem najít nic, co by bylo víc neformálně sexy, než šortky a tričko. Nicméně šortky pocházely ještě z časů nižší střední školy a obepínaly mě „jako kukla motýla“, jak poeticky pravil Erik.

„Spíš si připadám jako pornoherečka,“ mumlala jsem a v duchu se ptala, jestli budu mít krajkový vzor z bikinkových kalhotek otištěný na zadku po zbytek svého života. Vzala jsem si k nim stejnou, ocelově modrou podprsenku a hluboko vystřižené bílé tílko, které odhalovalo hodně velkou část podprsenky. Byla to jedna z těch podprsenek, které jsem si koupila jako náhradu za ty zničené, a Bill ji ještě ani neviděl, takže jsem samozřejmě doufala, že se jí nic nestane. Opálení mi ještě neslezlo, a vlasy jsem si nechala rozpuštěné.

„Hele, naše vlasy mají stejnou barvu,“ řekla jsem, když jsem nás uviděla vedle sebe v zrcadle.

„Jasně, kamarádko,“ zazubil se na mě Erik. „Ale jsi blond až dolů?“

„Chtěl bys to vědět?“

„Ano,“ řekl prostě.

„No, budeš si muset domýšlet.“

„Já ano,“ řekl. „Všude blond.“

„To jsem poznala podle chlupů na prsou.“

Zvedl mou paži, aby mi zkontroloval podpaží. „Vy hloupé ženské si holíte ochlupení,“ řekl a pustil ji.

Otevřela jsem ústa, abych na toto téma ještě něco pronesla, a najednou jsem si uvědomila, že by to mohlo vést ke katastrofě, a místo toho jsem řekla: „Musíme jít.“

„Nepoužiješ nějaký parfém?“ Očichal všechny lahvičky na mém toaletním stolku. „Jé, vezmi si tenhle!“ Hodil mi jednu lahvičku a já ji chytila bez přemýšlení. Obočí mu vylétlo vzhůru. „Vy jste musela vypít víc upírů krve, než jsem si myslel, slečno Sookie.“

„Obsession,“ podívala jsem se na lahvičku. „Tak fajn.“ Dávala jsem si pozor, abych nereagovala na jeho konstatování, a nanasla jsem si trošičku parfému mezi prsa a do podkolenních jamek. Usoudila jsem, že takhle jsem pokrytá od hlavy k patě.

„Jaký máme cíl, Sookie?“ zeptal se Erik, který tu proceduru se zájmem pozoroval.

„Máme jít na tu pitomou takzvanou sexparty a činit se v tomto ohledu co nejméně, zatímco já nashromáždím informace z myšlenek lidí, kteří tam budou.“

„Stran čeho?“

„Stran vraždy Reynolda Lafayetta, kuchaře z Merlottova baru.“

„A proč to děláme?“

„Protože jsem měla Lafayetta ráda. A abych očistila Andyho Bellefleuru od podezření, že Lafayetta zavraždil.“

„Bill ví, že se snažíš zachránit Bellefleuru?“

„Proč se ptáš?“

„Víš přece, že Bill Bellefleurovy nenávidí,“ řekl Erik, jako by to byl ten nejznámější fakt v Louisianě.

„Ne,“ řekla jsem. „Ne, to jsem nevěděla.“ Sedla jsem si na křeslo u postele, oči upřené na Erikovu tvář. „Proč?“

„Na to se budeš muset zeptat Billa, Sookie. A tohle je jediný důvod, proč tam jdeme? Nevyužíváš to jen jako mazanou záminku, abys mě sbalila?“

„Tak chytrá nejsem, Eriku.“

„Myslím, že klameš samu sebe, Sookie,“ řekl Erik se zářivým úsměvem.

Vzpomněla jsem si, že podle Billa teď dokáže vycítit mé nálady. V duchu jsem se ptala, co o mně Erik ví a já ne.

„Poslouchej, Eriku,“ začala jsem, když jsme vyšli ze dveří na zápraží. Pak jsem se musela zastavit a v duchu pátrat, jak říct, co mám na srdci.

Čekal. Večer byl oblačný a les jako by se přiblížil k domu. Věděla jsem, že noc působí tísnivě jen proto, že jdu na akci, která mně osobně připadala nechutná. Dozví se o lidech věci, které nevím a nechci vědět. Připadalo mi pitomé pátrat po takových informacích, které jsem se celý život učila odblokovávat. Ale cítila jsem k Andymu Bellefleurovi závazek na způsob povinné služby veřejnosti, občanskou povinnost odhalit pravdu, a vážila jsem si Portie, takovým zvláštním způsobem, za její ochotu podstoupit něco nepřijemného, aby zachránila bratra. Jak dokázala Portia cítit

upřímnou nechut' k Billovi, to pro mě bylo prostě nepochopitelné, ale jestliže Bill řekl, že se ho bojí, pak to byla pravda. Mě osobně stejným způsobem děsil nadcházející večer, představa, že spatřím opravdovou, tajnou tvář lidí, které znám celou věčnost.

„Nedovolíš, aby se mi něco stalo, vid'?" řekla jsem Erikovi přímo. „Nemám v úmyslu sblížit se intimně s nikým z těch lidí. Nejspíš mě děsí, že se něco stane, že někdo zajde moc daleko. Ani kvůli tomu, aby byla pomstěna Lafayettova vražda, nebudu mít s nikým z těch lidí dobrovolný sex.“ To byla moje skutečná obava, kterou jsem si až do té chvíle nepřipustila: že mi něco uklouzne, nějaká bezpečnostní pojistka selže a já se stanu obětí. Když jsem byla dítě, něco se mi stalo, něco, čemu jsem nedokázala zabránit ani to ovládnout, něco neuvěřitelně zlého. Skoro bych radši zemřela než být znovu podrobená takovému zneužití. Právě proto jsem se tolik bránila Gabeovi a tolik se mi ulevilo, když ho Godfrey zabil.

„Věříš mi?“ Erikův hlas zněl překvapeně.

„Ano.“

„To je... šílenství, Sookie!“

„To si nemyslím.“ Kde se ta jistota ve mně brala, to jsem nevěděla, ale byla tam. Natáhla jsem si tlustý svetr, sahající až po stehna, který jsem si vzala s sebou.

Erik potřásl blond hlavou, přitáhl si trenčkot těsně k tělu a otevřel dveře své červené corvety. Přijedu na orgie stylově.

Nasměrovala jsem Erika k Mimózovému jezeru a pověděla mu toho co nejvíc o pozadí této série událostí, zatímco jsme jeli (letěli) po úzké dvouproudovce. Erik řídil s ohromnou vervou a elánem – a zbrklostí toho, koho je nadmíru těžké zabít.

„Nezapomeň, že *já* jsem smrtelná,“ řekla jsem, když jsme projeli zatáčkou rychlostí, která ve mně budila lítost, že nemám dost dlouhé nehty, abych si je mohla okusovat.

„O tom přemýšlím často,“ řekl Erik, oči upřené na silnici před sebou.

Nevěděla jsem, co si z toho vybrat, zabloudila jsem tedy v myšlenkách k uklidňujícím věcem. Billova vana s horkou

vodou. Ta hezká částka, kterou jsem od Erika dostala, když byl inkasován šek od dallaských upírů. Skutečnost, že Jason chodí se stejnou ženskou už několik měsíců nepřetržitě, což by mohlo znamenat, že to s ní myslí vážně, nebo by to mohlo znamenat, že už vyčerpал všechny dostupné (a pár těch, které by měly být nedostupné) v Renard Parish. Že je krásná chladivá noc a já jedu v nádherném autě.

„Jsi šťastná?“ zeptal se Erik.

„Ano. Jsem.“

„Budeš v bezpečí.“

„Díky. Já vím, že budu.“

Ukázala jsem na malý nápis s označením FOWLER, který ukazoval k příjezdové cestě téměř skryté shlukem myrtových a hlohových keřů. Zahnuli jsme na krátkou, hrbolatou vyštěrkovanou příjezdovou cestu lemovanou stromy. Svažovala se prudce z kopce. Erik se mračil, když corveta kodrcala v hlubokých výmolech. Než se cesta vyrovnala na mýtině, kde stála chata, byli jsme už o tolik níž, že střecha budovy byla kousek pod úrovní silnice kolem jezera. Na udusané hlině před chatou parkovala čtyři auta. Okna byla otevřená, aby mohl vstoupit ostrý chlad večera, ale žaluzie byly stažené. Slyšela jsem zevnitř hlasy, ačkoliv slova se rozeznat nedala. Znenadání se mi vůbec nechtělo vstoupit do chaty Jane Fowlerové.

„Mohl bych být bisexuál?“ zeptal se Erik. Nezdálo se, že by mu to vadilo; když už, tak vypadal pobaveně. Stanuli jsme u Erikova auta, čelem k sobě, já měla ruce v kapsách svetru.

„Tak jo,“ pokrčila jsem rameny. Komu na tom sejde? Je to jen hra. Zachytila jsem koutkem oka pohyb. Někdo nás pozoroval skrz částečně zdvižené žaluzie. „Sledují nás.“

„Pak si budu počínat přátelsky.“

To už jsme byli venku z auta. Erik se sklonil a aniž by mě k sobě přitáhl, přiložil ústa k mým. Nepopadl mě, takže jsem se cítila celkem uvolněně. Věděla jsem, že se minimálně budu muset s jinými lidmi líbat. Takže jsem se s tím smířila.

Možná jsem měla přirozený talent, který rozvinul ohromný učitel. Bill prohlásil, že líbám výtečně, a já chtěla, aby byl na mě hrdý.

Soudě podle stavu Erikových legín se mi to dařilo.

„Připravený vstoupit?“ zeptala jsem se a usilovně jsem se snažila dívat se mu na hrudník a výš.

„Ne docela,“ řekl Erik. „Ale nejspíš musíme. Aspoň je vidět, že jsem v náladě.“

Ačkoliv mi bylo nepříjemné pomyšlení, že už jsem Erika políbila podruhé a že mě to těšilo víc, než by mělo, cítila jsem, jak se mi koutky úst zvedají úsměvem, když jsme kráčeli po hrbolatém terénu mýtiny. Vyšli jsme po schodech na velkou dřevěnou terasu, zařízenou obvyklými hliníkovými skládacími křesly a velkým plynovým grilem. Sít'ové dveře zavržaly, když je Erik otevřel, a já lehce zaklepala na vnitřní dveře. „Kdo je to?“ ozval se hlas Jane.

„Tady je Sookie s kamarádem,“ odpověděla jsem.

„Jé, hurá! Pojd'te dál!“ zavolala.

Když jsem otevřela dveře, všechny tváře v místnosti byly obrácené směrem k nám. Úsměvy na uvítanou se změnily v polekané výrazy, když za mnou vstoupil Erik.

Erik si stoupl vedle mě, kabát přes ruku, a já málem výskala radostí nad těmi zrůzněnými obličejí. Po šoku ze zjištění, že Erik je upír, což všem v místnosti během několika vteřin došlo, po něm přelétaly jejich pohledy shora dolů a zase zpátky, a měřily si celé panoráma.

„Hele, Sookie, kdo je tvůj přítel?“ zeptala se Jane Fowlerová, několikrát rozvedená třicátnice oblečená do něčeho, co vypadalo jako krajkové kombiné. Jane měla na vlasech melír a profesionální rozcuch, a její nalíčení by se hodilo na jeviště; v chatě u Mimózového jezera působilo kapánek přehnaně. Ale jako hostitelka měla nejspíš pocit, že si na své orgie může obléci, co chce. Stáhla jsem si svetr a přetrpěla rozpaky ze stejně podrobné prohlídky, jaké byl předtím podroben Erik.

„Tohle je Erik,“ řekla jsem. „Doufám, že vám nevadí, když jsem přivedla kamaráda?“

„Čím víc, tím líp,“ řekla s nepochybnou upřímností Jane. Ani jednou nezvedla pohled k Erikově tváři. „Eriku, co si dáš k pití?“

„Krev?“ zeptal se Erik s nadějí.

„Jo, myslím, že tady máme nějakou nulku,“ řekla, neschopná odtrhnout pohled od legín. „Někdy... si hrajeme.“ Významně zvedla obočí a poněkud chlípně se na Erika ušklíbala.

„Už si nemusíte na nic hrát,“ opětoval její pohled. Cestou za ní k ledničce se mu podařilo pohlédit Vejce po rameni, a Vejce se rozzářil.

No dobrá, já věděla, že se ledacos naučím. Tara po jeho boku trucovala, tmavé obočí stažené nad tmavýma očima. Tara měla na sobě křiklavě rudou podprsenku a kalhotky, a vypadala velmi dobře. Nehty na nohou i na ruce měla nalakované stejnou barvou, a tu měla i její rtěnka. Přišla připravená. Podívala jsem se jí do očí a ona se odvrátila. Nemusela jsem číst myšlenky, abych poznala stud.

Mike Spencer a Cleo Hardawayová seděli na vetché pohovce u stěny vlevo. Celý domek, v podstatě jedna velká místnost s dřezem a sporákem u stěny vpravo a vestavěnou koupelnou v protějším rohu, byl zařízený odloženým nábytkem, protože tak se to v Bon Temps se starým nábytkem dělalo. Nicméně většina chat u jezera nebyla vybavená takovým tlustým měkkým kobercem a takovou spoustou polštářů, poházených nazdařbůh, a také neměla přes všechna okna stažené tak silné žaluzie. Taky ta udělátka, rozházená po tom měkkém koberci, byla prostě hnusná. O některých jsem ani nevěděla, že existují.

Nasadila jsem ale veselý úsměv a objala Cleo Hardawayovou jako obvykle, když se s ní sejdu. Samozřejmě, když vedla jídelnu na střední škole, vždycky toho na sobě měla víc než kalhotky. Ale pořád ještě byla oblečenější než Mike, který na sobě neměl ani nitku.

No, věděla jsem, že to bude zlé, ale na některou podívanou se člověk nejspíš nedokáže připravit. Obrovská prsa Cleo, hnědá jako mléčná čokoláda, se leskla nějakým olejčkem, a stejně lesklé byly i Mikeovy intimní partie. Ani se mi o tom nechtělo přemýšlet.

Mike se mě pokusil chytit za ruku, patrně abych mu pomohla s olejčkem, ale vysmekla jsem se a přesunula se k Vejci a Taře.

„Fakt jsem vůbec nečekala, že přijdeš,“ řekla Tara. Taky se usmívala, ale ne zcela radostně. Po pravdě řečeno, vypadala sakra hodně zoufale. Možná to nějak souviselo s tím, že před ní klečel Tom Hardaway a žužlal jí vnitřní stranu nohy. Možná to způsobil očividný zájem, který jevil Vejce o Erika. Pokusila jsem se podívat Taře do očí, ale bylo mi nanic.

Byla jsem tam teprve pět minut, ale klidně bych se vsadila, že to bylo nejdelších pět minut mého života.

„Děláte to fakt často?“ zeptala jsem se absurdně Tary. Vejce, oči upřené na Erikův zadek, zatímco Erik stál a povídal si u ledničky s Jane, začal zápolit s knoflíkem na mých šortkách. Vejce už zase pil. Cítila jsem to. Oči měl skelné a bradu ochablou. „Tvůj přítel je vážně velkej,“ řekl, jako by se mu sbíhaly sliny v ústech, a možná že i sbíhaly.

„O moc větší než Lafayett,“ zašeptala jsem a jeho pohled se prudce střetl s mým. „Hádala jsem, že bude vítán.“

„No ano,“ řekl Vejce, který se rozhodl nereagovat na mé konstatování. „Ano, Erik je... hodně velkej. Je dobrý mít trochu různorodosti.“

„Větší duhu v Bon Temps nenajdeš,“ řekla jsem a ze všech sil se snažila, aby to neznělo domýšlivě. Vejce dál zápolil s knoflíkem a já to snášela. Tohle byl velký omyl. Vejce myslel jen na Erikův zadek. A ještě na další věci kolem Erika.

A ten se ke mně přitočil zezadu, objal mě, přitáhl k sobě a vzdálil od nemotorných prstů Vejce. Opřela jsem se o Erika zády a byla jsem opravdu ráda, že tam je. Uvědomila jsem si to, protože jsem *čekala*, že se Erik bude chovat nepatřičně. Ale když vidíte, jak si takhle počínají lidi, které znáte odmalička, no, to je silně nechutné. Nebyla jsem si moc jistá, jestli to na mně není vidět, takže jsem se přivinula k Erikovi a když vydal radostný zvuk, obrátila jsem se mu v náručí čelem k němu. Objala jsem ho pažemi kolem krku a zvedla tvář. Radostně vyhověl mému němému návrhu. Duševně jsem se otevřela, právě když mi Erik pootevřel rty svým jazykem, takže jsem si připadala úplně nestřežená. V místnosti bylo několik silných „vysílačů“ a já už si nepřipadala jako já sama, nýbrž jako potrubí pro nepřekonatelné tužby jiných lidí.

Cítila jsem chuť myšlenek Vejce. Vzpomínal na Lafayettea, hubené hnědé tělo, talentované prsty a silně nalíčené oči. Vzpomínal na Lafayetteovy šeptané návrhy. Pak ty radostné vzpomínky zadusil nepříjemnějšími. Lafayette protestuje, divoce, řezavě...

„Sookie,“ řekl mi Erik do ucha tak tlumeně, že ho asi nikdo jiný v místnosti neslyšel. „Sookie, klid. Mám tě!“

Přiměla jsem se pohladit ho po šíji. Shledala jsem, že za Erikem je ještě někdo, jaksi se s ním muchluje zezadu.

Ruka Jane se natáhla kolem Erika a začala mi třít pozadí. Protože se mě dotýkala, byly její myšlenky absolutně jasné, byla výjimečný „vysílač“. Zalistovala jsem její mysl jako stránkami knihy a nevyčetla nic zajímavého. Myslela jen na Erikovu anatomii a dělala si starosti z vlastního uchvácení poprsím Cleo. Nic pro mě.

Vztáhla jsem se jiným směrem, vlezla jsem do hlavy Mike Spencera a našla tam tu hnusnou změť, kterou jsem čekala. Shledala jsem, že zatímco válel v dlaních prsa Cleo, viděl v duchu jiné hnědé tělo, bezvládné a neživotné. Jeho vlastní tělo ožívalo, když na to vzpomínal. Skrze jeho vzpomínky jsem viděla Jane spící na hrbolaté pohovce, Lafayetteovy protesty, že pokud mu nepřestanou ubližovat, poví všechno, co dělal a s kým, a pak dopadající Mikeovy pěsti, Toma Hardawaye klečícího na hubené hnědé hrudi...

Musela jsem pryč. Nedalo se to vydržet, i kdybych se právě nedozvěděla, co jsem potřebovala vědět. Nechápala jsem, jak by to mohla vydržet Portia, zvláště protože by musela zůstat, aby se všechno dozvěděla – neměla ten „dar“ jako já.

Cítila jsem, jak mi ruka Jane masíruje zadek. To byla nejneradostnější náhražka za sex, kterou jsem kdy viděla: sex odloučený od mysli a ducha, od lásky a náklonnosti. Dokonce i od prostého zalíbení.

Podle mé čtyřikrát vdané přítelkyně Arlene s tím muži problém nemají. Některé ženy evidentně taky ne.

„Musím ven,“ vydechla jsem do Erikových úst. Věděla jsem, že mě slyší.

„Pojď se mnou,“ odvětil a bylo to skoro jako bych ho slyšela v duchu.

Zvedl mě a přehodil si mě přes rameno. Vlasy mi visely skoro do poloviny jeho stehna.

„Jdeme na chvíli ven,“ řekl Jane a já uslyšela silný mlaskavý zvuk. Dal jí polibek.

„Můžu jít taky?“ zeptala se zadýchaným hlasem jako Marlene Dietrichová. Ještě štěstí, že mi nebylo vidět do obličeje.

„Dopřej nám chvilku! Sookie je ještě trochu stydlivá,“ řekl Erik hlasem tak plným příslibů, jako škopek zmrzliny s novou příchutí.

„Pořádně ji rozehřej,“ řekl Mike Spencer tlumeným hlasem. „Všichni chceme vidět naši Sookii rozpálenou.“

„Bude celá žhavá,“ slíbil Erik.

„Zatraceně žhavá,“ řekl Tom Hardaway mezi Tařinýma nohama.

Pak, Bůh žehnej Erikovi, jsme byli venku a on mě odložil na kapotu corvety. Lehl si na mě, ale většina jeho váhy spočívala na rukou, položených na kapotě vedle mých ramen.

Shlížel na mě, tvář sevřenou jako lodní paluba za bouře. Tesáky měl venku. Oči široce rozevřené. Protože bělma byla tak čistě bílá, viděla jsem je. Byla příliš tma, než abych viděla modř jeho očí, i kdybych chtěla.

Nechtěla jsem. „To bylo...“ začala jsem a musela přestat. Zhluboka jsem se nadechla. „Můžeš si o mně říkat, že jsem sentimentální nanyňka, jestli chceš, a nebudu ti to mít za zlé, koneckonců to byl můj nápad. Ale víš, co si myslím? Myslím, že je to děs. Opravdu se to mužům líbí? A koneckonců, líbí se to ženám? Je to zábava mít sex s někým, kdo se ti ani nelíbí?“

„Líbím se ti, Sookie?“ zeptal se Erik. Spočinul na mně větší vahou a trochu se pohnul.

A já! „Eriku, vzpomínáš si, proč jsme tady?“

„Dívají se.“

„Ale stejně, vzpomínáš si?“

„Ano, vzpomínám.“

„Takže musíme jít.“

„Máme nějaký důkaz? Víš, co jsi chtěla zjistit?“

„Nemám o nic víc důkazů než před dneškem, žádné důkazy, které by se daly předložit u soudu.“ Přiměla jsem se obejmout ho pažemi kolem žeber. „Ale vím, kdo to udělal. Byli to Mike, Tom a možná Cleo.“

„To je zajímavé,“ řekl Erik naprosto neupřímně. Jeho jazyk mi zajel do ucha. Náhodou to mám obzvlášť ráda a ucítila jsem, jak se mi zrychlil dech. Asi nejsem vůči nezávaznému sexu tak imunní, jak jsem si myslela. Jenomže Erika jsem měla ráda, když jsem se ho právě nebála.

„Ne, tohle mi prostě vadí,“ dospěla jsem k jakémusi vnitřnímu závěru. „Nelíbí se mi na tom nic.“ Rázně jsem Erika odstrčila, ačkoliv se tím vůbec nic nezměnilo. „Eriku, poslouvej mě! Udělala jsem pro Lafayetta a Andyho Bellefleuru všechno, co je v mých silách, třebaže je to hodně málo. Bude prostě muset vycházet z těch útržků, které jsem pochytila. Je to policajt. Dokáže najít důkazy, které soud uzná. Nejsem tak nesobecká, abych v tomhle pokračovala.“

„Sookie,“ řekl Erik. Myslím, že neslyšel ani slovo. „Podvol se mi!“

No, to bylo řečeno hodně zpříma.

„Ne,“ řekla jsem tím nejružnějším hlasem, na jaký jsem se zmohla. „Ne!“

„Ochráním tě před Billem.“

„Ochranu budeš potřebovat ty!“ Když jsem se nad tou větou zamyslela, nebyla jsem na ni nijak pyšná.

„Myslíš, že Bill je silnější než já?“

„O tom se nehodlám bavit.“ Pak jsem se o tom bavila dál. „Eriku, jsem ti vděčná, že jsi mi nabídl pomoc, a cením si tvé ochoty jít na takovéhle děsné místo.“

„Věř mi, Sookie, ta malá sešlost šmejdů není nic, nic v porovnání s některými místy, kde jsem byl.“

A já mu do puntíku věřila. „Fajn, ale pro mě je to hrůza. Teď si uvědomuju, že mě mělo napadnout, že to, hm, probudí tvé očekávání, ale víš přece, že jsem nepřišla, abych tu dneska v noci měla s někým sex. Bill je můj chlapec.“ Ačkoliv slova *chlapec* a *Bill* v jedné větě zněla absurdně, v mém světě každopádně Bill funkci „chlapce“ zastával.

„To rád slyším,“ řekl chladný, známý hlas. „Jinak by ve mně tahle scéna vzbudila pochybnosti.“

Ohromné!

Erik ze mě vstal a já slezla z kapoty auta a škobrtala směrem k Billovu hlasu.

„Sookie,“ řekl, když jsem se přiblížila, „začíná to vypadat, že tě prostě nemůžu nikam pouštět samotnou.“

Pokud jsem v tom špatném světle mohla pozorovat, nevypadal zvlášť radostně, že mě vidí. Nemohla jsem mu to ale zazlívát. „Rozhodně jsem udělala velkou chybu,“ řekla jsem z hloubi srdce. Objala jsem ho.

„Jsi cítit po Erikovi,“ řekl mi do vlasů. No sakra, Billovi budu věčně páchnout po jiných mužích. Pocítila jsem příval zoufalství a studu a uvědomila jsem si, že se něco stane.

Ale to, co se stalo, jsem nečekala.

Z křoví vystoupil Andy Bellefleur s pistolí v ruce. Šaty měl potrháné a špinavé, a ta pistole se zdála obrovská.

„Sookie, ustup od toho upíra!“ řekl.

„Ne.“ Ovinula jsem se kolem Billa. Nevěděla jsem, jestli chráním já jeho, nebo on mě. Jestli nás ale Andy chtěl oddělit, pak já nás chtěla spojit.

Ze zápraží chaty náhle zazněl příval hlasů. Někdo se očividně díval z okna – napadlo mě, jestli to Erik nezařídil – protože ty hlasy sice nebyly zvýšené, ale představení na palouku upoutalo pozornost zhýralců uvnitř. Zatímco jsme Erik a já byli na dvorku, orgie pokračovala. Tom Hardaway byl nahý a Jane taky. Vejce Tallie vypadal opile.

„Jsi cítit jako Erik,“ opakoval Bill syčivým hlasem.

Ucouvla jsem od něj a úplně zapomněla na Andyho a jeho zbraň. A ztratila jsem nervy.

To je vzácná věc, ale ne tak vzácná jako kdysi. Bylo to svým způsobem povznášející. „Jo, aha, a ani ti neumím popsat, jak jsi cítit ty! Protože co já vím, byl jsi se šesti ženskýma! To není zrovna fér, co?“

Bill na mě civěl jako omráčený. Erik za mými zády se dal do smíchu. Dav na terase oněměl úžasem. Andy si nemyslel, že je správné, když všichni ignorují muže se zbraní.

„Stoupněte si k sobě!“ zahulákal. Andy toho moc vypil.

Erik pokrčil rameny. „Už jsi měl někdy co dělat s upíry, Bellefleur?“ zeptal se.

„Ne,“ řekl Andy. „Ale můžu tě zastřelit. Mám stříbrné náboje.“

„To je...,“ chtěla jsem říct, ale Billova dlaň mi zakryla ústa. Stříbrné kulky byly jednoznačně smrtící jen pro vlkodlaky, ale upíři měli také strašnou reakci na stříbro, a upír zasažený do nějakého důležitého místa by určitě trpěl.

Erik zvedl jedno obočí a loudal se k účastníkům orgií na terase. Bill mě vzal za ruku a připojili jsme se k nim. Tentokrát bych moc ráda věděla, nač Bill myslí.

„Který z vás to byl, nebo jste to byli všichni?“ zařval Andy.

Všichni jsme zůstali zticha. Stála jsem vedle Tary, která se ve svém červeném prádle celá třásla. V duchu jsem se ptala, zda by něčemu napomohlo, kdybych znala Andyho myšlenky, a začala jsem se na něj zaměřovat. Z opilců se nechte dobře, to vám řeknu, protože myslí jen na blbosti a jejich nápady jsou dost nespolehlivé. Taky jim neslouží paměť. Andy v té chvíli moc myšlenek neměl. Neměl rád nikoho na palouku, ani sám sebe ne, a byl odhodlán dostat z někoho pravdu.

„Sookie, pojď sem!“ zařval.

„Ne,“ řekl Bill velice rozhodně.

„Musí stát tady u mě během třiceti vteřin, nebo střelím – ji!“ zamířil Andy pistolí přímo na mě.

„Jestli to uděláš, nebudeš pak žít už ani těch třicet vteřin,“ řekl Bill.

Věřila jsem mu. Andy očividně taky.

„Mně je to jedno,“ řekl Andy. „Velká škoda jí nebude.“

No, to mě zase naštvalo. Vztek už mě předtím začal opouštět, ale po tomhle náramně vzplanul.

Vyškubla jsem se z Billovy ruky a rázně sestoupila po schůdcích na dvůr. Nebyla jsem tak zaslepená hněvem, abych ignorovala zbraň, ačkoliv jsem byla v silném pokušení popadnout Andyho za rozkrok a zmáčknout. Stejně by mě střelil, ale taky jeho by to bolelo. Nicméně bylo by to stejně autodestruktivní jako pití. Stála by ta chvilka zadostiučinění za to?

„Ted', Sookie, přečteš těm lidem myšlenky a povíš mi, který z nich to udělal!“ rozkázal Andy. Popadl mě velkýma rukama za zátylek, jako bych byla nevychované štěně, a obrátil mě čelem k terase.

„Co si sakra myslíš, že tady dělám, ty kreténe? Myslíš, že mě baví takhle trávit čas, s takovými šmejdy?“

Andy mnou zatřepal za šíji. Jsem hodně silná a byla velká pravděpodobnost, že bych se mu dokázala vytrhnout a popadnout zbraň, ale zdaleka to nebylo tak jisté, abych byla klidná. Rozhodla jsem se chvíli počkat. Bill se mi snažil něco sdělit obličejem, ale nevěděla jsem co. Erik se pokoušel pochytit nějaký pocit od Tary. Nebo od Vejce. Těžko říct.

Na kraji lesa zakňučel pes. Zakoulela jsem očima tím směrem, neschopná otočit hlavu. No ohromné! Prostě ohromné.

„To je má kolie,“ řekla jsem Andymu. „Dean, pamatuješ?“ Hodila by se mi spíš nějaká pomoc v lidské formě, ale protože Sam dorazil na scénu v podobě skotského ovčáka, musel tak zůstat nebo riskovat odhalení.

„Jo. Co tady dělá tvůj pes?“

„To nevím. Nestřílej po něm, ano?“

„Nikdy bych nestřelil po psovi,“ řekl a znělo to upřímně šokovaně.

„Jo, ale po mně klidně,“ opáčila jsem trpce.

Kolie přitřapkala k místu, kde jsme stáli. V duchu jsem se ptala, co má Sam za lubem. Zajímalo by mě, zda si uchovává hodně z lidského uvažování, pokud je ve své oblíbené podobě. Stočila jsem pohled ke zbrani a oči Sama/Deana ho sledovaly, ale kolik v nich bylo pochopení, to jsem prostě nedokázala odhadnout.

Kolie začala vrčet. Vycenila zuby a škaredila se na pistoli.

„Zpátky, pse!“ řekl Andy dopáleně.

Kdybych jen dokázala Andyho chvíli udržet v nehybnosti, upíři by ho dostali. Snažila jsem se propracovat v duchu všechny pohyby. Musela bych popadnout jeho pistoli oběma rukama a násilím ji zvednout. Ale když si mě Andy takhle drží od těla, nebude to snadné.

„Ne, srdíčko!“ řekl Bill.

Zalétla jsem k němu pohledem, značně mě to polekalo. Bill přesunul pohled z mé tváře za Andyho. Pochopila jsem náznak.

„Ale, kohopak to tady drží jako koťátko?“ otázal se nějaký hlas za Andym.

Tak tohle bylo prostě *senzační*.

„To je můj posel!“ Menáda zvolna obešla Andyho širokým kruhem a stoupla si napravo a pár krůčků před něj. Nebyla mezi Andym a skupinou na terase. Dnes byla čistá a neměla na sobě vůbec nic. Uhádla jsem, že se Samem juchali někde v lese, než uslyšeli hlasy. Černé vlasy jí spadaly zacuchané až k bokům. Nezdálo se, že by jí byla zima. My ostatní (kromě upírů) jsme rozhodně chlad ve vzduchu pociťovali. Přišli jsme oblečení na orgie, ne na večírek pod širým nebem.

„Zdravím tě, posle,“ řekla mi menáda. „Posledně jsem se zapomněla představit, jak mi připomněl můj psí přítel. Jsem Callisto.“

„Slečno Callisto,“ řekla jsem, protože jsem neměla zdání, jak ji oslovit. Byla bych kývla na pozdrav, ale Andy mě držel za krk. Rozhodně to začínalo bolet.

„Kdo je ten udatný silák, co tě drží?“ Callisto přistoupila trochu blíž.

Neměla jsem zdání, jak Andy vypadá, ale všichni okolo byli ohromení a zděšení, až na Erika a Billa. Ti couvali pryč od lidí. To nebylo dobré.

„Tohle je Andy Bellefleur,“ zasípala jsem. „Má problém.“

Podle toho, jak mi naskočila husí kůže, jsem poznala, že se menáda posunula o kousek víc dopředu.

„Nikdy jsi neviděl nic takového, jako jsem já, vid’?“ řekla Andymu.

„Ne,“ připustil Andy. Znělo to omámeně.

„Jsem krásná?“

„Ano,“ řekl bez zaváhání.

„Zasloužím si poctu?“

„Ano,“ řekl.

„Miluju opilost, a ty jsi velmi opilý,“ řekla Callisto radostně. „Miluju rozkoše těla, a tihle lidé jsou plní chtíče. Tohle je místo pro mě.“

„No dobrá,“ odušil Andy nejistě. „Ale jeden z těch lidí je vrah, a já potřebuju vědět, který.“

„Ne jenom jeden,“ zamumlala jsem. Andy si vzpomněl, že mě drží, a znovu mnou zatřásl. Už mě to začínalo vážně unavovat.

Menáda už byla tak blízko, že se mě mohla dotknout. Něžně mě pohladila po tváři a já ucítila z jejích prstů hlínu a víno.

„Ty nejsi opilý,“ konstatovala.

„Ne, prosím.“

„A neměla jsi dnes večer rozkoše těla.“

„Jen mi dejte trochu času,“ řekla jsem.

Zasmála se. Byl to vysoký, výskavý smích. Neustával.

Andy uvolnil stisk, jak byl čím dál víc znepokojený blízkostí menády. Nevím, jak to připadalo lidem na terase. Ale Andy věděl, že vidí tvora noci. Znenadání mě pustil.

„Pojď sem nahoru, nová holka!“ zavolal Mike Spencer. „Ukaž se nám.“

Sesula jsem se na zem vedle Deana, který mi nadšeně olizoval obličej. Z tohohle místa jsem viděla, jak se paže menády sune Andymu kolem pasu. Andy si přendal zbraň do levé ruky, aby mohl ten kompliment opětovat.

„Copak jsi chtěl vědět?“ zeptala se Andyho. Její hlas byl klidný a rozumný. Lenivě mávala dlouhou hůlkou se střapcem na konci. Té se říkalo thyrsis; vyhledala jsem si už v encyklopedii heslo *menáda*. Ted' mohu umřít vzdělaná.

„Jeden z těch lidí zabil muže jménem Lafayette, a já chci vědět, který,“ řekl Andy s bojovností opilce.

„Ovšemže chceš, miláčku,“ zašveholila menáda. „Mám ti to zjistit?“

„Prosím,“ žadonil.

„Tak dobrá.“ Přelétla lidi pohledem a zakývala prstem na Vejce. Tara mu visela na paži a snažila se ho udržet u sebe, ale vrhl se po schodech k menádě a celou dobu se hloupě zubil.

„Jsi holka?“ zeptal se Vejce.

„Ani náhodou,“ řekla Callisto. „Vypil jsi moc vína.“ Dotkla se ho svou thyrsis.

„To jo,“ souhlasil. Už se neusmíval. Díval se Callisto do očí a chvěl se a třásl. Oči jí zářily. Podívala jsem se na Billa a viděla, že upírá oči do země. Erik se díval na kapotu svého auta. Ignorována všemi, začala jsem se plazit k Billovi.

Byla to situace za všechny prachy.

Pes krácel vedle mě a úzkostlivě do mě strkal nosem. Měla jsem pocit, že chce, abych se pohybovala rychleji. Dorazila jsem k Billovým nohám a chytila se jich. Ucítla jsem jeho ruku ve vlasech. Bála jsem se udělat ten velký pohyb a vstát.

Callisto ovinula své tenké paže kolem Vejce a začala mu šeptat. Kýval a šeptem odpovídal. Políbila ho a on ztuhl. Když ho nechala a odplula k terase, zůstal stát absolutně nehybně, zahleděný do lesa.

Zastavila se u Erika, který byl blíže k terase než my. Prohlédla si ho od hlavy k patě a znovu se usmála tím děsivým úsměvem. Erik jí upřeně hleděl na prsa a dával si pozor, aby se jí nepodíval do očí. „Krása,“ řekla, „prostě krása. Ale ne pro mě, ty krásný kuse mrtvého masa.“

Pak už byla nahoře, mezi lidmi na terase. Zhluboka se nadechla, inhalovala vůně pití a sexu. Věťřila, jako by sledovala stopu, a pak se otočila k Miku Spencerovi. Jeho tělu, které už bylo ve středním věku, chladný vzduch neprospíval, ale Callisto z něj zřejmě byla potěšená.

„Ach,“ řekla radostně, jako by právě dostala dárek, „ty jsi ale hrdý! Jsi král? Jsi velký voják?“

„Ne,“ řekl Mike. „Mám pohřební ústav.“ Neznělo to moc sebejistě. „Co jste zač, dámo?“

„Viděl jsi už někdy někoho jako já?“

„Ne,“ řekl a všichni ostatní zavrtěli hlavami.

„Nepamatuješ si mou první návštěvu?“

„Ne, prosím.“

„Ale už jsi mi přinesl obět’.“

„Já? Obět’?“

„No ano, když jsi zabil toho malého černého muže. Toho roztomilého. Bylo to mé méně důležité dítě, a vhodná pocta pro mě. Děkuju, že jsi ho nechal před místem, kde se pije; bary jsou pro mě obzvláštním potěšením. Nemohl jsi mě najít v lesích?“

„Dámo, my jsme nepřinesli žádnou oběť,“ řekl Tom Hardaway. Na tmavé pokožce měl všude husí kůže a jeho penis mířil k jihu.

„Já vás viděla,“ řekla.

Tehdy všechno umlklo. Les kolem jezera, vždycky plný slabých zvuků a drobných pohybů, znehybněl. Velmi opatrně jsem vstala a stoupla si vedle Billa.

„Miluju násilí sexu, miluju puch pití,“ řekla zasněně. „Utíkala bych kolik mil, abych u toho zakončení byla.“

Strach, prýšící z jejich hlav, začal naplňovat mou, a pak došel. Zakryla jsem si obličej rukama. Nastavila jsem nejsilnější štíty, jaké jsem dokázala vytvořit, ale stále jsem sotva zadržovala tu hrůzu. Záda se mi vyklenula a kousala jsem se do jazyka, abych nevydala ani hlásku. Ucítla jsem pohyb, jak se ke mně Bill otočil, a pak stál po jeho boku Erik a oba mě mačkali mezi sebe. Není na tom nic erotického, když jste za takových okolností vmáčknutí mezi dva upíry. Jejich naléhavá touha, abych byla zticha, přižívovala strach, protože co asi vyděsí upíry? Pes se nám přitiskl k nohám, jako by nás ochraňoval.

„Udeřil jsi ho při sexu,“ řekla menáda Tomovi. „Udeřil jsi ho, protože jsi hrdý a jeho služebnost tě znechucovala a vzrušovala.“ Natáhla hubenou ruku a pohládila Tomovu snědou tvář. Viděla jsem bělma jeho očí. „A ty“ – druhou rukou poplácala Mika – „ty jsi ho taky bil, protože tě posedlo šílenství. Pak vyhrožoval, že to řekne.“ Její ruka opustila Toma a třela jeho manželku Cleo. Cleo si přehodila svetr, než vyšla ven, ale neměla jej zapnutý.

Protože unikla pozornosti, začala Tara couvat nahoru. Byla jediná, kterou neochromil strach. Cítla jsem v ní maličkou jiskřičku naděje, touhu přežít. Tara se přikrčila pod litinový stůl na terase, stočila se do klubíčka a pevně zavřela oči. Skládala Bohu spoustu slibů stran svého chování v budoucnu, jestli ji z toho dostane. To se také přelévalo do mé mysli. Puch strachu z ostatních dostupoval vrcholu a já cítila, jak se mi tělo začíná třást, protože vysílali tak silně, až to prolomilo všechny mé bariéry. Už mi nezbylo nic ze mě. Byla jsem

pouhý strach. Erik a Bill si zaklesli paže, aby mě udrželi mezi sebou nehybnou a vzpřímenou.

Jane v její nahotě menáda úplně ignorovala. Mohu jen předpokládat, že Jane tu bytost ničím neoslovila. Jane nebyla hrdá, byla ubohá, a té noci nepila. K sexu se uchylovala z jiných důvodů, než byla potřeba ztráty svého já – její potřeby neměly nic společného s chvilkovým opuštěním mysli i těla a navozením báječného šílenství. Snažila se jako vždy být středem skupiny, s rádoby koketním úsměvem natáhla ruku a dotkla se paže menády. Náhle se začala křečovitě svíjet, a zvuky, které jí vycházely z hrdla, byly hrůzné. Z úst jí vycházela pěna a oči se obrátily v sloup. Zhroutila se na terasu a já slyšela, jak bubnuje patami do dřeva.

Pak nastalo ticho. Ale o pár metrů dál ve skupince na terase se něco dělo: něco strašného a skvělého, něco čistého a hrůzného. Jejich strach ustupoval a mé tělo se znovu začalo uklidňovat. Strašný tlak v mé hlavě povoloval. Jak ale odplýval, začínala narůstat nová síla, a ta byla nepopsatelně krásná a absolutně zlá.

Bylo to čiré šílenství, bylo to nepříčetné šílenství. Z menády prýštila necitelná zběsilost, ničivý chtíč, arogance pýchy. Byla jsem přemožená, když byli přemoženi lidé na terase, zmítala jsem se a škubala sebou, jak se šílenství valilo z Callisto do jejich mozků, a jen Erikova dlaň na mých ústech mi bránila řvát jako oni. Kousla jsem ho a cítila chuť jeho krve, a uslyšela jsem ho zamručet bolestí.

Pokračovalo to dál a dál a dál, ten řev, a pak byly strašlivé mokré zvuky. Pes, přitisknutý k našim nohám, kňučel.

Náhle bylo po všem.

Připadala jsem si jako marioneta, které náhle přetřali provázky. Ochabla jsem. Bill mě znovu položil na kapotu Erikova auta. Otevřela jsem oči. Menáda na mě shlížela. Zase se usmívala a byla smáčená krví. Bylo to, jako by jí někdo vylil na hlavu vědro červené barvy, vlasy měla mokré stejně jako každičkový kousek svého nahého těla, a čpěla mědí, až člověku drkotaly zuby.

„Byla jsi blízko,“ řekla mi hlasem sladkým a vysokým jako flétna. Pohybovala se trochu namáhavěji, jako by byla po

těžkém jídle. „Byla jsi hodně blízko. Možná se blíž už nikdy nedostaneš, možná ano. Nikdy jsem neviděla nikoho posedlého šílenstvím druhých. Zábavná myšlenka.“

„Zábavná možná pro vás,“ zajíkla jsem se. Pes mě kousl do nohy, aby mě probral. Podívala se na něj.

„Můj milý Same,“ řekla polohlasem. „Drahoušku, musím tě opustit.“

Pes k ní vzhlédl inteligentními očima.

„Užili jsme si pár pěkných nocí, když jsme běhali po lesích,“ říkala a hladila ho po hlavě. „Chytali králíčky a mývalky.“

Pes zavrtěl ocasem.

„A dělali ještě ledacos.“

Pes se široce usmíval a funěl.

„Ale už je čas, musím jít, miláčku. Svět je plný lesů a lidí, kteří se potřebují poučit. Musí mi složit hold. Nesmějí na mě zapomenout. Jsem zasvěcená,“ řekla svým nasyceným hlasem, „zasvěcená šílenství a smrti.“ Začala se vzdalovat k okraji lesa.

„Koneckonců,“ dodala přes rameno, „lovecká sezóna nemůže trvat věčně.“

KAPITOLA 11

Ani kdybych chtěla, nemohla bych se jít podívat na to, co bylo na terase. Bill a Erik působili zkroušeně, a když upíři působí zkroušeně, znamená to, že opravdu nemáte pátrat dál.

„Budeme muset zapálit chatu,“ řekl Erik pár metrů ode mě. „Škoda, že si Callisto po sobě neuklidí sama.“

„Nikdy po sobě neuklízí,“ řekl Bill, „pokud je mi známo. Je to šílenství. Co záleží opravdovému šílenství na odhalení?“

„No, já nevím,“ řekl Erik bezstarostně. Znělo to, jako by něco zvedal. Ozvalo se těžké zuchnutí. „Viděl jsem pár lidí, kteří byli rozhodně šílení, a přitom dost šikovní.“

„To je pravda,“ řekl Bill. „Neměli bychom jich pár nechat na zápraží?“

„Jak to poznáš?“

„To je taky pravda. Je to vzácné, když s tebou můžu tolik souhlasit.“

„Zavolala mi a žádala mě o pomoc.“ Erik reagoval spíš na podtext než na obsah prohlášení.

„Tak to je tedy v pořádku. Ale nezapomeň na naši dohodu!“

„Jak bych mohl zapomenout?“

„Víš, že nás Sookie slyší.“

„Mně to vůbec nevadí,“ řekl Erik a zasmál se. Zadívala jsem se vzhůru do noci a uvažovala, ne příliš zvědavě, o čem

to sakra mluví. Nejsem přece Rusko, které si rozparceluje nejsilnější diktátor. Sam spočíval vedle mě, zase v lidské podobě a úplně nahý. V tom okamžiku mi to bylo srdečně jedno. Zima Samovi nevadila, protože byl měnivec.

„Jejda, tady je jedna živá!“ zvolal Erik.

„Taro!“ zavolal Sam.

Tara slezla po schodech z terasy a rozběhla se k nám. Objala mě a začala vzlykat. S nesmírnou únavou jsem ji držela a nechala brečet. Byla jsem ještě v šortkách a tílku a ona ve svém hasičském pradátku. Byly jsme jako velké bílé lekníny ve studeném rybníku, my dvě. Přiměla jsem se napřímit a držet Taru v náručí.

„Nebude v chatě nějaká deka, co myslíš?“ zeptala jsem se Sama. Odklusal ke schodům a já si všimla, že zezadu vypadá zajímavě. Po chvilce přiklusal zpátky – jů, tenhle pohled byl ještě poutavější – a zabalil nás obě do přikrývky.

„Asi jsem naživu,“ zamumlala jsem.

„Proč to říkáš?“ Sam byl zvědavý. Nezdálo se, že by byl nějak mimořádně překvapený událostmi této noci.

Stěží jsem mu mohla říct, že je to proto, jak jsem ho sledovala skotačit kolem, a tak jsem řekla: „Jak jsou na tom Vejce a Andy?“

„To je jako rozhlasový pořad,“ řekla Tara znenadání a zahihňala se. Nelíbilo se mi, jak to znělo.

„Ještě stojí tam, kde je nechala,“ hlásil Sam. „Pořád zírají.“

Erik se rozesmál.

On a Bill se právě chystali rozdělat oheň. Přikročili k nám na poslední kontrolu.

„Ve kterém autě jsi přijela?“ zeptal se Bill Tary.

„Óóó, upír!“ řekla. „Ty jsi Sookiin miláček, vid’? Proč jsi byl tuhle na fotbale s takovou čubkou, jako je Portia Bellefleurová?“

„Taky je hodná,“ řekl Erik. Shlédl na Taru s jakýmsi dobráckým, ale zklamaným úsměvem, jako když chovatel psů pozoruje roztomilé, ale nepovedené štěně.

„V jakém autě jsi přijela?“ opakoval Bill. „Jestli v tobě zbylo ještě trochu rozumu, chci ho vidět teď.“

„Přijela jsem v bílém camaru,“ řekla zcela střízlivě.
„Odjedu s ním domů. Anebo snad radši ne. Same?“
„Jasně, odvezu tě domů. Bille, potřebuješ mě tady?“
„Myslím, že to s Erikem zvládneme. Můžeš vzít toho hubeného?“

„Vejde? Uvidíme.“

Tara mě políbila na tvář a zamířila přes dvůr ke svému autu. „Nechala jsem klíče v zapalování,“ zavolala.

„A co tvoje kabelka?“ Policie by se jistě divila, kdyby našla Tařinu kabelku v chatě se spoustou mrtvol.

„No... není tam.“

Němě jsem pohlédla na Billa a ten šel pro kabelku. Vrátil se s velkou taškou přes rameno, dost velkou, aby se do ní vešla nejen líčidla a věci denní potřeby, ale také rezervní oblečení.

„Je to tvoje?“

„Ano, díky,“ řekla Tara a vzala od něj tašku, jako by se bála, aby se její prsty nedotkly jeho. Předtím tak choulostivá nebyla, pomyslela jsem si.

Erik nesl do jejího auta Vejce. „Nic z toho si nebude pamatovat,“ řekl Taře, když Sam otevřel zadní dveře camara, aby Erik mohl položit Vejce dovnitř.

„Škoda, že nemůžu říct totéž.“ Její tvář jako by visela z kostí pod tíhou vědomí toho, co se tu noc stalo. „Kéž bych tu věc nikdy neviděla! Kéž bych sem vůbec nikdy nepřišla! Vadilo mi to. Jen jsem si říkala, že Vejce za to stojí.“ Vrhla pohled na nehybnou postavu na zadním sedadle svého auta. „Nestojí. Nikdo za to nestojí.“

„Mohu ti taky odstranit paměť,“ nabídl se Erik ledabyle.

„Ne,“ řekla. „Něco z toho si musím zapamatovat, a to za tu tíhu stojí.“ Tara mluvila, jako by byla o dvacet let starší. Někdy dokážeme dospět během minuty, mně se to stalo, když mi bylo sedm a zemřeli mi rodiče. Taře se to přihodilo této noci.

„Ale oni jsou všichni mrtví, všichni kromě mě, Vejce a Andyho. Nebojíte se, že budeme mluvit? Nepůjдете po nás?“

Erik a Bill si vyměnili pohledy. Erik přistoupil trochu blíž k Taře. „Podívej, Taro,“ začal velmi rozumným hlasem a ona

udělala tu chybu, že vzhlédla. Pak, jakmile zafixoval její pohled, začal jí Erik vymazávat vzpomínku na dnešní noc. Byla jsem příliš unavená, než abych protestovala, i kdyby to k něčemu bylo. Jestliže Tara vůbec dokázala tu otázku položit, neměla být zatížena vědomím. Doufala jsem, že nebude opakovat své chyby, když bude odloučena od vědomí, co ji stály, nemohlo jí však být dovoleno vyprávět báchorky.

Tara, Vejce a Sam za volantem (který si vypůjčil od Vejce kalhoty) už byli na zpáteční cestě do městečka, když Bill začal zakládat přirozeně vyhlížející oheň, který měl chatu pohltnout. Erik zřejmě počítal kosti na terase, aby měl jistotu, že těla jsou dost kompletní, aby to vyšetřovatele uspokojilo. Přesl dvorek a zkontroloval Andyho.

„Proč Bill tolik nenávidí Bellefleurovy?“ zeptala jsem se znovu.

„Ale, to je stará historie,“ řekl Erik. „Ještě předtím, než se Bill vůbec přeměnil.“ Zdálo se, že je spokojený s Andyho stavem, a vrátil se k práci.

Uslyšela jsem, jak se blíží nějaké auto, a Bill i Erik se okamžitě objevili na palouku. Z protější strany chaty jsem slyšela slabé praskání. „Nemůžeme založit oheň na více místech, jinak by mohli poznat, že není přirozený,“ řekl Bill Erikovi. „Nesnáším tyhle pokroky kriminalistiky.“

„Kdybychom se nerozhodli vystoupit na veřejnost, museli by to hodit na jednoho z nich,“ odvětil Erik. „Ale takhle jsme tak lákaví obětní beránci... Je to k naštvání, když si pomyslíš, o kolik jsme silnější.“

„Hele, chlapi, já nejsem Mart'an, jsem člověk a moc dobře vás slyším,“ řekla jsem. Mračila jsem se na ně a oni vypadali malinko rozpačitě, když z auta vystoupila Portia Bellefleurová a rozběhla se k bratrovi. „Co jste udělali Andymu?“ řekla drsným hlasem, který se lámal. „Vy zatracení upíři!“ Popotahovala límec Andyho košile sem a tam, hledala stopy kousnutí.

„Zachránili mu život,“ řekla jsem jí.

Erik se na Portii dlouze zahleděl, hodnotil ji a pak začal pátrat v autech mrtvých zhýralců. Měl od nich klíče a já si nechtěla ani představovat, kde k nim přišel.

Bill přistoupil k Andymu a řekl: „Probud' se!“ tichounkým hlasem, tak tichým, že ho bylo slyšet sotva na pár krůčků.

Andy zamžikal. Podíval se na mě, zmatený, že už nejsem v jeho sevření, řekla bych. Uviděl Billa v těsné blízkosti a škulbl sebou v očekávání odvety. Zaznamenal, že vedle něj stojí Portia. Pak se podíval přes Billa na chatu.

„Hoří,“ konstatoval zvolna.

„Ano,“ řekl Bill. „Jsou všichni mrtví, kromě dvou, kteří odjeli zpátky do města. Ti nic nevěděli.“

„Pak... tihle lidé zabili Lafayetta?“

„Ano,“ řekla jsem. „Mike a Hardawayovi, a myslím, že Jane o tom asi věděla.“

„Ale nemám žádný důkaz.“

„Myslím, že máš!“ zavolal Erik. Díval se do kufru lincolnu Mike Spencera.

Všichni jsme přistoupili k autu. Superzrak Billovi a Erikovi pomohl poznat, že v kufru je krev, a taky nějaké potřísněné šatstvo a náprsní taška. Erik po ní sáhl a opatrně ji otevřel.

„Přečteš, čím to je?“ zeptal se Andy.

„Reynold Lafayett,“ řekl Erik.

„Takže když to auto prostě takhle necháme a odjedeme, policie najde, co je v kufru, a bude po všem. Budu čistý.“

„Díkybohu!“ řekla Portia a vzlykavě se zajíkla. Její nehezka tvář a husté kaštanové vlasy zachycovaly odlesky měsíčního světla, pronikajícího mezi stromy. „Ach Andy, pojed'me domů!“

„Portie,“ řekl Bill, „podívej se na mě!“

Vzhlédla k němu, pak odvrátila oči. „Promiň, že jsem tě takhle vodila za nos,“ řekla rychle. Styděla se omlouvat upírovi, to bylo poznat. „Jen jsem se snažila přimět někoho z těch, kteří sem chodili, aby mě pozval a abych mohla sama zjistit, co se stalo.“

„Sookie to udělala za tebe,“ řekl mírně Bill.

Portiin pohled zatékal ke mně. „Doufám, že to nebylo moc strašné, Sookie,“ překvapila mě.

„Bylo to vážně děsné,“ odvětila jsem. Portia se příkrčila. „Ale už je po všem.“

„Děkuju, že jsi pomohla Andymu,“ řekla Portia udatně.
„Nepomáhala jsem Andymu. Pomáhala jsem Lafayettovi,“ odsekla jsem.

Zhluboka se nadechla. „Samozřejmě,“ řekla s určitou důstojností. „Byl to tvůj spolupracovník.“

„Byl to můj *přítel*,“ opravila jsem ji.

Napřímila záda. „Tvůj přítel,“ řekla.

Chata už hořela plamenem a brzy se objeví policie a hasiči. Rozhodně byl nejvyšší čas odejít.

Všimla jsem si, že se Erik ani Bill nenabídlí, že by Andymu odstranili nějaké vzpomínky.

„Měl bys odtud vypadnout,“ řekla jsem mu. „Měl by ses s Portií vrátit k vám domů a říct babičce, aby odpřísáhla, že jste tam byli celou noc.“

Bratr a sestra beze slova nasedli do Portiina audi a odjeli. Erik se poskládal do corvety ke zpáteční jízdě do Shreveportu a Bill a já jsme šli přes les k Billovu autu, ukrytému mezi stromy na druhé straně silnice. Nesl mě, jak to měl rád. Musím říct, že občas mě to taky bavilo. Tentokrát rozhodně ano.

Do svítání nebylo daleko. Jedna z nejdelších nocí mého života se blížila k závěru. Ulehla jsem na sedadlo v autě, nepředstavitelně unavená.

„Kam odešla Callisto?“ zeptala jsem se Billa.

„Nemám zdání. Stěhuje se z místa na místo. Moc menád nepřežilo ztrátu bohů, a ty, které přežily, si našly lesy a bloumají v nich. Přestěhují se dřív, než jejich přítomnost někdo odhalí. Jsou šikovné. Milují válku a její šílenství. Nikdy nejsou daleko od bitevního pole. Řekl bych, že by se všechny přestěhovaly na Střední východ, kdyby tam bylo víc lesů.“

„Callisto tu byla, protože...?“

„Jenom projížděla. Zdržela se asi dva měsíce, teď má namířeno... kdoví? Do Everglades nebo po řece k Ozarks.“

„Nedokážu pochopit, že se s ní Sam, ehm, spřátelil.“

„Tak tomu říkáš? My se taky přátelíme?“

Natáhla jsem se a šťouchla ho do ramene, což bylo jako strkat do dřeva. „Ty!“ řekla jsem.

„Možná si jen chtěla zařadit,“ řekl Bill. „Koneckonců, pro Sama je těžké najít někoho, kdo se dokáže smířit s jeho pravou přirozeností.“ Bill se významně odmlčel.

„No, to bývá těžké,“ řekla jsem. Vybavila jsem si, jak se Bill vracel do toho sídla v Dallasu, celý zarůžovělý, a polkla jsem. „Ale zamilované lidi je těžké oddělit.“ Myslela jsem na to, jak mi bylo, když jsem se doslechla, že chodí s Portií, a taky jsem myslela na to, jak jsem reagovala, když jsem ho uviděla na fotbale. Natáhla jsem ruku, položila mu ji na stehno a jemně stiskla.

S očima upřenýma na silnici se usmál. Tesáky mu trochu povylezly.

„Vyřídil jsi všechno s měnivci v Dallasu?“ zeptala jsem se po chvíli.

„Vyřídil jsem to během hodiny, nebo spíš Stan to vyřídil. Nabídl jim svůj ranč na úplňkové noci, po příští čtyři měsíce.“

„Ale to je od něj hezké!“

„No, vlastně ho to nic nestálo. A on neloví, takže stejně potřebuje udržovat stavy vysoké, jak zdůraznil.“

„Aha,“ řekla jsem bezmyšlenkovitě a pak po vteřině: „Aháááá!“

„Oni loví.“

„Jasně. Trefa.“

Když jsme se vrátili ke mně do domu, nechybělo moc času do úsvitu. Erik to jen taktak stihne do Shreveportu, odhadovala jsem. Než se Bill osprchoval, snědla jsem trochu arašídové pomazánky a marmelády, protože jsem ani nemohla spočítat, před kolika hodinami jsem jedla naposledy. Pak jsem si šla vyčistit zuby.

Aspoň, že nemusel pospíchat pryč. Bill strávil měsíc předtím několik nocí tím, že si vytvářel místočko v mém domě. Odřízl dno šatny v mé staré ložnici, té, kterou jsem léta používala, než babička umřela a já se přestěhovala do její. Udělal z celé podlahy v šatně padací dveře, takže je mohl otevřít, vlézt dovnitř a zavřít za sebou, a nikdo nic nepozná, jenom já. Pokud jsem byla ještě vzhůru, když šel do hlíny, přitáhla jsem do šatny starý kufr a dva páry bot, aby to vypadalo přirozeněji. Bill tam měl rakev na spaní, protože

dole to bylo dost hnusné. Nezůstával tam často, ale čas od času se to hodilo.

„Sookie!“ zavolal Bill z koupelny. „Pojď, mám čas tě vydrbat.“

„Ale když mě vydrbeš, bude se mi špatně usínat.“

„Proč?“

„Protože budu zklamaná.“

„Zklamaná?“

„Protože budu čistá, ale... nemilovaná.“

„Už bude svítat,“ připustil Bill a vystrčil hlavu ze sprchy.

„Ale zítra v noci si užijeme.“

„Jestli nás Erik nepošle někam jinam,“ zamumlala jsem, když měl hlavu bezpečně pod kaskádou vody. Jako obvykle mi spotřeboval většinu horké. Vyvlékla jsem se z těch zatracených šortek a rozhodla se, že je zítra vyhodím. Stáhla jsem si tričko přes hlavu, natáhla se na postel a čekala na Billa. Aspoň že moje nová podprsenka zůstala nedotčená. Obrátila jsem se na bok a zavřela oči před světlem, vycházejícím z pootevřených dveří koupelny.

„Miláčku?“

„Už jsi venku ze sprchy?“ zeptala jsem se ospale.

„Ano, už dvanáct hodin.“

„Cože?“ Prudce jsem otevřela oči. Podívala jsem se do oken. Nebyla za nimi neproniknutelná čern, ale tma, to ano.

„Usnula jsi.“

Měla jsem přes sebe přikrývku a ještě pořád jsem na sobě měla ocelově modrou soupravu podprsenky a kalhotek. Připadala jsem si jako plesnivý chleba. Podívala jsem se na Billa. Neměl na sobě vůbec nic.

„Nezapomeň řeč,“ řekla jsem a vykonala návštěvu v koupelně. Když jsem se vrátila, Bill na mě čekal v posteli, opřený o loket.

„Všiml sis toho úboru, co mám od tebe?“ Zatočila jsem se, aby nepřišel o nic ze své velkorysosti.

„Je to krása, ale možná jsi pro tuhle příležitost trochu moc navlečená.“

„Pro jakou příležitost?“

„Pro nejlepší sex svého života.“

Ucítila jsem docela dole škusnutí čirého chtíče. Ale zachovala jsem nehybnou tvář. „A víš jistě, že bude nejlepší?“

„To ano,“ řekl a jeho hlas začínal být tak milý a chladný, že to vypadalo, jako když voda teče přes kameny. „Vím to jistě, a ty taky.“

„Dokaž to!“ maličko jsem se pousmála.

Oči měl ve stínu, ale viděla jsem křivku jeho rtů, když můj úsměv opětoval. „S radostí,“ řekl.

O něco později jsem se snažila znovu nabýt sil, a on byl zavěšený přese mě, jednu paži přes mé břicho, nohu přes moje nohy. Ústa jsem měla tak unavená, že se sotva dala našpulit, abych ho políbila na rameno. Billův jazyk mi jemně olizoval maličké stopy kousnutí na rameni.

„Víš, co musíme udělat?“ Byla jsem tak líná, až jsem měla pocit, že už se nikdy nepohnu.

„Hm?“

„Musíme dojít pro noviny.“

Po dlouhé odmlce se ze mě Bill zvolna skulil a šel k domovním dveřím. Naše roznašečka zajede na příjezdovou cestu a hodí noviny zhruba směrem k zápraží, protože jí za to dávám velikánské spropitné.

„Koukej!“ řekl Bill a já otevřela oči. Držel talíř zabalený v alobalu. Noviny měl zastrčené pod paží.

Skulila jsem se z postele a šli jsme automaticky do kuchyně. Navlékla jsem si růžový župan, jak jsem tlapkala za Billem. Byl ještě jak ho pánbůh stvořil, a já ho obdivovala.

„Na záznamníku je vzkaz,“ řekla jsem, když jsem stavěla na kávu. Když bylo to nejdůležitější hotovo, rozbalila jsem částečně aluminiovou fólii a uviděla dvouvrstvý dort s čokoládovou polevou, posázenou pekanovými ořechy do vzoru hvězdy.

„To je čokoládový dort staré paní Bellefleurové,“ řekla jsem s úžasem.

„Ty ho poznáš od pohledu?“

„No, je to slavný dort. Je to legenda. Nic není tak dobré jako dort paní Bellefleurové. Když se zúčastní okresní soutěže, má první cenu předem v kapse. A přináší ho

vždycky, když někdo umře. Jason říká, že to stojí za to, když někdo umře, už jen aby dostal kus dortu paní Bellefleurové.“

„To je ale nádherná vůně,“ řekl Bill k mému úžasu. Sehnul se a začichal. Bill nedýchá, takže jsem přesně nepochopila, jak může cítit, ale cítí. „Kdybys to mohla nosit jako parfém, tak bych tě snědl.“

„Už se stalo.“

„Udělal bych to podruhé.“

„To bych asi nevydržela.“ Nalila jsem si šálek kávy. Zírala jsem na dort, plná úžasu. „Ani jsem nevěděla, že ví, kde bydlím.“

Bill stiskl knoflík mého telefonního záznamníku. „Slečno Stackhouseová,“ říkal hlas velmi staré, velmi jižanské aristokratky. „Klepala jsem u vás, ale asi jste byla velmi zaměstnaná. Nechala jsem vám čokoládový dort, protože jsem nevěděla, jak jinak vám poděkovat za to, co jste udělala pro mého vnuka Andrewa, jak mi pověděla Portia. Někteří lidé byli tak laskaví, že mi řekli, že ten dort je dobrý. Doufám, že si pochutnáte. Kdybych vám mohla někdy prokázat nějakou službu, stačí jen zavolat.“

Nepředstavila se.

„Caroline Holliday Bellefleurová předpokládá, že ji každý zná.“

„Kdo?“

Vzhlédla jsem k Billovi, který stál u okna. Já seděla u kuchyňského stolu a pila kávu z babiččina květovaného šálku.

„Caroline Holliday Bellefleurová.“

Bill už nemohl být bledší, ale nepochybně ho to omráčilo. Velmi prudce usedl na židli naproti mně. „Sookie, prokaž mi laskavost!“

„Jasně, zlato. Copak je?“

„Zajdi ke mně domů a přines bibli, co je v té prosklené knihovně na chodbě.“

Vypadal tak rozčileně, že jsem popadla klíče a zajela tam v županu, přičemž jsem doufala, že cestou nikoho nepotkám. Na naší farní silnici moc lidí nebydlí, a žádný z nich nebyl venku ve čtyři ráno.

Vstoupila jsem do Billova domu a našla bibli přesně tam, kde říkal. Velmi opatrně jsem ji vyndala z knihovny. Byla očividně dost stará. Byla jsem tak nervózní, když jsem ji nesla po schůdcích do svého domu, že jsem málem škobrtala. Bill seděl tam, kde jsem ho nechala. Když jsem před něj bibli položila, dlouze se na ni zadíval. Začala jsem uvažovat, jestli se jí může dotknout. Nepožádal ale o pomoc, tak jsem čekala. Vztáhl ruku a bílými prsty hladil omšelé kožené desky. Kniha byla masivní a zlaté písmo na deskách ozdobné.

Bill něžnými prsty knihu otevřel a obrátil list. Díval se na rodinné záznamy, kde byly zápisy vybledlým inkoustem, vytvořené několika různými rukopisy.

„Tohle jsem psal já,“ řekl šeptem. „Tyhle tady.“ Ukázal na několik řádků rukopisu.

Srdce jsem měla až v hrdle, když jsem obešla stůl a zadívala se přes něj. Položila jsem mu ruku na rameno, abych ho spojila s tím, co bylo tady a teď.

Stěží jsem dokázala rozeznat písmo.

William Thomas Compton, zapsala jeho matka, nebo možná otec. *Narozen 9. dubna 1840. Jiná ruka připsala Zemřel 25. listopadu 1868.*

„Máš narozeniny,“ řekla jsem hloupě. Nikdy mě nenapadlo, že má Bill taky narozeniny.

„Byl jsem druhý syn,“ řekl Bill. „Jediný syn, který se dožil dospělosti.“

Vzpomněla jsem si, že Robert, Billův starší bratr, zemřel, když mu bylo asi dvanáct, a další dvě děti zemřely jako nemluvňata. Všechna tato narození a úmrtí tam byla zaznamenána, na stránce pod Billovými prsty.

„Sarah, moje sestra, umřela bezdětná.“ To jsem si pamatovala. „Její milý padl ve válce. Všichni mladí muži padli ve válce. Ale já přežil, zemřel jsem až později. Tohle je datum mé smrti, pokud jde o mou rodinu. Je to zapsáno rukou Sarah.“

Pevně jsem tiskla rty, abych nevydala ani hlásku. V Billově hlase, v tom, jak se dotýkal bible, bylo něco takřka nesnesitelného. Cítila jsem, jak se mi oči plní slzami.

„Tady je jméno mé ženy,“ říkal čím dál tišším hlasem.

Sklonila jsem se a četla: *Caroline Isabelle Hollidayová*. Na vteřinu se se mnou místnost zhoupala, až jsem si uvědomila, že to prostě není možné.

„A měli jsme děti,“ řekl. „Měli jsme tři děti.“

Jejich jména tam byla také. *Thomas Charles Compton*, nar. 1859. Otěhotněla tedy hned po svatbě.

Já nikdy neporodím Billovo dítě.

Sarah Isabelle Comptonová, nar. 1861. Dostala jméno po tetě (Billově sestře) a po mamince. Narodila se zhruba v době, kdy Bill odcházel do války. *Lee Davis Compton*, nar. 1866. Děťátko na uvítanou. Zemřel 1867, připsala jiná ruka.

„Děti tenkrát umíraly jako mouchy,“ zašeptal Bill. „Byli jsme po válce tuze chudí, a nebyly žádné léky.“

Užuž jsem chtěla vzdálit své smutné uplakané já pryč z kuchyně, ale pak jsem si uvědomila, že když to dokáže vydržet Bill, musím já taky.

„Ty další dvě děti?“ zeptala jsem se.

„Ty přežily,“ řekl a napětí v jeho tváři trochu polevilo. „Musel jsem tehdy odejít, samozřejmě. Tomovi bylo teprve devět, když jsem zemřel, a Sarah bylo sedm. Byla blondýnka, jako její matka.“ Bill se pousmál úsměvem, který jsem na jeho tváři ještě nikdy neviděla. Vypadal docela lidsky. Bylo to, jako by u mě v kuchyni seděla jiná bytost, ne osoba, se kterou jsem se ani ne před hodinou tak důkladně milovala. Vytáhla jsem z krabice na poličce papírový kapesník a otřela si obličej. Bill také plakal a já mu podala kapesníček. Zatvářil se překvapeně, jako by čekal, že uvidí něco jiného – snad bavlněný šáteček s monogramem. Otřel si tváře. Papírový kapesník zružověl.

„Ani jsem se nikdy nepodíval, co se s nimi stalo,“ řekl užasle. „Odřízl jsem se jaksepatří. Nikdy jsem se nevrátil, samozřejmě, dokud byla možnost, že je někdo z nich ještě naživu. To by bylo moc kruté.“ Četl dál.

„Můj potomek Jessie Compton, od kterého jsem obdržel svůj dům, byl poslední potomek z přímé linie,“ řekl mi Bill. „Matčina linie taky prořídla, zbývající Loudermilkovi jsou jen moji vzdálení příbuzní. Ale Jessie byl potomek mého syna Toma a moje dcera Sarah se zřejmě provdala roku 1881. Měla

dítě – Sarah měla dítě! Měla čtyři děti! Ale jedno z nich se narodilo mrtvé.“

Nedokázala jsem se na Billa ani podívat. Místo toho jsem se zadívala z okna. Začínalo pršet. Babička milovala svou plechovou střechu, takže když se musela vyměnit, nechali jsme udělat zase plechovou, a bubnování deště bylo za normálních okolností ten nejvíc uklidňující zvuk, jaký jsem znala. Ale ne dnes v noci.

„Podívej, Sookie,“ ukazoval Bill. „Podívej! Dcera mé Sarah, pojmenovaná Caroline po babičce, se provdala za svého bratrance Matthewa Phillipse Hollidaye. A její druhé dítě byla Caroline Hollidayová.“ Tvář mu zářila.

„Takže stará paní Bellefleurová je tvoje pravnučka.“

„Ano,“ řekl nevěřicně.

„Takže Andy,“ pokračovala jsem, než jsem si to stačila pořádně rozmyslet, „je tvůj pra-pra-pravnuček. A Portia...“

„Ano,“ řekl už méně radostně.

Neměla jsem zdání, co říct, tak jsem pro jednu neřekla nic. Po chvíli se mě zmocnil pocit, že by asi bylo líp, kdybych se ztratila, a tak jsem se pokusila proklouznout kolem něj, abych kuchyňku opustila.

„Co potřebujete?“ zeptal se a chytil mě za zápěstí.

Fajn. „Potřebují peníze,“ řekla jsem okamžitě. „Nemůžeš jim pomoci s jejich osobními problémy, ale chybí jim peníze tím nejhorším možným způsobem. Stará paní Bellefleurová se toho domu nevzdá, a přitom jim spolýká všechno do posledního centu.“

„Je hrdá?“

„Myslím, že jsi to mohl poznat z jejího telefonického vzkazu. Kdybych nevěděla, že její prostřední jméno je Holliday, hádala bych, že je ‚Hrdopýška‘.“ Zadívala jsem se na Billa. „Nejspíš to bude dědičné.“

Když teď Bill věděl, že může něco udělat pro své potomky, jaksi se zdálo, že se cítí mnohem líp. Věděla jsem, že bude pár dní vzpomínat, a nezazlívala jsem mu to. Kdyby se ale rozhodl ujmout se Portie a Andyho natrvalo, mohl by to být problém.

„Předtím se ti jméno Bellefleur nezamlouvalo,“ překvapila jsem samu sebe. „Proč?“

„Když jsem mluvil v klubu tvé babičky, pamatuješ, *Potomci slavných mrtvých*?“

„Ano, jistě!“

„A vyprávěl jsem příběh, příběh raněného vojáka venku na louce, toho, který pořád volal o pomoc? A jak se ho můj přítel Tolliver Humphries pokusil zachránit?“

Kývla jsem.

„Tolliver při tom pokusu zemřel,“ řekl Bill dutě. „A ten raněný voják začal po jeho smrti zase volat o pomoc. V noci se nám ho podařilo odnést. Jmenoval se Jebediah Bellefleur. Bylo mu sedmnáct let.“

„Ach, propána! Takže to bylo všechno, co jsi o Bellefleurových věděl až dodneška.“

Bill přikývl.

Snažila jsem se vymyslet něco významného, co bych řekla. Něco o kosmickém plánu. Něco o zachování energie. Co se má stát, stane se?

Znovu jsem se pokusila odejít. Ale Bill mě chytil za paži a přitáhl mě k sobě. „Děkuji ti, Sookie!“

To bylo to poslední, co bych od něj čekala. „Proč?“

„Přiměla jsi mě udělat správnou věc, aniž bys měla představu o konečné odměně.“

„Bille, já tě nemůžu přimět k ničemu.“

„Přinutila jsi mě, abych myslel jako člověk, jako bych byl ještě naživu.“

„To dobré je v tobě, ne ve mně.“

„Jsem upír, Sookie. Jsem upír daleko déle, než jsem byl člověkem. Mokrát jsem tě rozčílil. Abych řekl pravdu, někdy nedokážu pochopit, proč děláš to, co děláš, protože už je to tak dávno, co jsem byl člověk. Není vždycky příjemné vzpomínat na to, jaké to bylo, být člověk. Někdy si to nechci připomínat.“

Tohle pro mě byly hluboké vody. „Nevím, jestli jsem dobrá nebo špatná, ale neumím být jiná,“ řekla jsem. „Byla bych na tom bídě, nebýt tebe.“

„Kdyby se se mnou něco stalo,“ řekl Bill, „měla bys jít za Erikem.“

„To už jsi říkal,“ prohlásila jsem. „Kdyby se ti něco stalo, nemusím chodit za nikým. Já jsem já. Musím se sama rozhodnout, co mám dělat. Ty se musíš postarat, aby se ti nic nestalo.“

„V příštích letech budeme mít další problémy se Společenstvem,“ řekl Bill. „Budeme muset přikročit k akcím, které by ti jako člověku mohly připadat odpudivé. A tvá práce je nebezpečná.“ Nemyslel práci v baru.

„Ten most přejdeme, až budeme u něj.“ Sedět Billovi na klíně bylo fakt blaho, zvláště proto že byl ještě pořád nahý. Můj život nebyl zrovna blažený, dokud jsem nepotkala Billa. Teď mě každý den čekalo pár blažeností.

V tlumeně osvětlené kuchyni, kde káva voněla stejně krásně (svým způsobem) jako čokoládový dort, a kde na střeše bubnoval déšť, jsem zažívala krásnou chvíli se svým upírem – dalo by se říct, že to byla chvíle lidského tepla.

Ale asi bych to tak neměla nazývat, uvědomila jsem si, když jsem si třela tvář o Billovu. Dnes večer vypadal Bill docela lidsky. A já – no, když jsme se milovali na čistých prostěradlech, všimla jsem si, že ve tmě Billova pokožka září, po svém, krásně, jako z jiného světa.

A moje taky.